

Cassandra Clare

MY

CÔNG LÝ CÔNG XANH

Phần 3 series

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT

CHIBOOKS® và

HÀ LÝ dịch

Mục lục

Giới Thiệu

Chương 1: Cuộc Tranh Cãi Mệt Mỏi

Chương 2: Cuộc Xâm Chiếm Của Con Trùng

Chương 3: Đến Giờ Phút Cuối Cùng

Chương 4: Khôn Ngoan Và Yêu Thương

CÔNG NƯƠNG XÁM

Cassandra Clare
www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Mở đầu

York, 1874.

"Con sợ," bé gái ngồi trên giường nói. "Ông ơi, ông có thể ở lại với con không?"

Aloysius Starkweather tạo ra một tiếng ậm ừ không mấy kiên nhẫn từ cổ họng khi kéo cái ghế đến cạnh giường và ngồi xuống. Tiếng ậm ừ đó là điều đảm bảo duy nhất. Nó làm lão vui mừng vì cô cháu gái rất tin tưởng lão, lão là người duy nhất có thể khiến cô bé bình tĩnh. Thái độ cộc cằn ấy chưa bao giờ làm cô bé khó chịu, mặc dù cô bé sinh ra đã nhạy cảm.

"Không có gì phải sợ hết, Adele," lão nói. "Rồi con sẽ thấy."

Con bé nhìn ông với đôi mắt lớn. Thông thường nghi lễ ban chữ rune đầu tiên sẽ được tổ chức ở một trong những không gian rộng ở Học viện York nhưng do tâm lý và sức khỏe yếu ớt của Adele, buổi lễ đã được cho phép diễn ra an toàn trong phòng ngủ của cô bé. Cô đang ngồi ở mép giường, ưỡn thẳng lưng. Bộ lễ phục màu đỏ với sợi ruy băng cùng màu buộc lấy mái tóc tuyệt đẹp. Đôi mắt cô quá lớn so với khuôn mặt gầy gò, hai cánh tay mảnh dẻ, nhỏ bé. Tất cả mọi điều về cô đều mỏng manh như một chiếc cốc sứ.

"Những Tu huynh Cầm," Cô bé nói. "Họ sẽ làm gì với con?"

"Đưa cánh tay của con cho ta," lão nói, và cô bé đưa cánh tay phải ra đầy tin tưởng. Lão lật cánh tay lên, nhìn vào những đường gân xanh nhợt

nhặt dưới làn da. "Họ sẽ dùng những thanh stele của họ- con biết stele là gì rồi đấy- để vẽ Ấn kí lên con. Thường thì họ sẽ bắt đầu bằng chữ Minh mẫn, điều con đã biết từ các buổi học, nhưng với con thì họ sẽ bắt đầu với chữ Sức mạnh.

"Bởi vì con không được khỏe cho lắm."

"Để cải thiện thể chất của con."

"Như nước luộc thịt bò." Adele nhăn mũi.

Lão cười. "Mong là không quá khó chịu. Con sẽ cảm thấy hơi nhói vì thể con phải dừng cảm và không được khóc, vì những Thợ Săn Bóng Tối sẽ không khóc vì đau. Rồi cơn đau sẽ qua và con sẽ cảm thấy khỏe hơn. Đó sẽ là kết thúc của buổi lễ và chúng ta sẽ xuống dưới nhà, có những chiếc bánh ướp đá để ăn mừng."

Adele đá đôi giày của mình. "Và tiệc nữa!"

"Đúng rồi, một bữa tiệc. Và quà nữa." Lão vỗ vỗ vào túi, nơi giấu một chiếc hộp nhỏ được gói trong lớp giấy màu xanh đẹp đẽ và bên trong là chiếc nhẫn của gia đình. "Ta có một món cho con ngay đây. Con sẽ có nó ngay khi nghi lễ trao Ấn kí kết thúc."

"Con chưa từng có một bữa tiệc nào cho mình trước đây."

"Đó là bởi vì con đang trở thành một Thợ Săn Bóng Tối." Aloysius nói. "Con biết vì sao việc đó quan trọng không? Nhận được Ấn kí đầu tiên đồng nghĩa với việc con trở thành Nephilim, như ta, như bố mẹ con và trở thành một phần của Clave, một phần của gia đình chiến binh chúng ta. Một điều gì đó khác biệt và tốt đẹp hơn bất kì ai."

"Tốt đẹp hơn bất kì ai," cô bé nhắc lại một cách chậm rãi khi cánh cửa phòng ngủ mở ra và hai Tu huynh Cầm bước vào. Aloysius nhìn thấy sự sợ hãi thấp thoáng trong đôi mắt của Adele. Cô bé rụt tay lại. Lão nhăn mày- lão không thích nhìn thấy sự sợ hãi nơi con cháu lão, dù

lão không thể chối bỏ được rằng các Tu huynh rất kì quái trong sự im lặng và lướt đi dị thường của họ. Họ bước đến cạnh giường của Adele khi cánh cửa mở ra lần nữa và cha mẹ của Adele bước vào: cha của cô bé, con trai của Aloysius mặc bộ đồ đi săn màu đỏ; vợ của anh ta cũng mặc bộ váy màu đỏ thắt nơ ở hông và một chiếc vòng cổ vàng treo một chữ rune thiên thần. Họ cười với cô con gái, người đang cười run run đáp lại, ngay cả khi các Tu huynh Câm đang ở quanh cô.

Adele Lucinda Starkweather.

Đó là giọng của Tu huynh Câm đầu tiên, Tu huynh Cimon.

Bây giờ cô đã đến tuổi. Đã đến lúc cô được ban tặng Ấn kí Thiên thần đầu tiên. Cô có ý thức được niềm danh dự sắp được ban cho và sẽ làm tất cả mọi điều trong khả năng để xứng đáng với nó?

Adele ngoan ngoãn gật đầu. "Vâng."

Và cô có chấp nhận những Ấn kí của Thiên thần, thứ sẽ mãi ở trên cơ thể cô, như một người nhắc nhở về tất cả những điều cô nợ Thiên thần và về trách nhiệm lớn lao với thế giới?

Cô bé gật đầu lần nữa. Trái tim Aloysius đập loạn lên vì tự hào. "Con đồng ý tất cả những điều đó." Cô bé nói.

Rồi họ bắt đầu. Một thanh stele lóe lên, nằm trong bàn tay dài và trắng nhợt của Tu huynh Câm. Anh ta cầm lấy cánh tay run rẩy của Adele, đặt đầu stele lên da cô và bắt đầu vẽ.

Nét vẽ màu đen cuộn xoáy hiện ra từ đầu thanh stele và Adele nhìn chăm chăm trong sự kinh ngạc khi biểu tượng Sức mạnh thành hình trên làn da nhợt nhạt của bụng cánh tay, một bản vẽ thanh thoát của những đường nét giao nhau, đi qua mạch máu của cô, ôm lấy cánh tay cô. Cơ thể cô căng ra, những chiếc răng nhỏ cắn vào môi trên. Đôi mắt cô nhìn lên về phía Aloysius và lão giật mình vì những gì lão thấy trong đôi mắt đó.

Nỗi đau. Đó là điều bình thường khi cảm thấy hơi đau vào lần ban Ấn kí nhưng điều lão thấy trong mắt của Adele là sự đau đớn cực độ.

Aloysius giật nảy lên, đẩy cái ghế lão vừa ngồi ra đằng sau. "Dừng lại!" lão khóc, nhưng đã quá muộn. Chữ rune đã hoàn thành. Tu huynh Cẩm lùi lại, nhìn chăm chú. Có máu trên thanh stele. Adele đang khóc thút thít, nhớ tới lời nhắc nhở của ông rằng cô không được khóc- nhưng rồi làn da đầm máu và rách toạc bắt đầu lột ra khỏi xương, xạm đi và rồi cháy bùng lên bên dưới chữ rune như thể nó là lửa và cô không thể dừng lại, ngửa đầu ra sau gào thét, và gào thét...

London, 1873

"Will?" Charlotte Fairchild đẩy cánh cửa phòng luyện tập ở Học viện ra. "Will, em có trong đó không?"

Tiếng căn nhà bị nghẹn lại là lời đáp trả duy nhất. Cánh cửa lắc lư suốt lúc đẩy, mở ra một căn phòng rộng, trần cao ở phía bên kia. Charlotte đã luyện tập và tiến bộ ở đây. Cô biết mọi chỗ cong vênh của sàn nhà, tấm bia cổ ở bức tường phía bắc, những ô cửa kính hình vuông, quá cũ đến nỗi tất cả dày ở phần đáy hơn phần mặt. Will Herondale đứng ở giữa căn phòng, tay phải cầm một con dao.

Cậu quay đầu lại nhìn Charlotte và cô lần nữa nghĩ cậu là một đứa trẻ kì quặc- mặc dù ở tuổi mười hai thì cậu vẫn còn là một đứa trẻ. Cậu là một đứa bé đẹp trai với mái tóc đen dày hơi lượn sóng, giờ đang chạm đến cổ áo ướt đầm mồ hôi và dính bết vào trước trán. Làn da cậu rám nắng vì không khí và nắng của vùng đồng quê khi cậu vừa đến Học viện, dù sáu tháng ở thành phố đã khiến cho làn da trắng lên, mang đến sự hồng hào cho đôi gò má. Đôi mắt cậu mang màu xanh rực rỡ khác thường. Cậu rồi sẽ trở thành một người đàn ông đẹp trai nếu cậu có thể làm gì đó với vẻ cau có giận dữ thường xuyên làm méo mó đường nét khuôn mặt cậu.

"Cái gì đấy, Charlotte?" cậu cúi kinh.

Cậu vẫn nói với âm điệu nhẹ nhàng của xứ Wales, việc uốn lưỡi ở nguyên âm của cậu có lẽ sẽ trở nên quyến rũ nếu giọng của cậu không quá cáu bẳn. Cậu kéo tay áo qua trước trán khi cô đi qua cánh cửa rồi dừng lại. "Chị đã tìm em hàng giờ." Cô nói với một chút khó chịu dù sự khó chịu đó gần như không có ảnh hưởng gì đến Will. Hầu như không có cái gì có thể ảnh hưởng đến Will khi cậu đang có tâm trạng và cậu gần như lúc nào cũng có tâm trạng. "Em không nhớ những gì chị đã nói hôm qua rằng chúng ta sẽ chào đón một người mới đến Học viện hôm nay sao?"

"Ồ, em nhớ chứ." Will ném cái dao đi. Nó kẹt ngay bên ngoài vòng tròn của cái bia, khiến cậu càng cau có. "Em chỉ không quan tâm thôi."

Chàng trai đằng sau Charlotte phát ra tiếng động kiềm chế. Tiếng cười, cô nghĩ, nhưng chắc chắn cậu không thể đang cười chứ? Cô đã được thông báo rằng cậu bé đến từ Học viện Thượng Hải không được khỏe cho lắm nhưng cô vẫn giật mình khi cậu bước xuống từ xe ngựa, nhợt nhạt và lắc lư như cây sậy trước gió, mái tóc xoăn đen có những vệt tóc bạc như thể một người đàn ông ở tuổi tám mươi chứ không phải một cậu bé mười hai tuổi. Đôi mắt cậu to và có màu đen bạc, đẹp một cách kì lạ nhưng lại ám ảnh với khuôn mặt tinh tế.

"Will, em phải lịch sự chứ," cô nói và kéo cậu bé ở phía sau mình, dẫn cậu bé tiến vào phòng. "Đừng để ý Will, cậu ấy luôn ủ rũ. Will Herondale, xin giới thiệu với em cậu James Carstairs đến từ Học viện Thượng Hải."

"Jem," cậu bé nói. "Mọi người đều gọi mình là Jem." Cậu bước lên trước một bước vào trong phòng, hướng về Will cái nhìn tò mò đầy thiện cảm. Cậu nói không có âm địa phương, Charlotte cảm thấy ngạc nhiên, cha của cậu là - đã từng- là người Anh. "Cậu cũng có thể gọi như vậy."

"Ồ, nếu mọi người đều gọi cậu thế, đó cũng không phải là ân huệ đặc biệt gì cho tôi đâu nhỉ?" Giọng của Will như axit; với những người còn quá trẻ, cậu khó chịu đến đáng ngạc nhiên. "Tôi nghĩ rồi cậu sẽ thấy,

James Carstairs, rằng nếu cậu khiến bản thân tránh xa tôi, đó sẽ là kết quả tốt nhất cho chúng ta."

Charlotte thầm thở dài. Cô đã rất hi vọng rằng đứa trẻ này, cùng tuổi với Will, sẽ trở thành một thứ vũ khí để cởi bỏ hết sự tức giận và bản chất xấu xa của cậu, nhưng dường như Will đã nói sự thật khi cậu nói với cô cậu không quan tâm nếu một cậu bé Thọ Săn Bóng Tối khác đến Học viện. Cậu không cần bạn, hay họ. Cô liếc mắt về phía Jem, cho rằng sẽ thấy cậu bé chớp mắt vì ngạc nhiên hay tổn thương, nhưng cậu chỉ hơi mỉm cười, như thể Will là một con mèo nhỏ đã cố gắng để cắn cậu. "Tôi không luyện tập kể từ khi rời Thượng Hải," cậu nói. "Tôi cần một người để đấu cùng."

"Vậy tôi có thể đấy." Will nói. "nhưng tôi cần ai đó có thể theo kịp tôi, không phải một sinh vật yếu đuối trông như thể cậu ta run rẩy như chuẩn bị đi xuống mồ. Mặc dù tôi cho rằng cậu có thể hữu dụng để làm bia tập luyện."

Charlotte, biết những điều cô đã làm về James Carstairs- một sự thật cô chưa chia sẻ với Will- cảm giác buồn nôn ghê rợn trào lên trong cô, run rẩy như chuẩn bị đi xuống mồ, ôi Chúa ơi. Cha của cô đã nói gì? Rằng Jem phải phụ thuộc vào thuốc để sống, một loại thuốc sẽ kéo dài sự sống của cậu chứ không cứu cậu. Ôi Will.

Cô làm như muốn tiến đến đứng giữa hai cậu bé, như thể cô có thể bảo vệ Jem khỏi sự ác nghiệt của Will, trong trường hợp cá biệt này thì còn kinh khủng hơn cậu biết- nhưng rồi cô dừng lại.

Jem không hề thay đổi sắc mặt. "Nếu 'run rẩy như chuẩn bị đi xuống mồ' với cậu nghĩa là đang chết dần thì tôi đúng là như thế đấy." cậu nói. "Tôi có khoảng hai năm nữa để sống, ba nếu tôi may mắn, hay là họ nói thế với tôi."

Ngay cả Will cũng không thể che giấu đi sự ngạc nhiên; đôi má cậu ửng đỏ. "Tôi..."

Nhưng Jem đã bước về phía tấm bia vẽ ở trên tường; khi cậu đến nơi, cậu giật mạnh cái dao ra khỏi gỗ. Rồi cậu quay lại và đi đến chỗ Will. Nhẹ nhàng như cậu vốn thế, họ cao như nhau và hai mắt họ chỉ cách nhau vài inch và gặp nhau. "Cậu có thể dùng tôi như bia luyện tập nếu cậu muốn." Jem nói, như thường lệ như thế cậu đang nói chuyện thời tiết. "Hình như tôi cũng hơi sợ bài tập kiểu này vì cậu không phải là một người ném chuẩn cho lắm." Cậu quay lại, tập trung và ném cái dao đi. Nó găm trúng vào tâm của tấm bia, hơi rung lên. "Hay," Jem tiếp tục, quay về phía Will, "Cậu có thể cho phép tôi dạy cậu. Vì tôi ném khá tốt đấy."

Charlotte nhìn chăm chăm. Trong nửa năm cô đã quan sát thấy Will đuổi bắt cứ ai cố gắng đến gần để dạy cậu; cha cô; chồng chưa cưới của cô, Henry; cả anh em nhà Lightwood- với sự kết hợp của sự ghét bỏ và ác nghiệt. Nếu không phải cô là người duy nhất từng thấy cậu khóc, cô nghĩ rằng mình cũng đã từ bỏ hi vọng từ lâu rằng cậu sẽ đối tốt với bất kì ai. Và giờ cậu đang ở đây, nhìn Jem Carstairs, một cậu bé yếu ớt mảnh dẻ trông như làm ra từ kính, biểu cảm cứng rắn chậm rãi được trút bỏ và thay vào đó là sự lưỡng lự. "Cậu không hoàn toàn chết đi," cậu nói với tông giọng kì lạ nhất của mình. "đúng không?"

Jem gật đầu. "Họ nói với tôi như thế."

"Tôi rất tiếc." Will nói.

"Không," Jem nhẹ nhàng. Cậu để chiếc áo khoác sang bên và cầm lấy con dao giắt ở thắt lưng. "Đừng tầm thường như thế. Đừng nói cậu rất tiếc. Hãy nói cậu sẽ luyện tập với tôi."

Cậu đưa một cái dao cho Will, cán trước. Charlotte điều chỉnh lại nhịp thở, hoảng sợ. Cô cảm thấy như thể cô đang quan sát việc gì đó vô cùng quan trọng đang xảy ra, dù cô không thể nói gì.

Will vươn người đón lấy, đôi mắt cậu chưa bao giờ rời khỏi gương mặt Jem. Những ngón tay cậu chạm vào tay cậu bé kia khi lấy vũ khí từ

tay cậu. Đó là lần đầu tiên, Charlotte nghĩ, cô thấy cậu tự nguyện chạm vào người khác.

"Tôi sẽ huấn luyện cậu." Jem nói.

CÔNG NƯƠNG XÁM

Cassandra Clare
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cuộc Tranh Cãi Mệt Mỏi

Kết hôn vào thứ hai cho sức khỏe,

Thứ ba cho sự giàu có,

Thứ tư là ngày tốt hơn cả,

Thứ năm dành cho nỗi đau,

Thứ sáu dành cho những mất mát, và

Thứ bảy không mang lại điềm lành.

-Ca dao

"Tháng mười hai tình cờ lại là thời gian tốt cho đám cưới," người thợ may nói khi miệng ngậm đầy kim với sự dễ dàng của nhiều năm luyện tập. "Người ta nói, 'Khi tuyết tháng mười hai rơi nhanh, kết hôn và tình yêu đích thực sẽ lâu bền.'" bà ghim cái kim cuối cùng lên cái váy và lùi lại một bước. "Đấy. Cô nghĩ thế nào? nó được làm theo bản thiết kế riêng của Worth"

Tessa nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trên tấm gương trong phòng ngủ. Cái váy làm từ lụa màu vàng thẫm, như truyền thống của Thợ Săn Bóng Tối, những người tin rằng màu trắng tượng trưng cho sự tang tóc và sẽ không kết hôn trong bộ quần áo nào mang màu đó, ngoại trừ nữ hoàng Victoria đã thay đổi thời trang chỉ để làm điều đó. Dây buộc nữ công tước làm viền cho chiếc áo lót cổ định rũ xuống từ hai bên tay áo.

"Nó thật đáng yêu!" Charlotted vỗ tay và vươn người về phía trước. Đôi mắt nâu của cô sáng lên vì vui. "Tessa, màu này rất hợp với em."

Tessa xoay người trước gương. Màu vàng tô thêm màu cho đôi gò má của cô. Áo coocxe* hình đồng hồ cát định hình và làm lộ ra những đường cong ở những nơi cần có và thiên thần ở trên cổ cô khiến cô thoải mái với những tiếng tíc tắc. Bên dưới nó là chiếc vòng bằng ngọc bích mà Jem đưa cô. Cô đã kéo dài nó để có thể đeo cả hai cùng một lúc mà không cần phải chia tách hai thứ ra. "Chị có nghĩ là hơi nhiều vòng cổ không?"

*áo coocxe (nguồn: Internet)

"Không hề!" Charlotte ngồi lùi vào, một tay thả lỏng, vô tình đặt phía trước bụng đầy bảo vệ. Cô ấy đã từng gầy như da bọc xương và thực sự cần một cái áo coocxe và giờ cô ấy sắp có con, cô mặc chiếc áo choàng trà* khiến bản thân trông như một chú chim nhỏ. "Đó là ngày cưới của em đấy Tessa. Nếu có bất cứ lí do bào chữa nào cho việc hơi nhiều trang sức thì đó chính là lí do đấy. Hãy nghĩ về nó đi."

*Tea gown- áo choàng trà

Tessa đã dành nhiều đêm chỉ để nghĩ về nó. Cô vẫn chưa chắc chắn về nơi cô và Jem sẽ kết hôn vì Hội đồng vẫn còn đang cân nhắc đến hoàn cảnh của họ. Nhưng khi cô tưởng tượng về đám cưới, nó luôn diễn ra ở nhà thờ, cô đi dọc theo con đường giữa hai hàng ghế, có thể là khoác tay Henry, không nhìn sang trái hay phải mà nhìn thẳng về phía vị hôn thê của cô như là một cô dâu nên làm. Jem sẽ không mặc đồ đi sẵn mà là một bộ đồ được thiết kế đặc biệt theo kiểu đồng phục quân nhân cho những buổi lễ: màu đen với những dải băng vàng ở cổ tay và những chữ rune vàng dọc cổ áo và túi áo.

Anh ấy sẽ trông rất trẻ. Cả hai người họ. Tessa biết nó thật bất thường khi kết hôn ở tuổi mười bảy và mười tám, nhưng họ đang chạy đua với thời gian.

Thời gian cuộc đời Jem, trước khi nó kết thúc.

Cô đặt tay lên cổ và cảm nhận sự rung động quen thuộc của thiên thần, đôi cánh chạm vào lòng bàn tay cô. Người thợ may nhìn cô với sự băn khoăn. Cô ấy là người phạm, không phải Nephilim, nhưng có Tâm nhân, như tất cả những người phục vụ cho Thợ Săn Bóng Tối. "Thưa cô, cô có thể cởi chiếc vòng ra được không?"

Trước khi Tessa có thể trả lời, có người gõ cửa, một giọng nói quen thuộc vang lên. "Anh, Jem đây. Tessa, em có trong đó không?"

Charlotte ngồi bật dậy. "Ôi trời! Em ấy không được nhìn thấy em mặc bộ đồ này!"

Tessa đơ người. "Tại sao?"

"Đó là điềm không may trong truyền thống của Thợ Săn Bóng Tối!" Charlotte nhón chân lên. "Nhanh lên! Trốn đằng sau tủ quần áo đi!"

"Tủ quần áo? Nhưng..." Tessa vội vã nói vâng khi Charlotte nắm lấy đai lưng và kéo cô trốn phía sau tủ quần áo như một cảnh sát với tên tội phạm cá biệt kháng cự. Khi được thả ra, Tessa phải bụi trên váy và nhăn mặt với Charlotte, và cả hai cùng hé nhìn qua sườn của cái tủ khi cô thợ may, sau cái nhìn đầy bối rối, mở cửa.

Cái đầu óng ánh bạc của Jem xuất hiện ở khe cửa. Cậu trong hơi bù xù, cái áo khoác thì xiên xẹo. Cậu nhìn lướt qua xung quanh với sự bối rối trước khi ánh mắt chiếu đến phía Charlotte và Tessa, bị che một nửa sau tủ quần áo.

"Tạ ơn Chúa," Cậu nói "Tôi không biết tất cả mọi người đã đi đâu nữa. Gabriel Lightwood thì ở dưới nhà và đang làm ra cái hàng ghế khủng khiếp nhất từ trước đến giờ."

"Viết cho họ đi, Will," Cecily Herondale nói. "Xin anh đấy, chỉ một lá thư thôi."

Will hất mái tóc ướt đầm mồ hôi về phía sau và giận dữ nhìn về phía cô. "Đặt chân em vào đúng chỗ đi," là tất cả những gì cậu nói. Cậu chỉ bằng đầu của dao găm. "Đây, đây và đây."

Cecily nhìn và di chuyển chân. Cô đã biết cô không ở đúng chỗ; cô đã cố tình làm thế để chọc tức Will. Chọc tức anh trai cô rất dễ. Đó là điều cô nhớ nhất về anh khi anh mười hai tuổi. Kể cả khi thách anh làm gì đó như trèo lên mái nhà dốc cheo leo của trang viên nhà họ, đều dẫn đến một kết quả: một ngọn lửa giận dữ màu xanh trong đôi mắt anh, quai hàm nghiến chặt và đôi khi sẽ là Will với cái chân hoặc tay gãy.

Tất nhiên là người anh trai này, một Will gần trưởng thành, không phải người anh trai cô nhớ trong kí ức tuổi thơ. Anh trở nên dễ nổi sùng và cũng dễ nguôi giận. Anh mang nét đẹp của mẹ, sự bướng bỉnh của cha và, cô lo lắng rằng có cả những thói xấu của cha, dù cô nghĩ rằng đó chỉ là những lời thì thầm của người hầu trong Học Viện.

"Nâng lưỡi kiếm lên," Will nói. Giọng của cậu lạnh và nghiêm túc như cô giáo của cô.

Cecily nâng nó lên. Nó khiến cô mất một thời gian để làn da làm quen với bộ đồ đi săn: áo chèn và quần rộng rãi, thắt lưng quanh hông. Giờ cô có thể di chuyển với nó một cách thoải mái như cô chưa từng làm được khi mặc bộ áo ngủ rộng nhất. "Em không hiểu vì sao anh lại không cân nhắc việc viết một lá thư. Một lá thư duy nhất."

"Anh cũng không hiểu vì sao em lại không cân nhắc về việc trở lại nhà," Will nói. "Nếu em đồng ý trở về Yorkshire một mình, em có thể ngừng lo lắng về cha mẹ và anh có thể sắp xếp..."

Cecily ngắt lời anh, đã nghe bài phát biểu này cả ngàn lần. "Anh có đánh cược không Will?"

Cecily vừa hài lòng vừa một chút thất vọng khi nhìn thấy tia sáng trong mắt Will như cách bố cô nhìn khi có cuộc đánh cược giữa những quý ông. Hiểu được đàn ông luôn dễ dàng.

"Cược cái gì?" Will bước về phía trước một bước. Cậu đang mặc đồ đi săn; Cecily có thể thấy những Ấn kí xoắn lại với nhau ở cổ tay cậu, chữ rune trí nhớ của thần Hi Lạp ở cổ. Cô đã mất một thời gian để nhìn thấy những Ấn kí thay vì những thứ méo mó, nhưng cô cũng đã quen với nó- giống như việc cô quen với bộ đồ đi săn, với đại sảnh đầy âm vang và những con người kì lạ nơi đây.

Cô chỉ vào bức tường phía trước họ. Một tấm bia cũ kĩ đã được vẽ lên trên bức tường bằng màu đen: một con mắt của bò ở giữa một vòng tròn lớn. "Nếu em ném trúng tâm ba lần, anh sẽ phải viết thư cho cha mẹ và nói cho họ biết anh có khỏe không. Anh phải nói với họ về lời nguyện và vì sao anh bỏ đi."

Gương mặt Will đóng lại như cánh cửa, như mỗi khi cô đòi hỏi điều gì đó. Nhưng, "Em sẽ không bao giờ ném trúng ba lần mà không trượt lần nào đâu Cecy."

"Ồm, vậy thì không còn gì để anh dẫn đo về việc đánh cuộc này đâu, William." Cô cố tình dùng tên đầy đủ của anh. Cô biết việc cô gọi anh như vậy khiến anh khó chịu, dù bạn thân, parabatai của anh, thì không ; cô đã biết được từ khi đến Học viện rằng đây là một điều khá khác biệt- Jem đã làm điều ấy, Will hình như đã chấp nhận điều đó . Có thể là vì anh vẫn còn nhớ kí ức khi cô chập chững đi sau anh trên đôi chân mũm mĩm, gọi Will, Will, với giọng Wales hết hơi. Cô chưa bao giờ gọi anh là "William", chỉ là "Will" hay tên ở Wales của anh, Gwilym.

Đôi mắt anh nhú lại, màu xanh đậm của đôi mắt ấy giống với của cô. Khi mẹ họ nói đầy trù ẻo rằng Will là một người dễ tổn thương khi trưởng thành, Cecily đã nhìn vào mẹ với sự hồ nghi. Will đã trưởng thành, gầy gò, xõa tóc và luôn luôn lấm lem. Cô có thể thấy điều đó bây giờ, dù cô đã nhìn thấy điều đó khi lần đầu bước vào phòng ăn của Học viện và anh đã đứng dậy trong sự ngạc nhiên, và cô đã nghĩ: Đó không thể là Will.

Anh đã nhìn cô bằng đôi mắt ấy, đôi mắt của mẹ cô, và cô đã thấy sự giận dữ trong đó. Anh không hề vui khi nhìn thấy cô. Và nơi kí ức cô lưu giữ hình ảnh người con trai gầy gò với mái tóc đen tối như của người Di-gan (Gypsy) và lò xo trên quần áo đã thay bằng người đàn ông cao lớn và đáng sợ này. Những điều cô muốn nói đã tan biến nơi đầu lưỡi. Cô và anh từng rất hợp nhau, từ ánh mắt. Và kể từ đó, Will công khai thể hiện sự chịu đựng trước sự có mặt của cô như thể cô là hòn đá trong giày anh, sự quấy rầy liên miên nhưng không quan trọng.

Cecily hít một hơi sâu, nâng cằm lên và chuẩn bị ném cái dao đầu tiên. Will không biết, và sẽ không bao giờ biết, cô đã dành hàng giờ tập luyện trong căn phòng này, một mình, học cách cân bằng sức nặng của con dao trong tay, khám phá ra rằng một lần ném dao tốt bắt đầu từ đằng sau cơ thể. Cô thả hai tay thẳng xuống và kéo tay phải về phía sau đầu, trước khi đưa nó, và sức nặng của cơ thể cô, về phía trước. Mũi dao và tâm cùng nằm trên một đường thẳng. Cô thả con dao ra và kéo tay về va thở hỗn hển.

Con dao ghim vào tường, chính ngay giữa tâm.

"Một," Cecily nói, tặng cho Will nụ cười trịch thượng.

Anh nhìn cô lạnh lùng, giật con dao ra khỏi bức tường và đưa lại cho cô.

Cecily ném nó. Lần ném thứ hai, như lần đầu, bay thẳng đến tâm và ghim lại ở đấy, rung lên như một ngón tay giả.

"Hai," Cecily nói với ngữ điệu buồn rầu.

Quai hàm Will cắn chặt lại khi anh rút con dao ra lần nữa và đưa cho cô. Cô nhận lấy với nụ cười. Sự tự tin chảy trong mạch cô như một luồng máu mới. Cô biết cô có thể làm được. Cô đã luôn luôn có thể trèo cao, chạy nhanh, giữ hơi lâu được như Will...

Cô ném con dao đi. Nó ghim trúng tâm và cô nhảy căng lên, vô tay vào nhau, quên mất bản thân trong khoảnh khắc vui sướng của chiến thắng. Tóc cô xoắn ra từ ghim cài, rơi lộn xộn trên khuôn mặt; cô vén chúng lại và cười toe toét về phía Will.

"Anh sẽ phải viết thư. Anh đã chấp nhận ván cược rồi!"

Nụ cười của anh khiến cô ngạc nhiên "Ồ, anh sẽ viết nó," anh nói. "Anh sẽ viết nó, và rồi anh sẽ đốt nó đi." Anh giơ tay trước sự căm phẫn của cô. "Anh đã nói anh sẽ viết thư. Anh chưa từng nói anh sẽ gửi nó đi."

Cecily thở hổn hển. "Anh dám chơi em như thế!"

"Anh đã nói với em rằng em không phải Thợ Săn Bóng Tối, nếu không thì em sẽ không bị lừa một cách dễ dàng như thế. Anh sẽ không viết thư đâu Cecy. Đó là trái Luật, kết thúc việc này tại đây đi."

"Làm như thể anh quan tâm đến Luật ấy!" Cecily giậm chân, và lập tức cảm thấy bức mình hơn bao giờ hết; cô ghét cay ghét đắng những đứa con gái hay dậm chân.

Will híp mắt lại. "Và em không quan tâm đến việc trở thành Thợ Săn Bóng Tối. Việc này như thế nào đây? Anh sẽ viết một lá thư và đưa nó cho em nếu em hứa sẽ mang nó về nhà một mình, và không quay lại."

Cecily giật mình. Cô đã có rất nhiều kí ức về những trận cãi nhau với Will, về những con búp bê Trung Hoa của cô mà anh đã làm vỡ vì làm rơi khỏi cửa sổ tầng gác mái, nhưng vẫn còn sự ân cần nơi anh, người anh trai đã băng bó phần đầu gối bị thương hay thắt lại dải duy băng trên tóc cô khi chúng bị tuột. Sự ân cần đó giờ đã biến mất khỏi Will đang đứng trước mặt cô đây. Mẹ đã khóc trong một hay hai năm đầu khi Will đi; bà đã nói, kéo Cecily gần lại bà, Thợ Săn Bóng Tối sẽ "rút hết tình yêu khỏi người nó." Những người lạnh lùng, bà nói, những người đã ngăn cấm bà không được kết hôn với chồng bà. Anh có thể muốn giờ ở họ chứ, Will của bà, đứa con bé bỏng của bà?

"Em sẽ không đi đâu," Cecily nói, nhìn chăm chăm vào người anh trai. "Và nếu anh ép buộc em phải đi, em sẽ... em sẽ..."

Cánh cửa tầng gác xép trượt mở và Jem đứng ở cửa ra vào. "À," Anh nói, "đe dọa lẫn nhau, tôi thấy rồi. Việc này đã diễn ra cả chiều nay hay chỉ vừa mới bắt đầu vậy?"

"Anh ấy đã bắt đầu nó," Cecily nói, hất cằm về phía Will, dù cô biết nó vô ích. Jem, parabatai của Will, đối xử với cô bằng sự ân cần ngọt ngào mà xa cách dành riêng cho em gái của bạn, nhưng anh ấy sẽ luôn đứng về phía Will.

Ân cần nhưng vững chãi, anh đặt Will lên trên tất cả mọi thứ trên thế giới.

Ờ, gần như tất cả mọi thứ. Cô đã gần như bị đánh gục trước Jem khi cô mới đến Học viện- anh có một vẻ đẹp kì lạ, với mái tóc, đôi mắt bạc và những đường nét thanh tú. Anh như thể hoàng tử trong câu chuyện cổ tích và cô có lẽ sẽ cố gắng gần anh hơn, nếu nó không quá rõ ràng rằng anh hoàn toàn rơi vào lưới tình với Tessa Gray. Đôi mắt anh dõi theo mọi bước chân của cô ấy, giọng anh thay đổi mỗi khi nói chuyện với cô. Cecily đã một lần nghe mẹ nói trong sự thích thú rằng một trong những cậu bé hàng xóm nhìn một cô gái như thể cô ấy là "vì sao duy nhất trên bầu trời", và đó là cách mà Jem nhìn Tessa.

Cecily không hề phật ý vì điều đó: Tessa rất dễ chịu và ân cần với cô, có chẳng một chút ngại ngùng và gương mặt cô luôn cúi đầu vào sách, như Will. Nếu đó là kiểu con gái Jem muốn, cô và anh sẽ không bao giờ hợp, và cô càng ở lại Học viện lâu, cô càng nhận ra điều đó khiến Will bất tiện đến thế nào. Anh vô cùng bảo vệ Jem, và anh có lẽ đã quan sát suốt xem cô có làm anh ấy buồn hay tổn thương anh ấy không. Không- cô tốt đẹp hơn rất nhiều tất cả những điều đó.

"Tôi chỉ đang nghĩ về việc gói Cecily lại và ném nó cho đám vịt ở Hyde Park," Will nói, hất mái tóc ẩm ướt về phía trước và quay về phía Jem với một nụ cười hiểm hoi. "Tôi có thể cần đến sự giúp đỡ của cậu."

"Thật không may là cậu sẽ phải hoãn lại kế hoạch giết em gái đó lâu hơn rồi. Gabriel Lightwood đang ở dưới tầng và tôi có hai từ cho cậu. Hai trong số những từ cậu thích nhất, chỉ ít là khi cậu đặt chúng cạnh nhau."

" 'Một thằng ngu hoàn toàn?' " Will đoán " 'Sự bắt đầu vô dụng'?"

Jem nhe răng cười. " 'Đậu mùa quỉ,'" cậu nói.

Sophie giữ thăng bằng cái khay bằng một tay với sự thoải mái do luyện tập thời gian dài trong khi gõ vào cửa phòng Gideon Lightwood bằng tay kia.

Cô nghe thấy tiếng bước chân vội vã và cánh cửa rung lắc mở ra. Gideon đứng trước cô trong chiếc quần âu, dây đeo quần* và một chiếc áo sơ mi trắng được xắn lên đến khuỷu tay. Đôi tay anh ướt như thể anh vừa dùng nó vuốt vội mái tóc đang còn ẩm. Trái tim cô hơi nảy lên trong lồng ngực trước khi ổn định lại. Cô ép bản thân phải cau mày với anh.

*Kiểu như thế này

"Cậu Lightwood," cô nói. "tôi mang cho cậu bánh nướng mà cậu gọi và Bridget đã làm thêm cho anh một đĩa bánh kẹp nữa."

Gideon lùi lại một bước để cô vào phòng. Nó như tất cả các phòng khác ở Học viện: đồ đạc màu đen nghiêm túc, một chiếc giường bốn cọc rộng, một lò sưởi lớn và những ô cửa sổ ở trên cao, nơi mà bây giờ có thể nhìn xuống khoảng sân nhỏ bên dưới. Sophie có thể cảm nhận được ánh nhìn của anh theo cô ngang qua căn phòng đến khi đặt cái khay xuống trên bàn phía trước ngọn lửa. Cô đứng thẳng dậy và quay lại với anh, đôi tay cô nắm lại phía trước tạp dề.

"Sophie-," anh bắt đầu.

"Cậu Lightwood," cô ngắt lời. " Cậu còn yêu cầu gì nữa không?"

Anh nhìn cô nửa bối rối, nửa buồn rầu. "Anh mong em hãy gọi anh là Gideon."

"Tôi đã nói với cậu rồi, tôi không thể gọi cậu bằng tên Thánh."

"Anh là một Thợ Săn Bóng Tối; anh không có tên thánh. Sophie, làm ơn." Anh bước một bước về phía cô. "Trước khi anh bắt đầu sống ở Học viện, anh đã nghĩ chúng ta có thể là bạn tốt của nhau. Nhưng từ ngày anh đến đây, em đều rất lạnh lùng với anh."

Tay Sophie không chủ tâm đưa lên mặt. Cô nhớ đến cậu chủ Teddy, người con trai của ông chủ trước, cái cách kinh khủng mà cậu ta bắt lấy cô trong những góc tối tăm và dồn cô vào tường, đôi tay di chuyển xuống dưới áo lót của cô, thì thầm bên tai rằng cô tốt nhất là nên thân thiện với cậu hơn, nếu cô biết điều gì là tốt cho mình. Suy nghĩ lấp đầy cô với sự kinh tởm, kể cả bây giờ.

"Sophie." Đôi mắt Gideon nhíu lại đầy lo lắng về phía góc tường. "Sao vậy? Nếu anh vừa làm gì không phải với em, chút gì đó coi thường, hãy nói với anh điều đó là gì để anh có thể sửa chữa..."

"Không có gì không phải, không có gì coi thường cả. Cậu là một quý ông còn tôi là một người hầu; tất cả những việc làm gần gũi hơn nữa đều là quá phận. Xin đừng khiến tôi cảm thấy khó xử thưa cậu Lightwood."

Gideon, người đang định đưa tay ra, liền hạ tay xuống. Anh trông thật khổ sở khiến trái tim Sophie mềm lại. Tôi có rất nhiều thứ để mất, còn anh chẳng còn lại gì để mất, cô tự nhắc nhở bản thân. Đó là những điều cô tự nói với mình vào buổi đêm gần đây, khi đang nằm trên chiếc giường chật chội của mình, với kí ức về đôi mắt gợn sóng lớn vờn trong tâm trí cô. "Anh đã từng nghĩ chúng ta là bạn," anh nói.

"Tôi không thể là bạn của cậu được."

Anh bước một bước về phía trước. "Thế nếu tôi hỏi em..."

"Gideon!" Đó là Henry, đứng ở cánh cửa mở, thở không ra hơi, mặc một trong những chiếc áo gi lê sọc xanh lá và cam tòi tệ nhất của mình. "Em trai cậu đang ở đây. Dưới tầng..."

Đôi mắt Gideon mở lớn. "Gabriel đến đây sao?"

"Ừ. Hết điều gì đó về cha cậu, nhưng cậu ta sẽ không nói gì hơn với chúng tôi nếu cậu không ở đây." Cậu ta chửi thề ". Đi nào."

Gideon do dự, đôi mắt cậu đi từ Henry sang Sophie, người đang cố khiến bản thân trở nên vô hình. "Tôi..."

"Đi thôi Gideon." Henry ít khi nói gay gắt, và khi anh làm thế, tác dụng của nó làm người ta sửng sốt. "Cậu ta dính đầy máu."

Gideon tái đi, anh vội lấy thanh kiếm treo trên chiếc mắc kép gần cửa. "Tôi đến ngay đây."

Gabriel Lightwood tựa vào bức tường phía trong những cánh cửa của Học viện, áo khoác của cậu đã biến mất, áo sơ mi và quần âu nhuộm màu đỏ tươi. Phía bên ngoài, qua những cánh cửa mở, Tessa có thể nhìn thấy xe ngựa của nhà Lightwood với gia huy hình ngọn lửa ở ngoài, đồ ngoài bậc thêm. Gabriel chắc hẳn đã tự mình lái đến đây.

"Gabriel," Charlotte dịu dàng nói như thể cô đang cố gắng nhẹ nhàng với một con ngựa hoang. "Gabriel, làm ơn hãy nói cho chúng tôi biết điều gì đã xảy ra."

Gabriel- cao và mảnh khảnh, mái tóc nâu bết chặt với máu ở trước mặt, đôi mắt hoang dại. Đôi tay cậu cũng đầy máu. "Anh trai tôi đâu? Tôi phải nói chuyện với anh trai tôi."

"Cậu ấy đang xuống. Tôi đã nhờ Henry gọi cậu ấy xuống, và Cyril đã chuẩn bị sẵn sàng xe ngựa của Học viện rồi. Gabriel, cậu có bị thương không? Cậu có cần iratze không?" Charlotte nghe như một người mẹ như

thể cậu bé này chưa bao giờ đối đầu với cô từ phía sau ghế Benedict Lightwood, âm mưu với cha cậu để cướp lấy học viện từ tay cô.

"Có quá nhiều máu," Tessa nói, đi về phía trước. "Gabriel, tất cả không phải của cậu đúng không?"

Gabriel nhìn về phía cô. Đó là lần đầu tiên, Tessa nghĩ, cô đã nhìn thấy cậu cư xử mà không giả vờ gì cả. Chỉ có sự sợ hãi choáng váng trong đôi mắt cậu, nỗi sợ và sự hỗn loạn. "Không... Đó là của chúng..."

"Của chúng? Chúng là ai?" Đó là Gideon, vội vã đi xuống cầu thang, cầm một thanh kiếm trong tay. Henry đi cùng với anh, rồi Jem, và phía sau cậu là Will và Cecily. Jem dừng lại vì giật mình, và Tessa nhận ra rằng anh đã nhìn thấy mình trong bộ váy cưới. Đôi mắt anh mở rộng, nhưng những người khác đã đẩy anh qua và anh bước xuống cầu thang như một chiếc lá bay trong gió.

"Cha có bị thương không?" Gideon tiếp tục, dừng bước trước người em trai. "Em thì sao?" Anh đưa tay ra chạm vào gương mặt em trai, khum lại tại cằm và kéo nó về phía mình. Dù Gabriel cao hơn, ánh mắt của người em trai trở nên sáng sủa- nhẹ nhõm rằng anh của cậu đang ở đó, trong giọng nói kiên quyết của cậu phập phồng sự phản uất.

"Cha...", Gabriel bắt đầu. "Cha là một con sâu."

Will cười cụt lủn. Cậu đang mặc đồ đi săn như thể vừa ra khỏi phòng tập, và mái tóc cậu thì ẩm ướt quần lại hai bên thái dương. Cậu không nhìn về phía Tessa nhưng cô đã dần quen với điều đó. Will hầu như không nhìn về phía cô nếu không cần thiết.

"Thật tốt khi thấy cậu đến đây để cho chúng tôi biết điều đó, Gabriel, nhưng đây đúng là một cách khác thường để thông báo đấy."

Gideon quăng cho Will cái nhìn quở trách trước khi quay lại với người em. "Ý em là gì hả Gabriel? Cha đã làm gì?"

Gabriel lắc đầu. "Ông ấy là một con sâu." Cậu nói lại một cách yếu ớt.

"Anh biết. Cha đã mang đến sự nhục nhã cho cái tên Lightwood và nói dối chúng ta. Ông ấy làm nhục và hủy hoại mẹ. Nhưng chúng ta không cần giống ông ấy."

Gabriel thoát ra khỏi sự kìm kẹp của người anh trai, hàm răng cậu lóe lên trong cái quắc mắt giận dữ. "Anh đang không nghe em nói," Cậu nói. "Cha là một con sâu. Một con sâu. Một thứ gì như rắn độc đâm máu. Từ khi Mortmain dừng việc gửi cha thuốc, cha càng lúc càng tệ. Thay đổi. Sự đau đớn chạy dọc hai tay, và chúng bắt đầu bao trùm lấy cha. Hai tay, cổ, m...ặt cha..." Đôi mắt xanh lá của Gabriel tìm Will. "Đó là bệnh đậu mùa đúng không? Cậu biết tất cả về nó đúng không? Cậu là chuyên gia có phải không?"

"Ờ thì, cậu không cần phải làm như kiểu là tôi đã sáng tạo ra nó thế," Will nói. "Chỉ là tôi tin rằng nó có thật. Có một số bài về nó- những câu chuyện cổ trong thư viện..."

"Đậu mùa quỷ?" Cecily nói, mặt cô nhăn lại trong sự rối rắm. "Will, anh ta đang nói về cái gì vậy?"

Will mở miệng, hai gò má đỏ ửng về mặt mũi. Tessa nín cười. Cecily đã đến Học viện được vài tuần và sự có mặt của cô vẫn làm phiền và khiến Will khó chịu. Anh dường như không biết làm sao để cư xử với cô em gái, người không còn là đứa bé mà anh nhớ, và anh khẳng định rằng sự có mặt của cô là không đáng hoan nghênh. Tuy vậy Tessa đã nhìn thấy đôi mắt anh theo dõi Cecily khắp căn phòng với sự yêu thương bao bọc mà đôi khi anh dành cho Jem. Chắc chắn rằng sự xuất hiện của bệnh đậu mùa quỷ và làm sao một người lại nhiễm nó là điều cuối cùng anh muốn giải thích với Cecily. "Em không cần biết cái gì cả," anh càu nhàu.

Đôi mắt Gabriel hướng về phía Cecily và môi cậu mở ra đầy ngạc nhiên. Tessa có thể thấy cậu ta tiếp nhận Cecily. Cha mẹ Will hẳn đều rất đẹp, Tessa nghĩ, vì Cecily cũng xinh đẹp như Will rất điển trai, với mái

tóc đen bóng và đôi mắt xanh dương đậm khiến người ta sửng sốt. Cecily mạnh dạn nhìn lại cậu, biểu cảm tò mò; cô hẳn đã thắc mắc chàng trai này là ai, người mà dường như không thích anh trai mình.

"Cha chết rồi sao?" Gideon hỏi, giọng anh cao lên. "Bệnh đậu mùa quý đã giết cha chưa?"

"Không giết," Gabriel nói. " mà biến đổi. Nó đã biến đổi cha. Nhiều tuần trước cha rời toàn bộ người trong nhà về Chiswick. Ông không nói lí do. Rồi vài ngày trước cha tự khóa mình lại trong phòng làm việc của mình. Ông không đi ra, không cả ăn. Sáng nay em đến phòng cha để cố gắng thức tỉnh ông. Cánh cửa đã bị giựt ra khỏi bản lề. Có một vệt dài chất nhầy hướng xuống phòng lớn. Em đi theo nó xuống tầng rồi vào trong vườn." Cậu nhìn xung quanh lối ra vào giờ hoàn toàn im lặng. "Ông ấy đã trở thành một con sâu. Đó là những gì em định nói với anh."

"Tôi nghĩ rằng chúng ta..." Henry phá vỡ sự im lặng. "...không có thể dẫm lên ông ta đâu nhỉ?"

Gabriel nhìn anh đầy chán ghét. "Tôi tìm khắp khu vườn. Tôi đã thấy một số người hầu. Và khi tôi nói "tôi đã tìm thấy" họ thì nó đúng là như thế đấy. Họ đã bị xé thành...thành từng mảnh." Cậu nuốt và nhìn xuống bộ quần áo đầy máu của mình. "Tôi nghe thấy một tiếng động, một tiếng rít cao vút. Tôi quay lại và thấy nó đang đi về phía mình. Một con sâu mù khổng lồ như một con rồng bước ra khỏi truyền thuyết. Cái miệng nó mở rộng, đầy những cái răng sắc như dao găm. Tôi quay đi và chạy về phía chuồng ngựa. Nó trườn sau tôi, nhưng tôi nhảy qua hàng rào và chặn nó lại ở cổng. Sinh vật đó- cha tôi- không đuổi theo nữa. Tôi nghĩ là nó sợ bị mọi người nhìn thấy."

"À," Henry nói. "Quá to nên không thể dẫm lên được."

"Đáng nhẽ ra em không nên chạy," Gabriel nói, nhìn anh trai. " Em nên ở lại và chiến đấu với sinh vật ấy. Có lẽ nó có thể nói lí lẽ với nó được. Có lẽ Cha đang ở đâu đó trong nó."

"Và có lẽ cậu sẽ bị cắn đôi," Will nói. "Điều mà cậu đang kể, sự biến đổi thành quái vật, là giai đoạn cuối của đậu mùa quỷ."

"Will!" Charlotte giơ tay ra. "Sao em lại không nói trước?"

"Chị biết đấy, những cuốn sách về đậu mùa quỷ ở trong thư viện," Will nói với giọng điệu bị tổn thương. "Em không hề ngăn cấm ai đọc chúng cả."

"Ừ, nhưng nếu Benedict đang biến thành một con sâu khổng lồ, em ít nhất cũng phải nhắc đến nó rồi." Charlotte nói. "Vì mối quan tâm chung của mọi người."

"Đầu tiên," Will nói. "Em không biết ông ta trở thành một con sâu khổng lồ. Giai đoạn cuối của bệnh đậu mùa quỷ là biến thành quỷ. Nó có thể là bất cứ loại nào. Thứ hai, mất hàng tuần để cho quá trình biến đổi diễn ra. Em đã có thể nghĩ ngay cả khi một kẻ ngu ngốc có trình độ như Gabriel ở đây chú ý đến nó và cảnh báo cho một số người."

"Cảnh báo ai?" Jem hỏi, không hề vô lí. Anh đã đi đến gần Tessa khi cuộc nói chuyện tiếp tục. Vì đứng ngay gần nhau nên mu bàn tay họ chạm vào nhau.

"Clave. Người đưa thư. Chúng ta. Bất cứ ai," Will nói, quăng ánh mắt tức tối về phía Gabriel, người đang bắt đầu lấy lại chút màu sắc và trông giập dờ.

"Tôi không phải là một thằng ngu có đẳng cấp..."

"Thiếu đẳng cấp thì khó mà cải thiện trí thông minh được." Will thì thầm.

"Và như tôi nói với cậu, Cha khóa mình trong phòng làm việc cả tuần trước."

"Và cậu không nghĩ đến việc chú ý đến điều đó sao?" Will nói.

"Cậu không hiểu cha chúng tôi," Gideon nói bằng một giọng dứt khoát mà anh thì thoảng sử dụng khi không thể tránh được cuộc nói chuyện về gia đình anh. Anh quay lại với em trai và đặt hai tay lên vai Gabriel, thì thầm bằng giọng không ai trong số họ có thể nghe thấy được.

Jem, bên cạnh Tessa, ngoắc ngón tay nhỏ nhất vào ngón tay cô. Đó là hành động âu yếm mà đã trở nên quen thuộc với Tessa trong những tháng vừa qua, thì thoảng cô tự động đưa tay ra mà không cần suy nghĩ khi anh đứng bên cạnh. "Em đang mặc váy cưới đấy à?" Anh nói thầm.

Tessa không phải trả lời vì sự xuất hiện của Bridget, mặc đồ đi sẵn, và Gideon đột ngột quay về phía họ và nói. "Chiswick. Chúng ta phải đi. Gabriel và tôi, không thêm một ai nữa."

"Đi một mình?" Tessa giật mình nói. "Nhưng vì sao cậu không gọi thêm ai đó đi cùng...?"

"Clave," Will nói, đôi mắt xanh lạnh buốt. "Cậu ta không muốn Clave biết về cha cậu ta."

"Liệu cậu có làm thế không?" Gabriel nóng nảy. "Nếu đó là gia đình cậu?" Môi anh xoắn lại. "Thôi, hình như cậu không hiểu nghĩa của lòng trung thành..."

"Gabriel." Giọng Gideon đầy quả trách. "Đừng nói chuyện với Will bằng thái độ ấy."

Gabriel sững sốt và Tessa cũng không thể trách anh ta được. Gideon biết về lời nguyện của Will, về sự tin tưởng đã tạo nên thái độ thù địch và thô lỗ, như tất cả mọi người trong Học viện, nhưng câu chuyện này là bí mật của họ và không người ngoài nào được biết.

"Chúng tôi sẽ đi với cậu. Tất nhiên là vậy rồi." Jem nói, buông tay Tessa và bước về phía trước. "Gideon đã giúp chúng tôi một việc. Chúng ta chưa quên, đúng không chị Charlotte?"

"Tất nhiên là không," Charlotte nói, quay đi. "Bridge, bộ đồ đi săn..."

"Em đã thoải mái đồ đi săn," Will nói khi Henry cởi áo của mình ra và mặc vào áo khoác đi săn và thắt lưng để dắt vũ khí; Jem cũng như vậy và bỗng những lối ra vào đầy sự vận động- Charlotte nói khẽ với Henry, tay cô đặt hờ trên bụng. Tessa rời mắt khỏi cảnh riêng tư đó và nhìn thấy một mái đầu đen nghiêng về phía mái đầu bạc. Jem đang ở bên cạnh Will với thanh stele vẽ một chữ rune ở một bên cổ Will. Cecily quắc mắt nhìn về phía anh trai mình.

"Em cũng thế, thật tiện khi em cũng đã mặc đồ đi săn rồi." Cô thông báo.

Will giật mình ngẩng đầu lên, khiến Jem phải kêu lên một tiếng phản đối khó chịu. "Cecily, tất nhiên là không."

"Anh không có quyền để bảo em có hay không." Đôi mắt cô lấp lánh. "Em sẽ đi."

Will hất đầu về phía Henry, người nhún vai đầy có lỗi. "Em ấy có quyền. Em ấy đã được huấn luyện gần hai tháng..."

"Cô ấy chỉ là một đứa bé thôi!"

"Cậu cũng đã làm khi ở tuổi mười lăm," Jem khẽ nói, và Will quay lại về phía anh. Trong khoảnh khắc dường như ai cũng nín thở, ngay cả Gabriel. Ánh mắt Jem bắt lấy ánh mắt Will, vững vàng, và không phải lần đầu tiên Tessa có cảm giác về sự trao đổi thầm lặng giữa hai người.

Will thở dài và nhắm hờ mắt. "Tessa sẽ là người tiếp theo muốn đi."

"Tất nhiên rồi," Tessa nói. "Có lẽ tôi không phải một Thợ Săn Bóng Tối nhưng tôi cũng đã được huấn luyện. Jem sẽ không đi nếu thiếu tôi."

"Em đang mặc váy cưới," Jem phản đối.

"Ừm, mọi người đều đã nhìn thấy nó, em không thể mặc nó trong đám cưới," Tessa nói. "Anh biết đấy, điềm gờ."

Will lầm bầm điều gì đó không thể hiểu được bằng tiếng Wale, nhưng rõ ràng là giọng của một người bị đánh bại. Jem nở nụ cười nhẹ đầy lo lắng với Tessa qua căn phòng. Cánh cửa Học viện rung lắc mở ra cho những tia nắng mùa thu trải lên lối vào. Cyril thở hỗn hển ở ngưỡng cửa.

"Xe ngựa thứ hai đã sẵn sàng," cậu nói. "Ai sẽ đi đây?"

Đến: Quan Chấp Chính Josiah Wayland

Từ: Hội đồng

Thưa ngài,

Như ngài đã biết, kì hạn của ngài khi làm Quan chấp chính, sau mười năm, đã đến hồi kết. Đã đến lúc để chỉ định người kế nhiệm.

Với chúng tôi, chúng tôi đang suy xét nghiêm túc về việc bổ nhiệm Charlotte Branwell, sinh ra với họ Fairchild. Cô ấy đã làm tốt nhiệm vụ quản lí Học viện London, và chúng tôi tin rằng cô ấy có được phiếu ủng hộ của ông vì ông đã chỉ định cô ấy sau cái chết của cha cô ấy.

Vì ý kiến và sự kính trọng của ông có giá trị lớn nhất với chúng tôi, chúng tôi xin trân trọng mọi ý kiến mà ông đề nghị.

Sự kính trọng cao quý nhất,

Victor Whitelaw, Điều tra viên, thay mặt cho Hội đồng.

CÔNG NƯƠNG XÁM

Cassandra Clare
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Cuộc Xâm Chiếm Của Con Trùng

And much of Madness, and more of Sin,

And Horror the soul of the plot.

-Edgar Allan Poe, "The Conqueror Worm"

Khi xe ngựa của Học viện lăn bánh qua cánh cổng của Nhà Lightwood ở Chiswick, Tessa có thể đánh giá được nơi mà cô chưa được đặt chân đến lần nào, trong một đêm chết chóc. Một con đường sỏi, được trồng cây hai bên đường, dẫn đến một ngôi nhà màu trắng rộng lớn với con đường vòng cung ở phía trước. Ngôi nhà rất giống với những bức họa cô thấy ở những ngôi đền cổ ở Hi Lạp và Rome với những đường nét mạnh mẽ, đối xứng và những cái cột trơn nhẵn. Có một chiếc xe ngựa đỗ trước bậc cầu thang và những con đường sỏi trải đều cả khu vườn.

Khu vườn ấy thật dễ thương. Ngay cả trong tháng mười mà vẫn có rất nhiều bông hoa hồng và cúc màu cam đồng, vàng, vàng đậm nở muện ở rìa những con đường sạch sẽ đi giữa những tán cây. Khi Henry dừng xe, Tessa được Jem đỡ xuống xe ngựa và nghe thấy tiếng nước chảy: dòng suối, cô đoán, được chuyển hướng để chảy qua những khu vườn. Thật là một nơi thú vị, cô không thể liên tưởng nó đến địa điểm tương tự nơi Benedict giữ quả cầu quý quái của lão, dù cô có thể thấy con đường uốn quanh mặt bên của căn nhà mà cô đã đi qua tối hôm đó. Nó đã dẫn đến chái của căn nhà nhìn như thể vừa mới được xây thêm...

Xe ngựa của nhà Lightwood do Gideon lái lăn bánh ngay phía sau họ. Gabriel, Will, và Cecily xuống xe. Anh em nhà Herondale vẫn đang cãi

nhau khi Gideon trèo xuống, Will thể hiện quan điểm bằng những cái hất tay quả quyết. Cecily đang quắc mắt về phía anh, vẻ mặt giận dữ đó khiến cô trông rất giống anh trai mình mà trong những trường hợp khác sẽ rất hài hước.

Gideon, nhột nhạt hơn trước, xoay vòng, chiếc dao đã tuốt vỏ nằm trong lòng bàn tay.

"Xe của Tatiana," anh nói nhỏ khi Jem và Tessa đi đến gần. Anh chỉ về phía chiếc xe dừng trước cầu thang. Tất cả các cánh cửa đều mở toang. "Em ấy chắc hẳn đã quyết định ghé thăm."

"Suốt thời gian qua..." giọng Gabriel đầy tức giận nhưng đôi mắt xanh lá lại tràn ngập sợ hãi. Tatiana là em của họ, vừa kết hôn. Huy hiệu với hình một vòng cây gai để trên xe ngựa, chắc hẳn là gia huy của gia đình chồng cô ấy, Tessa nghĩ. Cả nhóm đứng yên lặng quan sát trong khi Gabriel tiến đến cái xe ngựa, rút một thanh kiếm dài ra khỏi thắt lưng. Anh ta nghiêng mình về phía cánh cửa và chửi thề.

Anh lùi lại, nhìn vào mắt Gideon. "Có máu ở ghế ngồi" anh nói, "và...thứ này." Anh chọc vào bánh xe bằng đầu lưỡi kiếm. Khi anh rút nó ra, một dòng chất nhầy hôi thối chảy ra từ đó.

Will rút thanh kiếm thiên thần từ trong áo khoác ra và gọi lớn: "Eremiel!". Khi nó phát sáng, như một ngôi sao trắng nhạt trong ánh sáng ngày thu, anh chỉ về hướng bắc rồi hướng nam. "Khu vườn bao quanh ngôi nhà, ở đằng sau là con sông, tôi biết mà... tôi đuổi theo con quỷ Marbas quanh đây vào một đêm. Dù Benedict ở đâu, tôi nghi là ta sẽ rời khỏi chỗ này. Quá dễ bị phát hiện."

"Chúng tôi sẽ phụ trách hướng tây của ngôi nhà. Cậu hướng đông." Gabriel nói. "Hét lên nếu cậu thấy bất cứ thứ gì, chúng tôi sẽ chạy đến đó."

Gabriel chúi lưỡi kiếm của mình xuống thảm sỏi trên đường, đứng dậy và theo anh trai cậu đi xung quanh mặt bên của ngôi nhà. Will đi

đường khác, theo sau là Jem cùng Cecily và Tessa phía sau. Will dừng lại ở góc của ngôi nhà, ánh mắt quét qua khu vườn, cảnh giác với bất kì âm thanh hay chuyển động bất thường nào. Một lúc sau anh ra hiệu cho mọi người đi theo.

Khi họ di chuyển về phía trước, gót giày của Tessa vấp phải hòn sỏi nhỏ phía dưới hàng rào. Cô trượt chân và rồi ngay lập tức tự đứng thẳng dậy, nhưng Will liếc về phía sau, quắc mắt đầy giận dữ. "Tessa," anh nói. Đã một thời gian dài kể từ lần cuối anh gọi cô là Tess, nhưng bây giờ không còn nữa. "Em không nên đi cùng bọn anh. Em không được chuẩn bị. Ít nhất là hãy đợi ở trên xe đi."

"Em sẽ không." Tessa đáp trả.

Will quay lại với Jem, người đang cố giấu nụ cười. "Tessa là hôn thê của cậu. Cậu bảo cô ấy đi."

Jem, cầm cây kiếm bằng một tay, băng qua đám sỏi đến bên cô. "Tessa, giúp anh, có được không?"

"Anh không nghĩ em có thể chiến đấu," Tessa nói, lùi lại và nhìn vào đôi mắt bạc của anh. "bởi vì em là con gái."

"Anh không nghĩ là em có thể chiến đấu vì em đang mặc váy cưới," Jem nói. "Không biết như thế nào nhưng anh nghĩ Will cũng không thể đánh nhau khi đang mặc váy cưới đâu."

"Có lẽ là không," Will nói, đôi tai thính như dơi. "Nhưng tôi sẽ là một cô dâu lộng lẫy."

Cecily giơ tay lên và chỉ về phía xa. "Cái gì kia?"

Cả bốn quay lại để nhìn xem cái gì đang chạy về phía họ. Ánh nắng mặt trời chiếu thẳng xuống và mất một lúc để cho đôi mắt điều chỉnh, cô nhìn thấy một hình dáng mập mờ. Hình dáng ấy nhanh chóng hiện ra là một cô gái đang chạy. Mũ của cô đã không còn, mái tóc màu nâu nhạt

bay trong gió. Cô ta cao và gầy gò, mặc một chiếc váy hoa vân anh sáng màu có lẽ đã từng rất thanh nhã nhưng bây giờ thì rách rưới và đầy máu. Cô ta tiếp tục la hét khi chạy về phía bọn họ và nhào vào lòng Will.

Anh loạng choạng lùi lại, gần như đánh rơi Eremiel. "Tatiana..."

Tessa không biết là Will đẩy cô nàng ra hay bảo cô nàng tự lùi lại, nhưng kể cả khi Tatiana không rời Will một chút hay thật xa thì Tessa cũng nhìn được mặt cô. Cô là một cô gái nhỏ bé và gầy dơ xương. Mái tóc hung vàng như Gideon, đôi mắt màu xanh lục như của Gabriel và có lẽ cô sẽ là một cô gái xinh xắn nếu khuôn mặt cô không phải chịu đựng những nét cau có mang đầy sự kinh tởm. Dù cô đầm nước mắt và hỗn hển nhưng mọi thứ trông như diễn kịch, như thể cô nhận thức được mọi ánh mắt đang đặt lên mình, đặc biệt là của Will.

"Một con quái vật khủng khiếp," cô ta khóc. "Một sinh vật, nó tóm Rupert yêu dấu ra khỏi xe ngựa rồi biến mất với anh ấy!"

Will đẩy cô nàng ra xa một chút. "Ý cô là gì khi nói 'biến mất với anh ta'?"

Cô chỉ. "Đã-ng kia," cô thốt thức. "Nó kéo lê anh ấy đến khu vườn Ý. Lúc đầu anh ấy cố gắng tránh cái miệng của nó nhưng nó tấn công anh ấy suốt quãng đường. Dù tôi có gào thét như thế nào, nó cũng không bỏ anh ấy xuống!" Hai dòng nước mắt trong suốt lại chảy dài.

"Cô hét lên," Will nói. "Đấy là tất cả những gì cô làm ư?"

"Tôi hét rất nhiều." Giọng Tatiana lộ vẻ tổn thương. Cô lùi hẳn khỏi Will và nhìn Will với đôi mắt xanh lục. "Tôi thấy cậu thật không rộng lượng như cậu vẫn vậy." Ánh mắt của cô nàng trượt qua Tessa, Cecily và Jem. "Ngài Carstairs," cô nói một cách cứng rắn như thể họ đang ở một bữa tiệc trong vườn. Đôi mắt cô nheo lại và rơi xuống Cecily. "Và cô..."

"Ôi, nhân danh Thiên Thần!" Will đẩy và đi qua cô ta; Jem, cười với Tessa và đuổi theo.

"Cô chắc hẳn là em gái Will," Tatiana nói với Cecily như thể mấy chàng trai ở đây đã biến mất vào không gian. Tessa thì hoàn toàn bị phớt lờ.

Cecily nhìn cô ta đầy ngờ vực, "Đúng vậy, nhưng tôi không thể tưởng tượng nó có tạo ra điều gì khác biệt không. Tessa, chị có đi không?"

"Có," Tessa nói và đi cùng cô; dù Will và Jem có muốn cô ở đây hay không, cô cũng không thể nhìn hai người họ đi về phía nguy hiểm mà mình không đi cùng. Một lúc sau cô nghe tiếng chân miễn cưỡng trên sỏi của Tatianna ở phía sau.

Họ đang dần đi xa khỏi ngôi nhà về phía những khu vườn trang trọng được giấu kín một nửa sau những hàng rào cao lớn. Ở phía xa, những tia nắng mặt trời khiến ngôi nhà kính làm từ gỗ với mái vòm ở trên nóc trở lên rực rỡ. Hôm nay là một ngày thu đẹp trời: một cơn gió thoảng qua, mùi của lá trong không khí. Tessa nghe thấy tiếng sột soạt và liếc mắt về phía ngôi nhà đằng sau. Mặt tiền trắng mịn của nó rất cao, được điểm bằng mái vòm của ban công.

"Will," cô thì thầm khi anh tiến đến, khóa tay cô quanh cổ anh. Anh tháo đôi găng tay của cô, họ cùng nhau chui xuống dưới tấm mạng che mặt của Tessa và những chiếc ghim của Jessie rơi trên mặt ban công. Rồi anh tháo đôi găng tay ra và quăng nó sang bên, đưa tay lên mái tóc ẩm ướt của mình và vuốt ra sau trán. Rìa thấp hơn của mạng che đã để lại những dấu lằn trên hai gò má cao trông như những vết sẹo mờ, nhưng khi cô đến gần vào chạm vào nó, anh dịu dàng nắm lấy tay cô và kéo nó xuống.

"Không," anh nói. "Hãy để anh chạm vào em trước. Anh vẫn luôn muốn..."

Giận dữ đỏ mặt, Tessa kéo ánh mắt mình rời khỏi ngôi nhà và những kí ức nó chứa đựng. Cả nhóm đã đến một khoảng trống trong hàng rào phía bên phải. Phía sau nó "khu vườn Ý" hiện ra, được bao quanh bởi lá cây. Bên trong vòng tròn, khu vườn được giới hạn bằng những bức tượng

miêu tả những anh hùng cổ và nhân vật huyền thoại. Thần Venus đổ nước xuống từ một cái vạc ở trung tâm vòi phun nước, trong khi những bức tượng về những sử gia nổi tiếng và những chính khách- Caesar, Herodotus, Thucydides(1)- lại nhìn nhau với đôi mắt trống rỗng qua con đường bộ tỏa ra từ điểm trung tâm. Có cả những nhà thơ và nhà soạn kịch. Tessa, đi theo vội vã, ngang qua Aristotle, Ovid, Homer(2)- đôi mắt của ông được che đi bởi tấm che bằng đá để cho thấy ông bị mù- Virgil và Sophocles(3), trước khi tiếng hét inh tai xé rách bầu không gian.

(1) - Caesar: một lãnh tụ quân sự và , và tác gia văn xuôi lớn của - Herodotus: là một người sống ở thế kỷ 5 trước (khoảng 484 TCN - 425 TCN), ông được coi là "người cha của môn sử học" trong văn hóa phương Tây

- Thucydides: sử gia Hy Lạp và tác giả quyền

(2) - Aristotle: là một nhà triết học và bác học thời , học trò của và thầy dạy của - Ovid: là một nhà thơ La Mã nổi tiếng với các tác phẩm , , và .

- Homer: một trong những nhà thơ xuất sắc nhất. Hai tác phẩm Iliad và Odyssey của ông đã có ảnh hưởng lớn đến văn chương hiện đại phương Tây

(3) - Virgil: nhà thơ lớn của cổ đại, người sáng tạo ra thể loại thơ sử thi

- Sophocles: là kịch gia trong ba nhà bi kịch nổi tiếng nhất của Hy Lạp cổ

Cô quay xung quanh. Một đoạn phía sau cô Tatiana đứng yên như phỗng, đôi mắt trống rỗng. Tessa quay lại lao về phía cô, những người còn lại ở phía sau; cô đến bên cô nàng đầu tiên và Tatiana bắt lấy cô một cách mù quáng, như thể trong khoảnh khắc đã quên đi Tessa là ai. "Rupert," Tatiana rên rỉ, nhìn chăm chăm về phía trước, và Tessa, nhìn theo ánh mắt của cô, thấy một đôi giày ống của một người đàn ông thò ra từ đằng

sau hàng rào. Trong khoảnh khắc cô nghĩ rằng anh ta chắc hẳn đã nằm bất tỉnh trên mặt đất, phần còn lại của cơ thể bị che khuất bởi lá cây, nhưng khi cô nghiêng người về phía trước, cô nhận ra rằng đôi giày- và vài inch bên trên thịt vụn đầy máu thò ra khỏi cổ giày- là tất cả những gì có thể thấy được.

"Một con sâu dài bốn mươi foot*? Will thì thầm với Jem khi họ đi qua khu vườn Ý, giày của họ- nhờ có chữ rune Vô thanh- không gây ra tiếng động trên lớp sỏi. "Hãy nghĩ đến kích cỡ của con cá chúng ta có thể câu."

*1 foot= 0,3048 m → 40 feet= 12.192m

Môi Jem giật giật. "Cậu biết là nó không hài hước mà."

"Có một chút."

"Cậu không thể khiến cho tình hình tốt hơn bằng mấy trò đùa, Will. Chúng ta đang nói về cha của Gabriel và Gideon."

"Chúng ta không phải đang nói về ông ta; chúng ta đang đuổi theo ông ta qua một khu vườn điêu khắc vì ông ta đã biến thành một con sâu."

"Một con sâu quái vật," Jem nói, dừng lại, nhìn đầy cảnh giác xung quanh hàng rào. "Một con rắn lớn. Nó có giúp gì cho sự hài hước không thích hợp của cậu không?"

"Từng có lúc sự hài hước không thích hợp của mình đã mang đến cho cậu sự vui vẻ." Will thở dài. "Con sâu sẽ trở lại như thế này."

"Will-"

Jem bị ngắt lời bởi một tiếng hét chói tai. Cả hai chàng trai cùng quay lại, đúng lúc để thấy Tatiana Blackthorn lùi vào vòng tay của Tessa. Tessa bắt lấy cô nàng, hỗ trợ cô, khi Cecily di chuyển về phía khoảng trống ở hàng rào, rút thanh kiếm thiên thần từ thắt lưng với sự uyển chuyển của của một Thợ Săn Bóng Tối được huấn luyện. Will không

nghe thấy cô nói, nhưng thanh kiếm bật sáng trên tay cô, soi sáng gương mặt và làm bùng ngọn lửa sợ hãi trong Will.

Anh bắt đầu chạy, Jem theo ngay sau gót. Tatiana mềm oặt người trong vòng tay Tessa, mặt cô ta hoàn toàn méo xệch và khóc rên rĩ. "Rupert! Rupert!" Tessa phải vật lộn với sức nặng của cô nàng, Will muốn dừng lại để giúp cô nhưng Jem đã làm điều đó, bàn tay anh trên cánh tay Tessa, và nó hợp lý. Đó là việc anh ấy nên làm, với tư cách là hôn phu của cô.

Will dứt khoát kéo sự chú ý của bản thân quay lại cô em gái, người đang di chuyển giữa khoảng trống của hàng rào, thanh kiếm của cô giơ cao khi cô dịch dần về phần còn lại đáng ghê sợ của Rupert Blackthorn.

"Cecily!" Will giận giữ gọi. Cô bắt đầu quay lại-

Và rồi mọi thứ nổ tung. Một dòng nước bắn thiêu và đầy bùn phun thẳng lên trời ở phía trước họ. Những cục đất và bùn rơi lộp bộp xuống đầu họ như mưa.

Ở trung tâm mạch phun-, xuất hiện một con sâu mù khổng lồ màu xám trắng nhợt nhạt. Màu của thịt thối, Will nghĩ. Mùi hôi thối tỏa ra như mùi từ một ngôi mộ. Tatiana rên khóc một cái rồi đi khập khiễng, kéo Tessa đi đến khu đất với mình.

Con sâu bắt đầu tự quăng mình lên, cố gắng thoát ra khỏi mặt đất. Mồm nó mở ra- đó trông không giống một cái miệng mà như một vết cắt rạch đôi đầu nó ra, cùng với những chiếc răng như của cá mập. Một tiếng rít lớn sắc lạnh phát ra từ cổ họng nó.

"Đừng im!" Cecily khóc. Cô cầm thanh kiếm thiên thần đang phát sáng ở trước mặt; trông cô hoàn toàn không sợ hãi. "Lùi lại, con sinh vật khốn nạn."

Con sâu quất xuống phía cô. Cô đứng dậy nhanh, thanh kiếm trong tay, khi quai hàm không lồ của nó tấn công xuống- Will nhảy về phía cô

và đẩy cô ra. Họ cùng lăn về phía hàng rào khi đầu con sâu đâm xuống đất nơi cô vừa đứng, để lại một vết lõm lớn.

"Will!" Cecily đẩy mình ra khỏi anh nhưng không đúng lúc. Thanh kiếm của cô rạch vào cẳng tay anh, để lại một vết bỏng đỏ phía sau. Đôi mắt xanh của cô đầy tức giận. "Điều đó không cần thiết!"

"Em không được huấn luyện!" Will hét, hơn nửa tâm trí anh đầy giận giữ và khiếp sợ. "Em sẽ tự giết mình đấy! Ở nguyên chỗ của mình đi!" Anh định lấy thanh kiếm của cô nhưng cô đã xoay người khỏi anh và đứng dậy. Một lát sau, con sâu bò dậy lần nữa, mồm mở rộng. Will đã đánh rơi thanh kiếm của mình vì đẩy cô em gái; nó đang ở phía xa. Anh nhảy về phía bên cạnh, cách cái miệng của con vật vài inch, rồi Jem ở đó, cây gậy kiếm trong tay. Anh chém mạnh thanh kiếm xuống thân bên của con sâu. Tiếng thét như từ địa ngục phát ra từ cổ họng nó, rồi nó giật về phía sau, máu đen phun ra. Với một tiếng rít, nó biến mất đằng sau hàng rào.

Will quay xung quanh. Anh gần như không nhìn thấy Cecily; Jem đã nhảy xuống giữa cô và Benedict, anh đang dính đầy máu đen và bùn. Đằng sau Jem, Tessa đã kéo Tatiana vào lòng; váy của họ lẫn vào với nhau, màu hồng lòe loẹt của Tatiana trộn lẫn với màu vàng đã bị phá hỏng của chiếc váy cưới. Tessa đã ôm lấy cô nàng như để bảo vệ cô khỏi ánh nhìn của người cha, và rất nhiều máu quý đã bắn tung tóe lên tóc và quần áo của Tessa. Cô nhìn lên, khuôn mặt nhợt nhạt, và ánh mắt cô chạm phải ánh mắt Will.

Trong khoảnh khắc khu vườn, âm thanh, mùi hôi thối của máu và quý, như tan biến, và anh đang ở một mình trên một vùng đất yên tĩnh với Tessa. Anh muốn được chạy đến bên cô, ôm cô trong vòng tay. Bảo vệ cô.

Nhưng đó là nhiệm vụ của Jem, không phải của anh. Không phải của anh.

Khoảnh khắc đó trôi qua, Tessa đứng dậy, kéo Tatiana lên bằng hết sức lực, vòng tay cô nàng qua vai ngay cả khi Tatiana uể oải tựa vào cô, nửa tỉnh táo.

"Em phải đưa cô ấy ra khỏi đây. Cô ấy sẽ bị giết mất." Will nói, quét mắt quanh khu vườn. "Cô ấy không được huấn luyện."

Miệng Tessa bắt đầu trở lại bình thường, mím lại đầy ngoan cố. "Em không muốn bỏ mọi người lại."

Cecily trông hoảng sợ. "Cô không nghĩ... con vật đó sẽ không dừng lại? Cô ấy là con gái ông ta. Nếu nó- ông ấy còn sót lại chút tình cảm gia đình nào..."

"Lão ta đã ăn con rết mình, Cecy," Will bật lại. "Tessa, đi với Tatiana nếu em muốn cứu cô ta. Và ở lại với cô ta gần căn nhà. Nó sẽ là một thảm họa nếu cô ta lao về phía này."

"Cảm ơn cậu, Will," Jem thì thầm khi Tessa kéo cô nàng loạng choạng đi nhanh nhất có thể, Will cảm thấy những từ ấy như ba chiếc kim đâm vào trái tim anh. Mỗi khi anh làm gì để bảo vệ Tessa, Jem nghĩ rằng đó là vì lợi ích của mình, không phải vì Will. Will luôn ước là Jem đúng. Mỗi cái kim châm đều có cái tên của nó. Tội lỗi. Xấu hổ. Tình yêu.

Cecily thét lên. Một cái bóng che khuất đi ánh mặt trời và hàng rào phía trước Will bị rạch đôi. Anh thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cái miệng tối đen đỏ lôm của con sâu khổng lồ. Will nắm lấy thanh kiếm ở thắt lưng nhưng con sâu đã lồng lên, một con dao nhô ra từ sườn cổ nó. Will nhận ra nó mà không cần quay lại. Đó là Jem. Anh nghe parabatai gào lên cảnh báo, con sâu quăng mạnh về phía Will lần nữa rồi anh đâm kiếm lên phía trên, xuyên qua mặt dưới của con sâu.

Máu bắn ra từ răng nó, rơi lộp độp xuống bộ đồ đi săn của Will cùng với tiếng rít. Có gì đó đập vào phía sau đầu gối anh và không được chuẩn bị, anh lao về phía trước, hai vai đập mạnh xuống nền đất.

Anh đổ sập xuống như thể cơn gió đã hạ gục anh. Cái đuôi mỏng và nhiều đốt của nó cuốn quanh đầu gối anh. Anh đá ra, nhìn thấy những ngôi sao, khuôn mặt lo lắng của Jem, bầu trời xanh...

Phập. Một mũi tên cắm ngập vào đuôi con sâu ngay dưới đầu gối Will. Vòng cuốn của Benedict lỏng ra, Will lăn qua đồng bùn và vật lộn với đầu gối của mình đúng lúc nhìn thấy Gideon và Gabriel Lightwood lao đến qua con đường đầy bùn. Gabriel cầm một cây cung. Anh kéo căng nó khi đang chạy và Will ngạc nhiên nhận ra rằng Gabriel Lightwood vừa bắn cha của mình để cứu mạng Will.

Con sâu lùi về phía sau, có đôi tay phía dưới cánh tay Will kéo mạnh anh về phía chân mình. Jem. Anh thả Will ra, người vừa quay lại, nhìn thấy parabatai của mình không còn cầm cây kiếm và giận giữ nhìn về phía trước. Con quỷ dường như đang vô cùng đau đớn, quằn quại khi nó quét cái đầu mù khổng lồ hết bên này rồi sang bên kia, nhổ bật rễ bụi cây bằng những cái quẫy đạp của mình. Lá cây bay đầy trong không gian, nhóm Thợ Săn Bóng Tối nín thở trong lớp bụi. Will có thể nghe thấy tiếng ho kéo dài thúc Cecily quay lại căn nhà, nhưng anh biết cô sẽ không làm thế.

Bằng một cách nào đó, con sâu đã vồ lấy thanh kiếm bỏ không bằng hàm răng của mình. Cây kiếm rơi leng keng xuống nền đất giữa những bụi hồng, bị lấm bẩn bởi máu đen. Con sâu bắt đầu trườn về phía trước để lại một vệt dài chất nhầy và máu. Gideon nhắm mắt và lao về phía trước để nhặt lấy thanh kiếm bị đánh rơi bằng bàn tay đang đeo găng.

Bỗng nhiên Benedict lồng lên như một con rắn hổ mang, miệng nó mở ra và nhỏ giọt. Gideon giơ kiếm lên, trông nhỏ bé đến đáng thương trước cơ thể to lớn của sinh vật trước mắt.

"Gideon!" Gabriel, khuôn mặt trắng bệch, nâng cung lên; Will lăn sang bên khi một mũi tên bay qua anh và ghim vào người con sâu. Nó hét lên và lăn lộn, cuộn mình lại phía xa họ bằng một tốc độ đáng kinh

ngạc. Khi nó trườn đi, đuôi nó bắt được một bức tượng và siết chặt, bức tượng đó bị nghiền thành bột, rơi xuống bể bơi đã cạn nước.

"Vì Thiên thần, nó vừa nghiền chết Sophocles," Will thốt lên khi con sâu biến mất sau công trình trông như một đền thờ Hi Lạp. "Không ai còn tôn trọng những nhà văn La Mã cổ nữa à?"

Gabriel thở một cách khó nhọc, hạ cây cung xuống. "Đồ ngu ngốc," anh tức giận nói với người anh trai. "Anh đã nghĩ cái quái gì khi xông về phía ông ấy như vậy?"

Gideon quay người, dùng cây kiếm dính đầy máu chỉ về phái Gabriel. "Không phải 'ông ấy' mà là 'nó'. Đó đã không còn là cha chúng ta nữa rồi Gabriel. Nếu như em không thể chấp nhận được sự thật đó-"

"Em đã dùng cung để bắn ông ấy!" Gabriel hét lên. "Anh còn muốn em làm gì thêm nữa Gideon?"

Gideon lắc đầu như thể vô cùng phản nộ với người em trai; ngay cả Will, người không ưa Gabriel, cũng đồng cảm với anh. Anh ta đã bắn con quái vật.

"Chúng ta phải đuổi theo nó," Gideon nói. "Nó vừa biến mất sau cái thứ điên rồ kia-"

"Cái gì cơ?" Will nói.

"Thứ điên rồ, Will," Jem nói. "Nó chỉ là đồ trang trí thôi. Tớ cho rằng nó không có một ý nghĩa thực sự gì cả."

Gideon lắc đầu. "Nó chỉ là thạch cao. Nếu hai chúng tôi đi về phía bên kia của nó, cậu và James sẽ đi phía còn lại..."

"Cecily, em đang làm cái gì vậy?" Will hỏi, cắt ngang lời Gideon; anh nghe như một vị phụ huynh mất trí nhưng anh không quan tâm. Cecily đã tra lại thanh kiếm vào thắt lưng và dường như đang cố trèo lên một

cây thủy tùng nhỏ phía trong hàng rào đầu tiên. "Bây giờ không phải lúc để trèo cây đâu."

Cô nhìn anh một cách giận giữ, mái tóc đen của cô bay ngang qua mặt. Cô mở miệng ra để trả lời nhưng trước khi phát ra tiếng nào, có một âm thanh nghe như động đất, và mấy thứ điên rồ kia vỡ tung ra thành những mảnh vỡ thạch cao.

Con sâu rít lên âm âm và lao về phía trước, hướng thẳng về phía họ với một tốc độ đáng sợ của một con tàu mất kiểm soát.

Khi họ bước vào khu vườn nhỏ phía trước nhà Lightwood, cổ và lưng của Tessa đau nhức. Cô bị chiếc áo cóoc-xê thít chặt phía dưới chiếc váy cưới nặng nề và sức nặng của một Tatiana đang thốn thức đè lên vai trái của cô một cách đau đớn.

Cô cảm thấy an tâm hơn khi nhìn thấy cỗ xe ngựa trong tầm mắt và bắt đầu giật mình. Cảnh vật trong khu vườn quá yên tĩnh- nơi mà họ đã để những cỗ xe lại, những chú ngựa đang gặm cỏ, mặt chính của tòa nhà thì không có tiếng động. Sau khi nửa vác nửa kéo Tatiana về phía chiếc xe ngựa đầu tiên, Tessa vận mạnh để mở cửa và đưa cô nàng vào, rụt lại khi móng tay sắc nhọn của cô nàng đâm vào vai khi cô nhắc mình và chiếc váy vào trong.

"Ôi Chúa ơi," Tatiana rên rỉ. "Thật xấu hổ, một nỗi xấu hổ thậm tệ. Hội Clave có lẽ biết điều gì đã xảy đến với cha tôi. Có thật là ông ấy không hề nghĩ gì đến tôi, dù chỉ là một chút hay sao?"

Tessa chớp mắt. "Điều đó," Cô nói. "Tôi không nghĩ nó có thể nghĩ đến bất cứ ai, cô Blackthorn."

Tatiana choáng váng nhìn cô, và trong khoảnh khắc Tessa cảm thấy xấu hổ trước sự bức bối mà cô đã dành cho cô nàng. Cô không thích việc bị đuổi khỏi khu vườn, nơi mà cô có lẽ sẽ giúp được gì đó, nhưng Tatiana vừa phải nhìn thấy chồng mình bị xé nát thành từng mảnh ngay

trước mặt bởi cha mình. Cô nàng đáng được nhận nhiều sự cảm thông hơn Tessa đã cảm thấy.

Tessa nói dịu dàng hơn. "Tôi biết là cô vừa trải qua một cơn sốc khủng khiếp. nếu cô muốn nằm xuống. "

"Cô rất cao," Tatiana nói. "Các quý ông có phản nản về điều này không?"

Tessa nhìn chăm chăm cô nàng.

"Cô mặc như một cô dâu," Tatiana nói. "Điều này có kì lạ không? Mặc đồ đi săn không phải tốt hơn sao? Tôi hiểu là nó không dễ nghe và cần phải chuẩn bị cho một cuộc săn quý, nhưng..."

Bỗng nhiên có một tiếng va chạm lớn. Tessa nhảy xuống xe và nhìn xung quanh; Âm thanh đó vang ra từ trong nhà. Henry, Tessa nghĩ. Henry đã vào ngôi nhà đó một mình. Tất nhiên, sinh vật kia đang ở ngoài vườn nhưng nhờ đâu- đây là nhà của Benedict. Cô nghĩ đến phòng khiêu vũ đầy quý vào lần cuối Tessa đến đây, cô nhấc váy lên bằng cả hai tay. "Ở yên đây cô Blackthorn," Cô nói. "Tôi phải vào xem nguyên nhân của tiếng động đó."

"Đừng!" Tatiana ngồi thẳng dậy. "Đừng bỏ tôi lại!"

"Tôi xin lỗi." Tessa quay lại, lắc đầu. "Tôi phải đi. Làm ơn hãy ngồi yên trong xe!"

Tatiana khóc lóc gì đó phía sau cô, nhưng Tessa đã lao về phía bậc cầu thang. Cô chạy về phía cửa trước và nổi bật giữa lối vào chính được lát bằng những viên đá cẩm thạch đen và trắng như một bàn cờ. Một chiếc đèn lớn được treo trên trần dù không chiếc nến nào của nó được thắp lên; nguồn ánh sáng duy nhất của căn nhà đến từ ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ phía trên. Một chiếc cầu thang vương giả uốn lượn dẫn nổi lên trên. "Henry!" Tessa khóc. "Henry, anh ở đâu?"

Một tiếng khóc đáp lại và những tiến va đập vang lên từ tầng trên. Tessa chạy đến cầu thang, vấp phải mép váy và làm rách toạc đường may. Cô hất chiếc váy ra khỏi đường đi một cách mất kiên nhẫn và tiếp tục chạy, đi xuống một hành lang dài với những bức tường được tô bằng bột màu xanh dương và treo hàng tá những bản khắc axit mạ vàng, quay hai cánh cửa và đi vào một căn phòng khác.

Đây chắc hẳn là phòng của một người đàn ông, một thư viện hay phòng làm việc: chiếc rèm cửa bằng vải đen nặng nề, tranh sơn dầu về những chiến thuyền vĩ đại được treo trên tường. Giấy dán tường màu xanh lá, dù bây giờ đã lốm đốm những vết mạt màu đen kì lạ. Có mùi kì lạ ở căn phòng này- như mùi bên bờ sông Thames- nơi những thứ kì lạ mọc rữa trong ánh sáng yếu ớt ban ngày. Mùi tanh kim loại của máu bay trong không khí. Một tủ sách đã bị cậy ra, một đồng lớn gương vỡ và gỗ, và trên tấm thảm Ba Tư bên trong là Henry, đang vật lộn với một thứ gì đó với làn da màu xám và số cánh tay đáng lo ngại.

Henry hét lên, đá ra với đôi chân dài của mình, và thứ kia, một con quỷ, không còn nghi ngờ gì, đang xé rách bộ đồ của anh bằng móng vuốt, cái mõm giống như chó sói thì tấp về phía mặt anh.

Tessa vội vã nhìn xung quanh, nắm lấy thanh cời lửa nằm bên cạnh cái lò sưởi đã ngừng hoạt động và tấn công. Cô cố gắng nhớ lại những điều mình đã được huấn luyện- những lời chỉ dạy cẩn thận kéo dài hàng giờ của Gideon, tốc độ và sự vững vàng- nhưng cuối cùng bản năng đã điều khiển, đâm thanh thép dài vào thân trên của sinh vật, nơi đáng nhẽ ra là xương sườn nếu nó là một sinh vật trái đất thực sự.

Cô nghe thấy gì đó như tiếng nhai gặm khi vũ khí đâm vào. Con của quỷ tru lên như một con chó và lăn tránh Henry, cái cời lửa rơi leng keng trên sàn. Máu đen phun ra, làm căn phòng ngập trong mùi hôi thối của khói và sự thối rữa. Tessa sảy chân về phía sau, gót giày cô vấp phải vết rách của chiếc áo choàng. Cô ngã xuống đất khi Henry tự nhắc mình lên và với tiếng chửi rủa thâm thì, chém ngang cổ họng con quỷ bằng con

dao hình chữ thập với chữ rune. Con quỷ gào thét rồi bị gấp lại như một tờ giấy.

Henry lão đảo, mái tóc màu gừng bết lại với máu. Bộ đồ đi săn rách toir ở vai, chất lỏng màu đỏ chảy xuống từ vết thương. "Tessa," anh la lên rồi đến bên cạnh giúp cô đứng dậy. "Vì Thiên Thần, chúng ta đúng là một cặp, anh nói bằng giọng điệu thăm thương của mình, nhìn cô đầu lo lắng. "Em không bị thương chứ?"

Cô nhìn lại bản thân và hiểu ý anh là gì: váy của cô ướt đầm máu và có một vết cắt xấu xí ở phía cẳng tay khi cô ngã trên đồng kính vỡ. Nó không đau lắm, nhưng có máu. "Em khá ổn," cô nói. "Chuyện gì xảy ra vậy Henry? Nó là cái gì và tại sao nó lại ở đây?"

"Một con quỷ bảo vệ. Anh đang lục bàn của Benedict, chắc hẳn anh đã chạm phải thứ gì đó và đánh thức nó. Khói đen trào ra khỏi ngăn bàn và biến thành thứ đó. Nó nhào tới anh-"

"Và cào anh," Tessa ngắt lời. "Anh đang chảy máu-"

"Không, anh tự làm đấy. Ngã vào dao của mình," Henry ngượng ngùng nói, rút thanh stele từ thắt lưng. "Đừng nói với Charlotte."

Tessa suýt cười; rồi nhớ ra, cô lao qua căn phòng và kéo mạnh tấm rèm cửa. Cô có thể thấy toàn cảnh những khu vườn, nhưng, bức thay, không phải là khu vườn Ý; họ đang ở mặt khác của ngôi nhà. Những hàng rào xanh rì và thảm cỏ bằng phẳng, bắt đầu ngả vàng khi mùa đông tới trải rộng trước mắt cô. "Em phải đi," cô nói. "Will, Jem và Cecily- họ đang đánh nhau với sinh vật đó. Nó đã giết chồng của Tatiana Blackthorn. Em đã đưa cô ta trở về xe khi cô ta gần như sắp ngất."

Sự im lặng bao trùm không gian. "Tessa," Henry lên tiếng bằng giọng kì lạ, và cô quay lại nhìn anh, thấy hành động viết chữ iratze lên bụng cánh tay. Anh đang nhìn chăm chăm về phía bức tường đối diện- bức tường mà trước đó Tessa đã nghĩ nó trông thật kì lạ với những đốm máu. Bây giờ cô nhìn thấy chúng không phải là một đồng lộn xộn vô nghĩa.

Những con chữ cao tầm một foot trải ra trên tấm giấy dán tường, được viết bằng thứ gì đó trông như máu khô đen lại.

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT KHÔNG CÓ KHOAN DUNG

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT KHÔNG HỐI HẬN

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT KHÔNG ĐẾM XUẾ

QUÂN ĐOÀN HỦY DIỆT SẼ KHÔNG BAO GIỜ DỪNG LẠI

Và ở đó, phía dưới những dòng chữ nguệch ngoạc, câu cuối, gần như không đọc nổi, như thể người viết nó đã mất đi khả năng điều khiển đôi tay mình. Cô tưởng tượng Benedict khóa mình trong căn phòng này, dần dần trở nên điên dại khi biến hình, bôi những dòng chữ này lên trên tường bằng chính máu quý của mình.

CÓ LẼ CHÚA SẼ MỞ LÒNG NHÂN TỪ VỚI LINH HỒN CỦA CHÚNG TA.

Con sâu bất thành linh lao đến, Will nhảy về phía trước và lăn tròn, thoát khỏi cái táp của con vật trong gang tấc. Anh thu mình lấy đà, đứng thẳng dậy rồi chạy dọc chiều dài của con vật cho đến khi anh chạm đến cái đuôi đang quẫy đập của nó. Anh quay xung quanh và nhìn thấy con quỷ mờ mờ như con rắn hổ mang phía trên Gideon và Gabriel- dù, khá ngạc nhiên, nó dường như đứng yên, rít lên nhưng không tấn công. Có phải nó nhận ra con mình không? Cảm thấy gì đó cho họ? Điều này thật khó nói.

Cecily trèo được nửa đường lên cây thủy tùng, bám chặt vào một cành cây. Mong rằng cô sẽ thấy có nghĩa và ở im trên đấy, Will quay về phía Jem và giơ tay để parabatia có thể nhìn thấy mình. Họ đã có một thời gian dài để tạo ra những kí hiệu dùng để trao đổi những điều họ muốn giữa cuộc chiến, trong trường hợp họ không thể nghe thấy giọng nhau. Đôi mắt Jem sáng lên vẻ đã hiểu, anh ném cây gậy của mình về phía Will. Nó bay một đường hoàn hảo Will bắt lấy nó bằng một tay và

ấn vào phần tay cầm. Lưỡi kiếm bắn ra, Will chém nó xuống nhanh và mạnh, bổ thẳng xuống làn da dày của con vật. Con sâu thành linh giật về phía sau và gào thét khi Will đâm xuống lần nữa, cắt lìa cái đuôi nó khỏi cơ thể. Cả hai đầu của nó quẫy đập, máu nóng và bầy nhầy phun về phía trước và phủ lên Will. Anh cúi xuống với tiếng hét, làn da của anh cháy bỏng.

"Will!" Jem phóng về phía anh. Gideo và Gabriel đang chém về phía đầu của con sâu, cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của con vật. Khi Will lau thứ máu bỏng rát khỏi đôi mắt bằng bàn tay tự do, Cecily nhảy xuống khỏi cây thủy tùng và đâm vuông góc xuống lưng con sâu.

Will đánh rơi thanh kiếm trong cơn choáng váng. Anh chưa từng làm thế bao giờ, chưa từng đánh rơi vũ khí giữa trận đấu, nhưng cô em gái của anh, bám lấy lưng của con sâu khổng lồ với quyết tâm không thể lay chuyển được, như một con bọ chét bám trên lông của một con chó. Khi anh nhìn chăm chăm trong sợ hãi, Cecily giật mạnh chiếc dao găm từ thắt lưng và cắm nó vào người con quỷ một cách hoang dã.

Em nghĩ em đang làm cái quái gì chứ? Như thế là cái dao găm nhỏ xíu đó có thể giết được con vật với kích cỡ thế kia! "Will, Will," Jem gào vào tai anh, giọng khẩn nài, rồi Will nhận ra anh đã gọi lớn tên của Thiên Thần, đầu con sâu quay xung quanh về phía Cecily, miệng nó há rộng với những hàng răng-

Cecily buông tay cầm của con dao và lăn về một bên khỏi cơ thể con sâu. Miệng có nó bắt trượt cô và con sâu thành linh giật đầu về phía sau, tiếng rít như tiếng khóc rên rỉ của nữ thần báo tử phát ra từ cổ họng. Một vết thương lớn rách toách bên hông và một miếng thịt lớn của con sâu đang treo trên hàm nó. Khi Will nhìn, Gabriel giơ cao cung và bắn tên.

Nó bay vút về phía mục tiêu của nó và găm sâu vào một con mắt đen không mi của con sâu. Sinh vật lùi về phía sau và rồi đầu của nó chúi về phía trước, sụp đổ, gấp lại, biến mất như khi cuộc sống rời bỏ khỏi những con quỷ.

Cây cung của Gabriel rơi xuống đất với tiếng lạch cạch mà Will gần như không nghe thấy gì. Mặt đất bị giẫm nát và ướt đẫm máu từ cơ thể man rợ của con sâu. Lúc đó, Cecy chậm rãi đứng dậy, co lại, cổ tay phải bị vặn thành một góc kì lạ.

Will không hề cảm nhận thấy rằng mình bắt đầu chạy về phía cô- anh chỉ nhận ra nó khi bị bàn tay Jem cản lại. Anh giận giữ quay lại nhìn parabatai của mình. "Em tôi-"

"Mặt cậu," Jem đáp lại, với sự bình tĩnh đặc biệt, quan sát tình huống. "Cậu đang đang dính đầy máu quý, William, nó làm bỏng cậu. Cậu phải dùng iratze trước khi vết thương không thể chữa trị."

"Thả tớ ra," Will khẳng khẳng và cố đẩy ra, nhưng bàn tay mát lạnh của Jem đã ôm lấy cổ anh rồi anh cảm nhận được cái bỏng rát của thanh stele trên cổ tay, cơn đau mà anh không biết nó tồn tại bắt đầu dịu dần. Jem thả anh đi với tiếng rít lên vì đau của mình; anh đã quên mất vết máu trên ngón tay Will. Will dừng lại, lưỡng lự- nhưng Jem đã vẫy anh đi, tự dùng thanh stele vẽ lên tay mình.

Anh chỉ dừng lại một chút, nhưng khi Will đến gần bên em gái mình, Gabriel đã ở đó trước. Gabriel đặt tay dưới cằm cô, đôi mắt xanh lá nhìn quanh khuôn mặt cô. Cô đang nhìn lên anh với sự ngạc nhiên khi Will đến và nắm lấy vai cô.

"Tránh xa em gái tôi ra," anh quát, và Gabriel lùi ra sau, môi mím lại thành một đường thẳng. Gideon vững trãi trên đôi giày, đứng ngay gần Cecily khi Will vội bắt lấy cô bằng một tay, dùng thanh stele bằng tay còn lại. Cô nhìn anh với đôi mắt sáng màu xanh dương khi anh vẽ chữ iraze màu đen lên một bên cổ và medeline ở phía còn lại. Mái tóc cô tuột khỏi dây buộc, trông cô như một cô gái hoang dã như anh từng nhớ, hung dữ và không sợ bất cứ thứ gì.

"Em gái*, em có bị thương không?" Từ đó vượt ra khỏi miệng trước khi anh kịp dừng lại- sự âu yếm thời ấu thơ mà anh gần như đã quên

*Nguyên văn 'cariad', tiếng Wale, đồng nghĩa với darling; sweetheart.

"Em gái?" cô lặp lại, ánh mắt cô lóe lên vẻ ngạc nhiên. "Em gần như không bị thương."

"Không hẳn," Will nói, chỉ vào cổ tay bị thương cùng vết cắt dài trên mặt và tay, chúng bắt đầu liền lại khi iratze có hiệu lực. Sự tức giận cuộn trào trong anh, nhiều đến nỗi anh không nghe thấy Jem, ngay sau anh, bắt đầu ho- âm thanh thường khiến anh như cháy lên và hành động như một ngọn lửa bị ném vào đồng bụi nhùi. "Cecily, em có thể đã-"

"Đó là điều dũng cảm nhất mà tôi từng thấy một Thợ Săn Bóng Tối làm," Gabriel xen vào. Anh ta không nhìn Will mà nhìn Cecily, với sự pha trộn của ngạc nhiên và điều gì đó trong nét mặt. Có máu và bùn trên tóc anh như tất cả mọi người ở đây, nhưng đôi mắt xanh của anh rất sáng.

"Tôi chỉ-" Cecily xúc động.

Cô dừng lại, mắt cô mở lớn khi nhìn qua Will. Jem ho lần nữa và lần này Will đã nghe thấy; anh quay lại đúng lúc nhìn thấy parabatai của mình khụy đầu gối xuống đất.

CÔNG NƯƠNG XÁM

Cassandra Clare
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đến Giờ Phút Cuối Cùng

Not, I'll not, carrion comfort, Despair, not feast on thee;

Not untwist-slack they may be-these last strands of man

In me or, most weary, cry I can no more. I can;

Can something, hope, wish day come, not choose not to be.

-Gerard Manley Hopkins, "Carrion Comfort"

Jem đang tựa vào hông xe ngựa của học viện, đôi mắt anh nhắm lại, khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy. Will đứng bên cạnh anh, tay nắm chặt vai Jem. Tessa biết khi cô chạy về phía họ rằng đó không chỉ là một hành động thân thiết thông thường. Cái nắm chặt đấy còn có ý nghĩa hơn việc giữ cho Jem đứng thẳng.

Cô và Henry đã nghe tiếng hét chết chóc của con sâu. Dường như xảy ra chỉ khoảnh khắc sau đó, Gabriel đã tìm thấy họ, chạy xuống bậc cầu thang phía trước. Anh hỗn hển nói với họ về cái chết của con vật, điều gì xảy ra với Jem và tất cả thứ gì khiến Tessa trở nên trắng bệch, như thể cô bị đánh một cái mạnh và bất ngờ vào mặt.

Đó là những từ mà cô đã không nghe thấy trong một thời gian dài, nhưng luôn một nửa mong đợi và thi thoảng xuất hiện trong cơn ác mộng khiến cô giật mình thức giấc, hít lấy không khí- "Jem", "sụp đổ", "thở", "máu", "Will", "Will ở cùng với anh ấy", "Will-"

Tất nhiên là Will ở cùng với anh ấy.

Những người khác đang đứng tụ lại một chỗ, anh em nhà Lightwood với em gái họ, ngay cả Tatiana cũng im lặng hay có lẽ Tessa không nghe thấy cơn kích động của cô nàng. Tessa biết Cecily đang đứng gần bên, và Henry xấu hổ đứng cạnh cô, như thể anh muốn an ủi cô nhưng không biết bắt đầu như thế nào.

Đôi mắt Will gặp Tessa khi cô đến gần, gần như bước lên vết rách của chiếc váy. Trong một khoảnh khắc họ vô cùng hiểu. Jem là điều duy nhất khiến họ có thể nhìn thẳng vào mắt nhau. Trong chủ đề về Jem họ luôn giận dữ và không chịu khuất phục. Tessa thấy tay Will siết chặt tay áo Jem. "Cô ấy đến rồi." anh nói.

Mắt Jem chậm rãi mở ra. Tessa cố gắng để trông không có vẻ bị sốc. Đồng tử của anh biến mất, tròng mắt là một cái vòng bạc mỏng quanh màu đen. "Ni shou shang le ma, quin ai de?" anh thì thầm.

Jem đã dạy Tessa tiếng phổ thông vì cô nài nỉ. Ít nhất là cô hiểu "quin ai de", nếu không có phần còn lại. Em yêu. Cô nắm chặt lấy tay anh. "Jem..."

"Em có bị thương không, tình yêu của anh?" Will nói. Giọng anh đều đều như đôi mắt anh, và trong chốc lát, máu chảy dồn lên hai gò má Tessa, cô nhìn xuống nơi tay cô nắm lấy tay Jem; ngón tay anh nhọn nhọt hơn cô, như của một con búp bê làm từ sứ. Sao cô lại không thấy anh thật ốm yếu chứ?

"Cảm ơn vì đã dịch, Will," Cô trả lời, không rời mắt khỏi vị hôn phu của mình. Jem và Will bị bắn máu đen nhưng cằm và cổ Jem thì lại nhuộm màu đỏ của máu. Máu của anh.

"Em không sao," Tessa thì thầm, rồi cô nghĩ, không, điều này sẽ không xảy ra, không thể. Hãy mạnh mẽ vì anh ấy. Cô thẳng vai lên, tiếp tục siết chặt tay Jem. "Thuốc của anh ấy đâu?" Cô hỏi Will. "Anh ấy không mang nó theo trước khi chúng ta rời Học viện sao?"

"Đừng nói về anh như thể anh không có ở đây," Jem nói, nhưng không hề mang sự giận dữ. Anh quay sang bên và thì thầm gì đó với Will, người gật đầu và thả vai anh ra. Tessa cảm thấy sự căng thẳng trong dáng điệu của anh; Anh đang trong trạng thái sẵn sàng, như một con mèo, để tóm lấy Jem lần nữa nếu anh có trượt chân hay ngã, nhưng Jem vẫn đứng thẳng. "Tớ mạnh mẽ hơn khi Tessa ở đây, cậu thấy đấy. Tớ nói với cậu rồi," Jem nói vẫn với giọng nhỏ nhẹ.

Lúc đó, Will cúi đầu xuống nên Tessa không thể thấy mắt anh. "Tớ thấy rồi," anh nói. "Tessa, ở đây không có thuốc của cậu ấy. Anh tin rằng cậu ấy đã để nó ở Học viện trước khi uống đủ, dù cậu ta không thú nhận điều đó. Lái xe về Học viện và chăm sóc cậu ấy, ai đó phải làm thế."

Jem khó khăn hít một hơi. "Mọi người-"

"Tớ sẽ lái cho cậu. Sẽ có một chút rắc rối; Balios và Xanthos biết đường. Henry có thể lái cho nhà Lightwood." Will vô cùng nhanh và năng suất, đến nỗi mà không kịp để được cảm ơn; anh dường như không muốn. Anh giúp Tessa và Jem lên xe, vô cùng cẩn thận để không sượt qua vai hay chạm vào tay cô. Anh đến và nói với những người còn lại chuyện gì đang xảy ra. Cô tóm lấy Henry và giải thích rằng anh cần mang quyển sổ ghi chép của Benedict ra khỏi căn nhà, trước khi cô đu người để đóng cánh cửa lại, ngăn cách cô và Jem trong sự im lặng dễ chịu.

"Cái gì ở trong ngôi nhà vậy?" Jem hỏi khi họ lọc cọc đi qua cánh cổng mở của nhà Lightwood. Trông anh vẫn nhợt nhạt, đầu ngả về phía sau, dựa lên tấm lót nệm của xe, đôi mắt rũ xuống, hai gò má ửng lên vì sốt. "Anh nghe Henry nói về bản nghiên cứu của Benedict..."

"Ông ta đã phát điên trong đó," Cô nói, chà sát bàn tay lạnh lẽo của anh giữa đôi tay mình. "Vào những ngày trước khi ông ta biến đổi, khi Gabriel nói ông ấy sẽ không rời khỏi căn phòng, hẳn ông ta đã mất trí rồi. Ông ta đã viết nguệch ngoạc lên tường bằng thứ gì đó như máu,

những câu về 'Quân đoàn hủy diệt'. Rằng chúng không khoan dung, chúng sẽ không bao giờ dừng lại..."

"Chắc ông ta muốn nói đến đội quân người máy."

"Hắn vậy." Tessa hơi rùng mình và tiến sát lại Jem hơn. "Em cho rằng đây chỉ là những suy nghĩ vớ vẩn của mình thôi nhưng- hai tháng qua quả thật quá yên bình-"

"Em quên Mortmain rồi sao?"

"Không, không bao giờ em quên." Cô nhìn về phía cửa sổ ra bên ngoài; cô đã kéo tấm màn cửa khi ánh sáng dường như làm đau mắt Jem. "Hi vọng là ông ta quan tâm đến một thứ nào khác."

"Chúng ta không biết là ông ta đã không." Những ngón tay Jem nắm lấy tay cô. "Cái chết của Benedict có lẽ là một bi kịch, nhưng những điều này đã được sắp xếp từ lâu trước đó. Nó không liên quan gì đến em cả."

"Có những thứ khác trong thư viện. Sách và sổ ghi chép của Benedict. Báo. Henry đang mang chúng về Học viện để nghiên cứu. Tên của em được nhắc đến." Tessa dừng lại; sao cô lại có thể khiến Jem lo lắng khi anh ấy đang ốm?

Như thế Jem có thể đọc được suy nghĩ của cô, ngón tay anh di chuyển đến cổ tay cô và dừng lại ở chỗ những mạch máu. "Tessa, đó chỉ là một cuộc tấn công ngẫu nhiên thôi. Nó sẽ không kéo dài. Anh mong em có thể nói cho anh sự thật, toàn bộ, dù nó có đáng sợ và kinh khủng như thế nào, anh có thể chia sẻ với em. Anh sẽ không để thứ gì làm hại em và Học viện." Anh cười. "Mạch của em đang đập nhanh lên."

Sự thật, toàn bộ sự thật, dù nó có đáng sợ và kinh khủng như thế nào. "Em yêu anh.", cô nói.

Anh nhìn cô, khuôn mặt gầy gò bừng sáng càng trở nên đẹp hơn. "Wo xi wang ni ming tian ke yi jia gei wo."

"Anh..." Cô nhả mày. "Anh muốn kết hôn sao? Nhưng chúng ta đã đính hôn rồi. Em không nghĩ là một người có thể đính hôn hai lần đâu."

Anh cười rồi chuyển sang ho; cả người Tessa căng cứng, nhưng trận ho đó rất nhanh và không có máu. "Anh nói anh sẽ cưới em ngay ngày mai nếu anh có thể."

Cô giả vờ hất đầu. "Ngày mai không thuận tiện lắm cho tôi đâu thưa ngài."

"Nhưng em đã mặc đồ và trang điểm rồi," Anh cười nói.

Tessa nhìn xuống màu vàng đã bị phá hỏng của cái váy cưới. "Nếu em kết hôn trong một nhà mổ thịt," cô thừa nhận. "Ồm, em không thích cái này lắm. Quá lòe loẹt."

"Anh lại thấy em rất đẹp." Giọng anh nhẹ nhàng.

Tessa tựa đầu lên vai anh. "Vào lúc khác," cô nói "một ngày khác, một chiếc váy khác. Khi đó anh thật khỏe mạnh và mọi thứ thật hoàn hảo."

Giọng anh vẫn nhẹ nhàng nhưng pha sự mệt mỏi khủng khiếp. "Không có thứ gì hoàn hảo cả, Tessa."

Sophie đang đứng cạnh cửa sổ trong căn phòng ngủ nhỏ của mình, rèm cửa được kéo lại, đôi mắt cô nhìn xuống khoảng sân nhỏ. Đã nhiều giờ từ khi những chiếc xe lăn bánh đi, cô định quét sạch lò sưởi nhưng chối và xô lại nằm im lìm dưới chân cô.

Cô có thể nghe thấy tiếng Bridget vọng lên từ nhà bếp bên dưới:

"Bá tước Richard có một cô con gái;

Một người thiếu nữ duyên dáng.

Rồi cô yêu chàng Sweet William,

Không phải vì cấp bậc của anh ấy."

Nhiều lúc, khi Bridget đang hát điệu du dương, Sophie nghĩ về việc đi xuống dưới tầng và cắm đầu cô ta vào trong lò nướng như mụ phù thủy trong "Hansel và Gretel." Nhưng chắc chắn Charlotte sẽ không đồng ý. Ngay cả khi Bridget đang hát về một tình yêu bị cấm đoán giữa những tầng lớp xã hội khác nhau cùng lúc Sophie đang nguyên rửa bản thân vì nắm tấm vải rèm chặt trong tay, thấy đôi mắt xám xanh trong tâm trí khi cô tự hỏi và lo lắng- Gideon liệu có ổn không? Anh ấy có bị thương? Anh có đánh nhau với cha mình được không? Và sẽ kinh khủng thế nào nếu..."

Cánh cổng của Học viện cột kẹt mở ra và một chiếc xe ngựa lọc cọc đi vào; Will đang lái xe. Sophie nhận ra anh, không đội mũ, mái tóc đen bay loạn trong gió. Anh nhảy xuống khỏi ghế lái và đi vòng qua để đỡ Tessa xuống- ngay cả từ đây Sophie có thể thấy được bộ váy màu vàng rách nát, và Jem, nặng nề dựa vào vai parabatai của mình.

Sophie hít một hơi. Dù cô không còn cho rằng mình yêu Jem, cô vẫn rất quan tâm anh. Thật khó để dừng lại, xét đến trái tim luôn rộng mở của anh, sự ngọt ngào và tử tế nơi anh. Anh ấy chưa từng làm gì ngoại trừ đối tốt với cô. Cô đã nhận ra trong những tháng qua rằng anh đã không có một trong những 'lời nguyên tội tệ', như Charlotte gọi- dù niềm hạnh phúc không chữa được cho anh, anh dường như khỏe hơn, tốt hơn...

Ba người biến mất vào trong Học viện. Cyril đã đi ra từ chuồng ngựa và xử lý Balios và Xanthos đang rít lên. Sophie hít một hơi thật sâu và thả tấm rèm khỏi tay. Charlotte có lẽ cần cô, muốn cô, để giúp Jem. Nếu có gì đó cô có thể làm... Cô tránh xa khỏi ô cửa sổ, chạy vội qua hành lang và đi xuống cầu thang chật hẹp của người hầu.

Cô gặp Tessa trong sảnh ở dưới nhà, vẻ ngoài tái mét và nhảu nhó, do dự trước cửa phòng Jem. Qua cánh cửa để hở, Sophie có thể nhìn thấy Charlotte cúi xuống nơi Jem đang ngồi trên giường, Will nghiêng về phía lò sưởi, khoanh tay lại, sự căng thẳng hiện lên rõ ràng qua từng đường nét

cơ thể anh. Tessa ngẩng đầu lên khi nhìn thấy Sophie, một chút màu sắc quay trở lại khuôn mặt cô. "Sophie," cô thốt thức khóc. "Sophie, Jem không được khỏe. Anh ấy có... có một cơn bệnh khác."

"Rồi sẽ ổn thôi, cô Tessa. Tôi đã thấy cậu ấy rất ốm yếu trước đó, nhưng cậu ấy luôn vượt qua nó và khỏe mạnh trở lại."

Tessa nhắm mắt. Bóng tối phía dưới họ thật u ám. Cô không cần phải nói điều cả hai đều nghĩ đến, rằng sẽ có ngày anh không thể gượng dậy được nữa.

"Tôi nên mang nước nóng đến," Sophie nói, "và quần áo..."

"Tôi nên mang những thứ đó đến," Tessa nói. "Và tôi sẽ làm, nhưng Charlotte nói rằng tôi nên thay bộ váy này ra, máu quý sẽ rất nguy hiểm nếu tiếp xúc quá nhiều với da. Chị ấy đã bảo Bridget về quần áo và thuốc đắp, Tu huynh Enock sẽ đến bất cứ lúc nào. Và Jem sẽ không nghe thấy, nhưng..."

"Đủ rồi," Sophie dứt khoát. "Cô sẽ không giúp gì được cho anh ấy nếu cô để bản thân mình bị ốm. Tôi sẽ giúp cô thay váy. Đi nào, chúng ta sẽ cùng xử lý nó thật nhanh."

Tessa run rẩy mở mắt. "Sophie yêu quý. Tất nhiên là cô nói đúng." Cô bắt đầu di chuyển dọc hành lang về phía phòng của mình. Cô dừng lại ở cánh cửa, và quay lại nhìn Sophie. Đôi mắt to màu nâu nhìn vào gương mặt của người còn lại, dường như cô tự gật đầu với bản thân, như thể cô cho rằng mình đoán đúng. "Anh ấy ổn mà, cô biết đấy. Không sao cả."

"Cậu Jem sao?"

Tessa lắc đầu. "Gideon Lightwood."

Sophie đỏ mặt.

Gabriel không hiểu lắm vì sao anh lại ở trong phòng vẽ của Học viện, ngoại trừ việc anh trai bảo anh đến đây đợi, và ngay cả khi mọi việc xảy ra, anh vẫn quen làm theo những gì Gideon bảo. Anh rất ngạc nhiên về việc căn phòng trông đơn giản như thế nào, không hề giống căn phòng trang trọng ở ngôi nhà Pimlico của nhà Lightwood hay một căn khác ở Chiswick. Bức tường được dán giấy in chìm hình những bụi hồng, mặt bàn thì dính mực và có những vết rạch của dao mở thư và ngòi bút, lò sưởi thì đầy bồ hóng. Phía bên trên chiếc lò treo một cái gương dính đầy vết nước được đóng khung mạ vàng.

Gabriel nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình. Bộ đồ đi săn bị rách ở cổ và có một dấu đỏ ở quai hàm nơi một vết thương đang dần lành miệng. Máu ở khắp bộ đồ- máu của anh, hay của cha anh?

Anh vội kéo suy nghĩ đó đi. Thật kì cục, anh nghĩ, anh giống mẹ Barbara của mình như thế nào. Bà cao và hơi mảnh dẻ, với mái tóc nâu xoắn và đôi mắt, như anh nhớ, mang màu xanh lục trong sáng nhất, như thảm cỏ dốc xuống con sông phía sau ngôi nhà. Gideon thì giống cha: to lớn và chắc nịch, với đôi mắt xám nhiều hơn xanh. Điều mỉa mai thay, Gabriel thừa hưởng tính khí của cha: cứng đầu, dễ nổi nóng và khó để tha thứ. Gideon và Barbara lại là những người hòa giải, im lặng, kiên định và trung thành với niềm tin của mình. Cả hai người họ đều giống...

Charlotte Branwell đi vào qua cánh cửa để mở trong chiếc váy rộng, đôi mắt cô sáng như của một chú chim nhỏ. Mỗi khi Gabriel thấy cô, anh đều giật mình về việc cô nhỏ bé như thế nào, anh cao lớn hơn cô như thế nào. Quan chấp chính Wayland đã nghĩ gì khi trao quyền lực quản lý học viện và tất cả các Thợ Săn Bóng Tối ở London cho cô gái nhỏ bé này chứ?

"Gabriel." Cô nghiêng đầu. "Anh trai cậu bảo cậu không bị thương."

"Tôi khá ổn," Anh nói nhỏ, và ngay sau đó anh biết mình đã hơi khiếm nhã. Anh hoàn toàn không cố ý. Cha anh đã gieo vào đầu anh nhiều năm qua rằng Charlotte là một con ngốc, vô dụng và dễ bị ảnh

hưởng, dù anh biết anh trai anh không đồng tình, đủ để rời đi và sống ở chỗ này, bỏ lại gia đình ở phía sau, đó là một lí do khó có thể bỏ qua.

"Tôi nghĩ chị sẽ ở bên Carstairs."

"Tu huynh Enoch vừa đến với những tu huynh khác. Họ cấm chúng tôi đến gần phòng Jem. Will thì đi đi lại lại ngoài hành lang như một con báo trong lồng. Khổ thân thằng bé." Charlotte liếc nhìn Gabriel trước khi đi về phía lò sưởi. Ánh mắt cô ánh lên vẻ thông minh, nhưng nhanh chóng bị che lại dưới lớp lông mi. "Nhưng thế là đủ cho việc đó. Tôi hiểu là em gái cậu đã được đưa về dinh thự nhà Blackthorn ở Kensington," cô nói. "Có người nào cậu muốn tôi giúp để gửi một bức thư đến không?"

"Một- bức thư ư?"

Cô dừng lại trước lò sưởi, bắt tay ra sau lưng. "Cậu cần phải đi đến đâu đó, Gabriel, trừ khi cậu muốn tôi tống cậu ra khỏi cửa và trở thành một kẻ vô gia cư?"

Đuổi anh ra khỏi cửa? Có phải người phụ nữ đáng sợ này thực sự đuổi anh khỏi Học viện? Anh nghĩ đến những gì cha luôn nói với mình: người nhà Fairchild không quan tâm đến bất cứ thứ gì ngoài bản thân họ và Luật. "Tôi- ngôi nhà ở Pimlico-"

"Quan chấp chính sẽ ngay lập tức thông báo tất cả những gì xảy ra ở nhà Lightwood," Charlotte nói. "Cả căn nhà ở London của gia đình cậu cũng sẽ bị tịch thu nhân danh Clave, ít nhất cho đến khi chúng được điều tra và xác định rằng cha cậu không để lại gì có thể cung cấp thêm manh mối cho Quan chấp chính."

"Manh mối cho cái gì?"

"Cho những kế hoạch của cha cậu," Cô nói, không lúng túng. "Với sự liên lạc của ông ta với Mortmain, sự hiểu biết về kế hoạch của Mortmain. Về Quân Đoàn Hủy Diệt."

"Tôi chưa từng nghe gì về cái Quân Đoàn Hủy Diệt chết tiệt đó." Gabriel phản kháng và rồi đỏ mặt. Anh đã chửi thề, trước mặt một quý cô. Dù Charlotte không giống như các quý cô khác.

"Tôi tin cậu," Cô nói. "Tôi không biết liệu Quan chấp chính Wayland có tin không, nhưng đó là người trông chừng cậu. Nếu cậu đưa tôi một địa chỉ..."

"Tôi không có," Gabriel nói trong tuyệt vọng. "Chị nghĩ là tôi có thể đi đâu chứ?"

Cô chỉ nhìn cậu, lông mày nhướn lên.

"Tôi muốn ở cùng với anh trai mình," Cuối cùng cậu nói, nhận thấy giọng mình nóng nảy và giận dữ, nhưng không chắc chắn phải làm gì với nó.

"Nhưng anh cậu ở đây," cô nói "và cậu đã rõ cảm xúc của mình về Học viện và yêu cầu của tôi. Jem nói với tôi điều cậu tin. Rằng cha tôi khiến bác cậu tự tử. Điều đó không đúng, cậu biết đấy, nhưng tôi không mong đợi cậu tin tôi. Tuy nhiên, nó khiến tôi tự hỏi, vì sao cậu lại muốn ở lại đây."

"Học viện là một nơi ẩn náu."

"Vậy cha cậu có định quản lý nó như một nơi ẩn náu không?"

"Tôi không biết! Tôi không biết gì về những kế hoạch của ông ấy - chúng là gì!"

"Vậy sao cậu lại đi cùng họ!" Giọng cô nhỏ nhẹ nhưng không khoan dung.

"Vì đó là cha tôi!" Gabriel hét lên. Anh quay khỏi Charlotte, hơi thở rời rạc trong cổ họng. Gần như không nhận thức được điều mình làm, anh vòng tay tự ôm chặt lấy bản thân mình, như thể anh có thể bảo vệ mình khỏi những thứ sắp xảy ra.

Kí ức của những tuần vừa qua, những kí ức mà Gabriel đã cố gắng hết sức để đẩy vào nơi sâu kín nhất trong tâm trí, bị đe dọa để bùng nổ trong ánh sáng: nhiều tuần trong ngôi nhà như khi người hầu bị chuyển đi, nghe thấy những tiếng động từ lầu trên, tiếng hét trong đêm, máu trên cầu thang vào buổi sớm, Cha lấp bấp hét lên từ phía sau cánh cửa thư viện bị khóa trái, như thể ông không còn có thể nói một từ tiếng anh nào nữa...

"Nếu chị đang định ném tôi ra ngoài đường," Gabriel nói, với sự tuyệt vọng khủng khiếp, "vậy thì làm đi. Tôi không muốn nghĩ rằng mình có một ngôi nhà trong khi thực tế thì không. Tôi không muốn nghĩ mình sẽ được nhìn thấy anh trai mình khi mà tôi lại không thể."

"Cậu nghĩ anh cậu sẽ không đi theo cậu sao? Tìm cậu bất cứ nơi nào cậu đến?"

"Tôi nghĩ anh ấy đã chứng tỏ người anh ấy quan tâm nhất," Gabriel nói, "và đó không phải là tôi." Anh chậm rãi nói thẳng ra, vòng tay quanh thân dần lỏng ra. "Đuổi tôi đi hoặc cho tôi ở lại. Tôi sẽ không cầu xin chị."

Charlotte thở dài. "Cậu sẽ không phải đi," cô nói. "chưa bao giờ tôi đuổi ai đi nếu người đó nói không còn nơi nào để đi, và tôi sẽ không bắt đầu bây giờ. Tôi sẽ hỏi cậu một điều duy nhất. Để cho phép ai đó sống trong Học viện, bằng trái tim của Enclave, tôi phải đặt lòng tin vào mục đích tốt đẹp của họ. Đừng khiến tôi phải hối hận khi đặt niềm tin vào cậu, Gabriel Lightwood."

Bóng tối kéo dài trong thư viện. Tessa ngồi trong ánh sáng trước một ô cửa sổ, bên cạnh một chiếc đèn xanh bóng mờ. Quyển sách được để mở trên váy cô nhiều giờ nhưng cô đã không thể tập trung vào nó. Đôi mắt cô trượt trên những con chữ trong từng trang giấy mà không tiếp thu được, và cô thấy mình thường xuyên dừng lại và cố gắng nhớ nhân vật là ai, hay vì sao họ làm làm thứ họ đang làm. Cô đang ở giữa phần mở đầu của chương năm và một lần nữa tiếng cọt kẹt của sàn nhà làm cô tỉnh

táo, cô nhìn lên và thấy Will đứng phía trước, mái tóc ẩm ướt, hai bàn tay đeo găng.

"Will." Tessa đặt quyển sách xuống bệ cửa sổ bên cạnh. "Anh làm em giật mình."

"Anh không cố ý làm phiền," anh thấp giọng nói. "Nếu em đang đọc..." Anh định quay đầu.

"Em không," Cô nói, và anh dừng lại, nhìn cô qua vai. "Bây giờ em không thể làm khiến bản thân mình lạc trong những con chữ. Em không thể kiểm soát được sự xao nhãng trong tâm trí mình."

"Anh cũng vậy," Anh nói, quay lại hẳn. Anh không còn bị máu vấy bẩn. Quần áo của anh sạch sẽ và da anh gần như không còn dấu hiệu gì, dù có thể thấy những đường trắng hồng ở cổ, biến mất dưới cổ áo, chữ iratzes đã hoàn thành nhiệm vụ của nó.

"Có tin gì từ- từ Jem chưa?"

"Chưa có gì thay đổi," anh nói, dù cô đã đoán rất nhiều. Nếu có gì đó biến đổi, Will đã không ở đây. "Các Tu huynh sẽ không để ai vào trong, ngay cả Charlotte."

"Vì sao em ở đây?" anh tiếp tục. "Ngồi trong bóng tối?"

"Benedict viết trên bức tường nghiên cứu của ông ta," cô thấp giọng nói. "Trước khi biến thành sinh vật đó, em nghĩ vậy, hoặc trong khi điều đó xảy ra. Em cũng không biết. 'Quân Đoàn Hủy Diệt không khoan dung. Quân Đoàn Hủy Diệt không hối hận. Quân Đoàn Hủy Diệt không đếm xuể. Quân Đoàn Hủy Diệt sẽ không bao giờ dừng lại.'"

"Quân Đoàn Hủy Diệt? Anh cho rằng ý ông ta là đám người máy của Mortmain. Chúng ta đã không nhìn thấy chúng mấy tháng nay."

"Điều đó không có nghĩa rằng chúng sẽ không quay trở lại," Tessa nói. Cô nhìn xuống mặt bàn bị xây xước. Will và Jem hẳn đã cùng nhau

ngồi ở đây nhiều lần, học, khắc tên mình lên mặt bàn, như những nam sinh buồn chán thường làm. "Em là mối nguy hiểm cho mọi người ở đây."

"Tessa, chúng ta đã nói về vấn đề này. Em không phải mối nguy hiểm. Em là điều mà Mortmain muốn, đúng vậy, nhưng nếu em không ở đây và được bảo vệ, hẳn ta có thể dễ dàng bắt được em và rồi hẳn sẽ sử dụng năng lực của em để làm cái gì? Chúng ta cũng không biết- chỉ là hẳn muốn em vì điều gì đó, và đây là lợi thế của chúng ta khi giúp em tránh xa khỏi hẳn. Đó không phải là sự vị tha. Thợ Săn Bóng Tối bọn anh không vị tha."

Cô nhìn lên. "Em nghĩ anh rất vị tha.". Cùng âm thanh không đồng tình của anh, cô nói. "Chắc hẳn anh biết những điều anh làm là mấu mực. Có sự lạnh lẽo với Clave, nó đúng. Chúng ta là bụi và bóng tối. Nhưng anh giống như những người hùng thời cổ xưa, như Achilles và Jason*."

*Achilles: là nhân vật trung tâm và là chiến binh vĩ đại nhất của quân Hy Lạp trong

Jason: à một anh hùng , nổi tiếng là nhà lãnh đạo của Argonauts và cuộc tìm kiếm của họ

"Achilles bị sát hại bằng một mũi tên tẩm độc và Jason chết trong cô đơn, bị giết bởi chính con tàu mực nát của mình. Đó là số phận của những người hùng; Thiên Thần mới biết vì sao ai cũng một trở thành một trong số họ."

Tessa nhìn anh. Có bóng tối phía sau trong đôi mắt xanh kia, cô nhìn thấy, và những ngón tay anh đang sờ chiếc cổ áo, vô tư như thể anh không ý thức được điều mình đang làm. Nhiều tháng rồi, cô nghĩ. Nhiều tháng kể từ khi họ ở riêng với nhau hơn một khoảnh khắc. Họ chỉ tình cờ gặp gỡ trên hành lang, dưới sân, những lần pha trò ngượng ngịu. Cô đã nhớ những trò đùa, những quyển sách anh cho cô mượn, ánh cười lóe lên

trong ánh nhìn của anh. Bắt lấy trong kí ức hình ảnh của một Will đơn giản hơn ngày xưa, cô nói mà không suy nghĩ:

"Em không thể ngừng nhớ về một số điều mà anh một lần nói với em." Cô nói.

Anh ngạc nhiên nhìn cô. "VẬY Ờ? ĐIỀU GÌ?"

"Rằng đôi lúc khi anh không thể quyết định làm điều gì, anh vờ như mình là nhân vật trong một cuốn sách, vì nó sẽ dễ dàng hơn khi quyết định điều họ sẽ làm."

"Có lẽ," Will nói, "Anh không phải là người để xin một lời khuyên nếu em đang tìm kiếm sự hạnh phúc."

"Không phải hạnh phúc. Không hẳn. Em muốn giúp- làm điều gì đó có ích-" cô nói ngắt quãng và thờ dãi. "Và em phải đọc rất nhiều quyển sách, xem liệu có chỉ dẫn nào trong đó, em vẫn chưa tìm được chúng. Anh nói anh là Sydney Carton-"

Will tạo ra tiếng động, ngồi sụp xuống chiếc ghế phía bên bàn đối diện cô. Lông mi anh hạ xuống, che đi đôi mắt.

"Và em cho rằng mình biết điều gì tạo nên phần còn lại của chúng ta," cô nói. "Nhưng anh không muốn làm Lucie Manette, vì cô ấy không làm gì để cứu Charles; cô ấy để Sydney làm tất cả. Và cô ấy thật nhẫn tâm với anh ấy."

"VỚI Charles?" Will nói.

"VỚI Sydney," Tessa nói. "Anh ấy muốn trở thành một người đàn ông tốt hơn, nhưng cô ấy sẽ không giúp anh."

"Cô ấy không thể. Cô ấy đã đính hôn với Charles Darney."

"Vẫn thế, điều đó không tốt," Tessa nói.

Will bật dậy khỏi chiếc ghế nhanh như khi anh ngồi xuống. Anh nghiêng mình về phía trước, tay chống lên bàn. Đôi mắt xanh dương chìm trong sắc xanh của ngọn đèn. "Đôi khi một người phải chọn giữa tốt và ngay thẳng," Anh nói. "Đôi khi không thể là cả hai."

"Cái nào tốt hơn?" Tessa thì thầm.

Môi Will mím lại với sự hóm hỉnh đầy chua xót. "Anh nghĩ rằng nó phụ thuộc vào cuốn sách."

Cô dựa đầu về phía sau để nhìn anh. "Anh hiểu cảm giác đó," Cô nói, "khi anh đang đọc một cuốn sách, và anh biết nó đang trở thành một bi kịch; anh có thể cảm nhận được cái lạnh và bóng tối đang đến, nhìn tấm lưới đang kéo lại gần xung quanh những nhân vật, những người đang sống và thở trong từng trang giấy. Nhưng anh bị trói vào trong câu chuyện như thể bị kéo vào trong chiếc lồng và anh không thể thoát ra hay chuyển hướng." Đôi mắt anh tối lại đầy sự thấu hiểu- tất nhiên Will sẽ hiểu- và cô vội vã nói tiếp. "Bây giờ em cảm thấy như thể điều tương tự đang xảy ra, không chỉ với những nhân vật trong trang giấy mà cả những người em yêu thương. Em không muốn ngồi yên khi bi kịch đang diễn ra với chúng ta. Em sẽ đẩy nó đi, chỉ khi em đấu tranh để tìm hiểu điều đó làm như thế nào."

"Em sợ cho Jem," Will nói.

"Đúng," cô nói. "và cho anh nữa."

"Không," Anh nói bằng giọng khàn khàn. "đừng phí hoài nó cho anh, Tess."

Trước khi cô có thể trả lời, cánh cửa thư viện mở ra. Charlotte đứng đó, trông kiệt quệ và mệt mỏi. Will vội vã quay về phía cô.

"Jem thế nào rồi?" anh nói.

"Jem đã thức dậy và nói chuyện." Charlotte nói. "thằng bé vừa uống một chút yin fen, Tu huynh Cẩm đã giúp trạng thái của Jem ổn định và ngăn hiện tượng xuất huyết trong."

Khi nhắc đến xuất huyết trong, Will trông như thể chuẩn bị nôn; Tessa tưởng tượng mình cũng không khác là bao.

"Một người có thể vào thăm," Charlotte tiếp tục. "Thực ra là do Jem yêu cầu."

Will và Tessa trao đổi một ánh nhìn nhanh. Tessa biết cả hai đều đang nghĩ: người Jem chọn là ai? Tessa là hôn thê của Jem, nhưng Will là parabatai của anh, một điều vô cùng thiêng liêng. Will bắt đầu bước về sau, khi Charlotte nói tiếp, nghe như sự mệt mỏi đã thấm vào tận xương:

"Cậu ấy gọi em, Will"

Will giật mình. Anh nhìn về phía Tessa. "Anh-"

Tessa không thể phủ nhận một chút bất ngờ và gần như- ghen tị phía sau xương sườn khi Charlotte nói, nhưng cô đã không thương xót mà đè nó xuống. Cô yêu Jem đủ để muốn mọi điều Jem muốn cho bản thân, và anh luôn có lý do của mình. "Anh đi đi," Cô nhẹ nhàng nói. "Tất nhiên là anh ấy muốn gặp anh rồi."

Will bắt đầu đi về phía cửa cùng Charlotte. Được nửa đường, anh quay lại, đi qua căn phòng về phía Tessa. "Tessa," anh nói, "Khi anh ở cùng Jem, em có thể làm điều gì đó cho anh không?"

Cô nhìn lên và nuốt nước bọt. Anh ở rất gần, quá gần: mọi đường nét, hình dáng, góc cạnh của Will lấp đầy tầm mắt và giọng anh vang bên tai cô. "Vâng, tất nhiên rồi," cô nói. "Điều gì vậy?"

Đến: Edmund và Linette Herondale

Trang viên Ravenscar

West Riding, Yorkshire

Cha Mẹ kính yêu,

Con biết mình thật hèn nhát khi đã rời đi như vậy, vào một buổi sáng trước khi mọi người thức giấc chỉ với một mảnh giấy để giải thích cho sự vắng mặt của mình. Con không dám đối mặt với cha mẹ, hai người hẳn đã biết quyết định của con, và con là đứa con gái bất hiếu nhất trên đời.

Làm sao con có thể giải thích về quyết định của mình, con đến đó như thế nào? Nó dường như, kể cả bây giờ, là một sự điên rồ. Mỗi ngày lại càng trở nên điên rồ hơn. Cha không hề sai khi nói cuộc đời của một thợ săn bóng tối là một giấc mơ đầy bi kịch...

Cecily hẳn học gạch những dòng cô vừa viết rồi vò nát nó bằng một tay và gục đầu xuống mặt bàn.

Cô đã viết bức thư này rất nhiều lần nhưng chưa lần nào được một bản vừa ý. Có lẽ không nên cố gắng lúc này, cô nghĩ, không phải lúc khi cô đang cố gắng làm bản thân bình tĩnh trở lại khi họ quay về Học viện. Mọi người tụm lại vì Jem, và Will, sau khi thô lỗ kiểm tra xem cô có bị thương không ở khu vườn thì chưa nói chuyện với cô thêm lần nào. Henry đã chạy đi tìm Charlotte, Gideon đã đẩy Gabriel sang bên, và Cecily nhận thấy bản thân đang đi trên cầu thang của Học viện một mình.

Cô đi vào phòng mình, không cả thềm cởi bộ đồ đi sẵn ra và cuộn mình trên chiếc giường bốn cọc. Khi cô nằm trong bóng tối, nghe những âm thanh mờ nhạt của London phía bên ngoài, trái tim cô siết chặt với nỗi nhớ nhà đột ngột và khắc khoải. Cô nghĩ về ngọn đồi xanh ở Wales, về cha mẹ, rồi bật dậy khỏi giường như thể bị đẩy, cô đi về phía bàn rồi lấy bút và giấy, mực dầy vào những ngón tay cô trong sự vội vàng. Nhưng những từ ngữ cần thiết lại không tuôn ra. Cô cảm thấy như sự hối hận và cô đơn đang tiết ra từ từng lỗ chân lông, nhưng cô không thể thể hiện những cảm xúc đấy thành bất cứ loại tình cảm nào cô nghĩ bố mẹ có thể chịu đựng.

Lúc đó tiếng gõ cửa vang lên. Cecily vội lấy quyển sách để trên mặt bàn, chống nó lên như thể cô đang đọc sách rồi nói: "Vào đi."

Cánh cửa mở ra; đó là Tessa, lưỡng lự đứng trước ngưỡng cửa. Cô không còn mặc chiếc váy cưới rách nát mà thay vào đó là chiếc váy làm từ vải muxolin màu xanh nước biển cùng hai chiếc vòng cổ lấp lánh: một đồng hồ hình thiên thần và dây chuyền ngọc bích hằn là món quà cưới từ Jem. Cecily tò mò nhìn Tessa. Dù hai cô gái đều hòa đồng nhưng họ không thân thiết. Tessa có đôi chút cảnh giác bao quanh, điều Cecily hoài nghi nguồn gốc mà không bao giờ có thể khẳng định; nhưng hơn cả là có gì đó kì lạ về cô. Cecily biết cô ấy có thể biến hình, biến đổi bản thân thành một bản sao của bất cứ ai, và Cecily không thể giải thoát bản thân mình khỏi cảm giác rằng nó không tự nhiên. Làm sao bạn có thể biết được bộ mặt thật của ai đó nếu họ có thể thay đổi nó dễ dàng như thay áo?

"Vâng?" Cecily nói. "Chị Gray?"

"Hãy gọi chị là Tessa," cô nói, đóng cửa lại. Đó không phải lần đầu tiên cô yêu cầu Cecily gọi mình bằng tên nhưng thói quen và sự ngang ngạnh khiến Cecily không muốn làm như vậy. "Chị đến để xem liệu em có ổn và cần thứ gì không?"

"À," Cecily cảm thấy sự thất vọng nhẹ nhàng nhói lên. "Em khá ổn."

Tessa nhẹ nhàng đi về phía trước. "Đó có phải Sự Kỳ Vọng To lớn (Great Expectations) không?"

"Vâng," Cecily không nói rằng cô đã từng thấy Will đọc nó và đã chọn nó để cố gắng xem anh đang nghĩ gì. Đến bây giờ cô đã thua một cách đau đớn. Sự buồn rầu là bệnh tật, và Estella tồi tệ đến nỗi Cecily muốn giết cô nàng.

"Estella," Tessa nhẹ nhàng nói. "Đến những giây phút cuối cùng của đời mình, tôi không thể lựa chọn nhưng vẫn là một phần của tính cách tôi, một phần của chút tốt đẹp trong tôi, một phần của tội ác."

"Chị nhớ những đoạn của cuốn sách, giống Will? Hay đó là sở thích?"

"Chị không có trí nhớ của Will," Tessa nói, nhẹ nhàng tiến về phía trước. "Hay có chữ rune Trí nhớ. Nhưng chị rất thích cuốn sách đó." Đôi mắt xám của cô nhìn gương mặt Cecily. "Sao em vẫn mặc đồ đi sẵn vậy?"

"Em đang nghĩ đến việc đến phòng luyện tập," Cecily nói. "Em thấy em có thể suy nghĩ tốt hơn ở đây và có vẻ như không ai để ý em đang làm cái gì đâu."

"Luyện tập nữa sao? Cecily, em vừa ở trong trận chiến!" Tessa phản đối. "Chị biết là nhiều khi cần nhiều hơn một chữ runes để chữa lành hoàn toàn các vết thương- Trước khi em bắt đầu luyện tập, chị nên gọi ai đó cho em: Charlotte, hoặc-

"Hoặc Will?" Cecily bật lại. "Nếu ai trong số họ quan tâm thì họ đã đến rồi."

Tessa dừng lại bên cạnh giường. "Em không thể nghĩ là Will không quan tâm đến em."

"Vậy anh ấy có ở đây không?"

"Anh ấy nhờ chị," Tessa nói, "Vì anh ấy đang ở với Jem," như thể điều đó giải thích mọi chuyện. Cecily cho rằng đó là cách mà mọi thứ vẫn diễn ra Cô biết Will và Jem là bạn thân, nhưng nó còn hơn thế. Cô đã đọc về parabatai trong Codex và biết rằng mối quan hệ đó không tồn tại giữa người thường, là điều gì đó thân thiết hơn cả anh em và tốt hơn cả tình máu mủ. "Jem là parabatai của anh ấy. Anh ấy đã thực hiện một lời thề phải bên cạnh nhau những lúc như thế này."

"Anh ấy sẽ ở đây, dù có thề hay không. Anh ấy sẽ ở đó dù là bất kì ai trong số mọi người. Nhưng anh ấy không cả qua đây để xem xem liệu em có cần thêm một chữ iratze nào không?"

"Cecy...", "Tessa bắt đầu. "Lời nguyện của Will-"

"Đó không phải là một lời nguyện thật sự!"

"Em biết," Tessa trầm tư nói, "theo cách của nó, theo cách nó đã từng. Anh ấy tin rằng không ai có thể yêu thương anh, và nếu anh cho phép điều đó, họ sẽ chết. Đó là lý do vì sao anh rời bỏ gia đình em. Anh ấy bỏ đi vì muốn em được an toàn, và rồi em ở đây- với suy nghĩ của anh ấy, không an toàn. Anh ấy không dám đến và xem vết thương của em vì với anh ấy nó như thể chính anh đang mang đến chúng cho em."

"Em đã chọn điều này. Làm thợ săn bóng tối. Và không phải chỉ vì muốn ở bên Will."

"Chị biết điều đó," Tessa nói. "Nhưng chị cũng đã ngồi cạnh Will khi anh mê sảng vì dính máu ma cà rồng và sắc nước thánh. Chị nghe thấy cái tên anh ấy gọi. Là em."

Cecily ngạc nhiên nhìn lên. "Will gọi tên em sao?"

"Ừ," Tessa mỉm cười. "Anh ấy tất nhiên là không nói với chị em là ai, khi chị hỏi, anh ấy khiến chị gần như phát điên-" Cô ngừng lại và nhìn ra chỗ khác.

"Vì sao?"

"Tò mò," Tessa nhún vai, dù má cô đỏ ửng. "Đó là lỗi lầm ám ảnh chị. Dù thế nào, anh ấy vẫn yêu em. Chị biết rằng với Will mọi việc đều chậm trễ và lộn ngược, như sự thật là anh ấy không ở đây chỉ vì muốn chứng minh với chị em quý giá thế nào với anh ấy. Anh ấy đã từng đẩy tất cả những người yêu thương mình ra xa, vì vậy càng yêu em bao nhiêu, anh ấy sẽ càng không bày tỏ nó ra."

"Nhưng không có một lời nguyện nào-"

"Thói quen trong nhiều năm sẽ không biến mất một cách dễ dàng," Tessa nói, đôi mắt cô buồn rầu. "Đừng hiểu lầm mà tin rằng anh ấy

không yêu em vì anh ấy không biết quan tâm, Cecily. Đối mặt với anh ấy nếu cần thiết và em muốn biết sự thật, nhưng đừng nhăm lẩn rồi quay đi vì tin rằng anh ấy là kẻ thất bại. Đừng đẩy anh ấy xa khỏi trái tim em. Vì nếu em làm vậy, em sẽ hối hận."

Đến: Thành viên của Hội đồng

Từ: Quan chấp chính Wayland

Thưa các ngài, xin hãy bỏ qua cho tôi khi trì hoãn việc trả lời. Tôi muốn chắc chắn rằng tôi đã không đưa ra ý kiến của mình trong sự vội vã mà những điều tôi viết đều là những kết quả vững chãi và hợp lý sau khi suy nghĩ kỹ càng.

Tôi sợ rằng mình không thể ủng hộ sự tiến cử Charlotte Branwell là người kế nhiệm mình. Dù có một trái tim nhân hậu, cô ấy không có chính kiến, dễ xúc động và không tuân theo lệnh của Quan chấp chính. Như mọi người đều biết, nữ giới có những điểm yếu mà nam giới không có, và buồn thay, cô ấy có tất cả chúng. Tôi không thể đề cử cô. Tôi đề nghị xem xét một ứng cử viên khác- cháu trai tôi, George Penhallow, người sẽ hai mươi tuổi vào tháng mười một và là một Thợ Săn Bóng Tối tốt, một người đàn ông trẻ chín chắn. Tôi tin rằng cậu ấy có đủ đạo đức và sức mạnh để dẫn dắt Thợ Săn Bóng Tối chúng ta trong thập kỷ tới.

Nhân danh Raziel,

Quan chấp chính Wayland.

CÔNG NƯƠNG XÁM

Cassandra Clare
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Khôn Ngoan Và Yêu Thương

For to be wise and love

Exceeds man's might.

-Shakespeare, Troilus and Cressida

"Tớ nghĩ ít nhất cậu sẽ đánh trống lảng," Jem nói.

Will tò mò nhìn parabatai của mình. Jem, dù đã yêu cầu gặp Will, dường như không có tâm trạng. Anh đang ngồi yên lặng ở mép giường trong bộ quần áo sạch sẽ dù chiếc áo hơi rộng khiến anh trông gầy hơn bao giờ hết. Vẫn còn những đốm máu khô trên xương quai xanh, trông như một chiếc vòng cổ xấu xí. "Đánh trống lảng về cái gì chứ?"

Jem giấu cợt. "Việc chúng ta đánh bại con quỷ?" anh nói. "Sau một đồng trò đùa mà cậu tạo ra..."

"Mình không trong trạng thái muốn đùa cợt suốt mấy tiếng đồng hồ qua" Will nói, đôi mắt lướt qua những cái giẻ đầy máu treo trên cái bàn đầu giường, cái bát chứa một nửa thứ chất lỏng màu hồng nhạt.

"Đừng quan trọng hóa nó lên," Jem nói. "Mọi người đều cố gắng lên vì tớ và tớ không thể chịu được; tớ muốn cậu vì... vì cậu sẽ không như thế. Cậu khiến tớ cười."

Will giơ hai tay lên. "Ồ, được thôi," anh nói. "Thế này thì sao?"

"Hóa ra, tôi không còn làm việc một cách vô ích,

Để chứng minh đầu mùa quý vận xoắn nào người.

Dù nó đáng thương, không phải vô ích

Con sâu đục mùa đó đã đi đời:

Vì niềm tin trong tôi, tất cả phải rũ lòng."

Jem bật cười. "Nó tệ thật đấy."

"Đó là bài thơ ứng khẩu!"

"Will, có gì đó như là ngâm thơ..." Sau đó một chút, tiếng cười của Jem biến thành một tràng ho. Will vội chạy đến khi Jem gập người xuống, đôi vai gầy run lên. Máu bắn ra chiếc khăn trải giường trắng.

"Jem..."

Jem dùng một tay ra hiệu về phía chiếc hộp trên chiếc bàn đầu giường. Will vội lấy; một người phụ nữ được vẽ vô cùng tinh vi trên nắp, đang đổ nước ra từ bình, hoàn toàn quen thuộc với anh. Anh ghét ánh nhìn của cô.

Anh lách cách mở chiếc hộp- rồi đứng hình. Thứ trông như đường bột màu bạc gần như không thể che phủ được hết đáy chiếc hộp gỗ. Có lẽ trước khi Tu huynh Cẩm chữa cho Jem đã có nhiều hơn; Will cũng không biết. Điều anh biết là đáng nhẽ ra còn nhiều, nhiều hơn nữa.

"Jem," Anh nói với giọng nghèn nghẹn, "Sao lại chỉ còn mỗi thế này?"

Jem đã dừng ho. Có máu trên môi anh, Will nhìn, quá sốc để có thể làm điều gì, Jem đưa tay lên và dùng ống tay để lau máu khỏi mặt mình. Phần vải lạnh liền chuyển thành màu đỏ. Anh trông hơi sốt, làn da xanh xao ửng lên dù anh không có biểu hiện gì ngoài sự bối rối.

"Will," anh nói nhẹ nhàng.

"Hai tháng trước," Will bắt đầu, nhận ra rằng mình đang cao giọng và cố đẩy nó xuống. "Hai tháng trước tớ đã mua đủ yin fen và nó đáng nhẽ ra phải đủ cho một năm."

Có sự trộn lẫn của sự thách thức và buồn rầu trong ánh mắt Jem. "Tớ đã tăng liều lượng sử dụng nó."

"Tăng? Bao nhiêu?"

Bây giờ Jem không nhìn Will. "Tớ uống nó hai, có lẽ ba lần, tầm đấy."

"Nhưng tỷ lệ lượng thuốc cậu uống gắn liền với sự đi xuống của sức khỏe cậu," Will nói, Jem không đáp lại, giọng anh vỡ ra thành từng từng từ: "Vì sao?"

"Tớ không muốn sống một cuộc đời nửa chừng..."

"Với tỉ lệ này cậu sẽ không thể sống được một phần năm" Will hét rồi thở dốc. Biểu cảm của Jem thay đổi, Will đóng chiếc hộp và đặt nó lại trên bàn để ngăn bản thân mình đắm vào tường.

Jem bật ngồi dậy, đôi mắt rực sáng. "Có nhiều thứ đáng để sống hơn là không chết," anh nói. "Hãy nhìn vào cách cậu sống đi, Will. Cậu sáng như một vì sao. Tớ đã uống đủ thuốc để giữ mạng sống cho bản thân nhưng không đủ để khiến tớ thấy ổn. Thêm một chút trước những trận chiến, có lẽ, cho tớ thêm năng lượng, nhưng nói cách khác, một cuộc sống nửa vời, ánh hoàng hôn ảm đạm của cuộc đời..."

"Nhưng cậu vừa thay đổi liều lượng? Hay bắt đầu từ lễ đính hôn?" Will hỏi. "Có phải vì Tessa không?"

"Cậu không thể đổ lỗi cho cô ấy vì việc này. Đây là quyết định của tớ. Cô ấy không biết gì về nó cả."

"Cô ấy muốn cậu sống, James..."

"Tớ sẽ không sống!" Jem đứng dậy, đôi gò má đỏ ửng; Đó là sự tức giận lớn nhất, Will nghĩ, mà anh từng được chứng kiến nơi Jem. "tớ sẽ không sống và tớ có thể chọn trở nên tốt hơn vì cô ấy trong khả năng của mình, để tỏa sáng vì cô ấy như tớ mong ước, trong thời gian ngắn còn

hơn là chôn vùi cô ấy với một anh đó chỉ sống nửa vùi trong một thời gian dài. Đó là lựa chọn của tớ, William, và cậu không thể chọn thay tớ được."

"Có lẽ tớ có thể đấy. Tớ luôn là người mua yin fen cho cậu..."

Màu sắc đã quay trở lại khuôn mặt Jem. "Nếu cậu từ chối làm điều đó, tớ sẽ tự. Tớ luôn sẵn sàng. Cậu đã nói cậu muốn được làm người mua nó. Và vì thế..." Cậu tháo chiếc nhẫn nhà Carstairs khỏi bàn tay và ném cho Will. "Cầm lấy."

Will nhìn xuống nó rồi đến khuôn mặt Jem. Có hàng tá thứ tồi tệ anh có thể nói, hay làm, chạy qua đầu anh. Anh đã tìm thấy một cách không vứt bỏ một người quá nhanh. Anh đã giả vờ dừ tợn trong nhiều năm đến nỗi vỏ bọc ấy vẫn là thứ anh chạm đến đầu tiên, như một người có thể lơ đãng quay xe về phía ngôi nhà anh ta đã sống suốt cuộc đời dù thực ra anh vừa rời khỏi đó. "Cậu muốn cưới tớ bây giờ sao?" Cuối cùng anh nói.

"Bán cái nhẫn," Jem nói. "Để lấy tiền. Tớ đã nói với cậu rồi, cậu không nên trả tiền thuốc cho tớ; Tớ sẽ trả cho cậu, cậu biết mà, và tớ nhớ lại cảm giác đó. Nó không dễ chịu cho lắm."

Will rút lại rồi nhìn xuống biểu tượng nhà Carstairs lấp lánh trên bàn tay nhợt nhạt và đầy sẹo của Jem. Anh đưa tay ra và nhẹ nhàng cầm tay người bạn, cuộn những ngón tay của anh quanh chiếc nhẫn. "Từ khi nào mà cậu lại trở nên lo lắng và tớ thì thận trọng? Từ khi nào mà tớ phải bảo vệ cậu khỏi chính bản thân cậu? Cậu luôn là người bảo vệ tớ." Anh nhìn khuôn mặt Jem. "Giúp tớ hiểu cậu."

Jem vẫn đứng yên. Rồi anh nói, "Lúc đầu, khi tớ bắt đầu nhận ra tớ yêu Tessa, tớ đã nghĩ có lẽ tình yêu đó sẽ khiến tớ khá lên. Tớ không bị tái phát trong một thời gian dài. Và khi cầu hôn, tớ đã nói với cô ấy điều đó. Tình yêu đó đã chữa trị tớ. Lần đầu tiên tớ- lần đầu tiên điều đó lặp lại, sau đó, tớ không dám nói với cô ấy, sợ rằng cô ấy nghĩ điều đó nghĩa là tình yêu tớ dành cho cô ấy đã không còn như trước. Tớ uống nhiều

thuốc hơn để chống đỡ những cơn bệnh sau. Rồi cần nhiều thuốc để khiến tớ đứng được hơn là giúp tớ đi trong một tuần. Tớ không có nhiều năm, Will. Có lẽ tớ không còn có được nhiều tháng. Và tớ không muốn Tessa biết. Xin cậu, đừng nói cho cô ấy. Không phải vì cô ấy mà là vì tớ."

Ngược lại với lòng mình, Will cảm thấy bản thân mình gần như hiểu; anh có thể làm tất cả mọi thứ, nói tất cả những lời nói dối, chấp nhận mọi nguy hiểm để khiến Tessa yêu anh. Anh có lẽ sẽ làm...

Gần như tất cả. Anh sẽ không phản bội Jem vì nó. Đó là điều duy nhất anh sẽ không làm. Jem đứng ở đây, bàn tay được Will nắm lấy, đôi mắt van nài sự cảm thông, sự thấu hiểu từ Will. Làm sao mà Will không hiểu cơ chứ? Anh nhớ lại bản thân trong căn phòng khách của Magnus, cầu xin được đưa đến vương quốc quý còn hơn sống thêm giờ phút nào nữa của một cuộc đời anh không còn có thể chịu đựng.

"Vậy là cậu sẽ chết vì yêu hả," cuối cùng Will nói, tự cảm thấy giọng mình thật hẹp hòi.

"Chết nhanh hơn một chút vì tình yêu. Có đây những thứ tồi tệ hơn để chết."

Will thả tay Jem ra; Jem nhìn từ cái nhìn đến anh, đôi mắt dò hỏi. "Will..."

"Tớ sẽ đi đến nhà thờ Trắng," Will nói. "Tối nay. Tớ sẽ mang về cho cậu hết tất cả yin fen, mọi thứ cậu cần."

Jem lắc đầu. "Tớ không thể yêu cầu cậu làm điều trái với lương tâm cậu."

"Lương tâm của tớ," Will thì thầm. "Cậu là lương tâm của tớ. Cậu luôn là vậy, James Carstairs. Tớ sẽ làm điều này cho cậu, nhưng tớ sẽ từ bỏ một lời hứa trước đã."

"Lời hứa nào?"

"Nhiều năm trước cậu yêu cầu tớ dừng việc tìm thuốc cho cậu," Will nói. "Tớ muốn cậu hủy bỏ lời hứa đó. Ít nhất là để tớ đi tìm."

Jem nhìn anh với sự ngạc nhiên. "Khi nào tớ nghĩ mình hoàn toàn hiểu cậu cậu lại làm tớ ngạc nhiên. Được, tớ sẽ hủy bỏ nó. Tìm đi. Làm điều cần thiết. Tớ không thể ngăn chặn những ý định tốt nhất của cậu được; nó chỉ thật độc ác, và tớ sẽ làm điều tương tự nếu tớ là cậu. Cậu biết điều đó chứ?"

"Tớ biết mà." Will bước về phía trước một bước. Anh đặt hai tay lên vai Jem, cảm nhận được sự gầy gò bên dưới, xương của Jem như những cánh chim. "Đây không phải là một lời hứa sáo rỗng, James. Tin tớ, không có ai biết nhiều hơn tớ về nỗi đau của niềm tin bị dối lừa. Tớ sẽ tìm. Nếu có gì đó để tìm, tớ sẽ tìm. Nhưng đến lúc đó... cuộc sống của cậu sẽ do cậu chọn."

Jem mỉm cười ngạc nhiên. "Tớ biết," anh nói, "nhưng cậu thật tử tế khi nhắc tớ."

"Tớ luôn tử tế," Will nói. Đôi mắt nhìn khắp khuôn mặt Jem, khuôn mặt đã vô cùng quen thuộc như của chính anh vậy. "Và yên tâm. Cậu sẽ không bỏ lại tớ đâu. Không phải khi tớ còn sống."

Đôi mắt Jem mở to nhưng anh không nói gì cả. Không cần nói gì thêm cả. Will thả tay xuống khỏi vai parabatai và quay ra phía cửa.

Cecily đứng ở nơi cô đã đứng vào buổi sớm, con dao cầm trên tay phải. Cô nhìn rồi phi con dao đi. Nó ghim vào tường, ngay bên cạnh vòng tròn.

Cuộc nói chuyện giữa cô và Tessa không làm yên lòng đám dây thần kinh của cô. Có chỉ khiến chúng cảm thấy tồi tệ hơn. Cái dáng vẻ đầy cạm bẫy và nỗi buồn bên trong Tessa khiến Cecily cảm thấy lo lắng và nhói đau. Giận dữ như cô đối với Will, cô không thể giúp nhưng cô cảm

thấy Tessa gieo nỗi lo cho anh, sự khiếp sợ nào đó cô không hề nói ra mà ở trong tim cô, và Cecily muốn được biết nó là gì. Làm sao cô có thể bảo vệ người anh trai của mình nếu không biết cần bảo vệ anh khỏi cái gì?

Sau khi lấy lại con dao, cô lại nâng nó qua vai và ném đi. Nó ghim vào nơi thậm chí còn xa tâm hơn lần trước, cô giận dữ thở mạnh. "Uffern nef!" cô lẩm bẩm bằng tiếng Wale. Mẹ sẽ tức giận cho mà xem, nhưng, mẹ cô không ở đây.

"Năm," một giọng lành nhè vang lên từ hành lang bên ngoài.

Cecily quay lại. Có một bóng đen ở cửa di chuyển về phía trước, hóa ra đó là Gabriel Lightwood, mái tóc màu nâu rối xù cùng đôi mắt xanh lục sắc như thủy tinh. Anh cao như Will, có lẽ hơn một chút, và gầy hơn anh trai mình. "Tôi không hiểu ý anh, cậu Lightwood."

"Cái ném của cô," anh nói với hành động hất tay đi đầy tao nhã. "Tôi cho nó năm điểm. Kỹ năng và kỹ thuật của cô, có lẽ cần tập luyện, nhưng tài năng thiên bẩm thì chắc chắn vẫn ở đó. Cái cô cần là luyện tập."

"Will sẽ luyện cho tôi." Cô nói và anh tiến đến gần hơn.

Khóe miệng anh cong lên một góc nhỏ. "Như tôi đã nói."

"Tôi cho rằng cô có thể làm tốt hơn."

Anh dừng lại, giật con dao ra khỏi tường. Nó lóe sáng khi anh xoay nó giữa những ngón tay. "Tôi có thể," anh nói. "Tôi được huấn luyện bởi người giỏi nhất và tôi đã dạy cho cô Collins và cô Gray..."

"Tôi đã nghe nói. Cho đến khi anh thấy chán. Không phải là điều mà tôi tìm kiếm ở một huấn luyện viên." Cecily giữ cho giọng mình thật lạnh nhạt; cô nhớ cái chạm của Gabriel khi anh giúp cô đứng dậy ở nhà Lightwood, nhưng cô biết Will không ưa anh ta và sự tự mãn trong giọng nói của anh làm người khác khó chịu.

Gabriel chạm đầu ngón tay vào đầu lưỡi dao. Máu rơi xuống thành giọt. Anh có những ngón tay chai sần với những đốm tàn nhang trên mu bàn tay. "Cô đã thya đồ đi sẵn."

"Nó đã dính đầy máu và." Cô liếc về phía anh, ánh mắt lướt từ trên xuống dưới. "Tôi thấy anh chưa thay."

Trong khoảnh khắc một ánh nhìn kì lạ lóe lên trên gương mặt anh. Rồi nó biến mất nhưng cô đã thấy anh trai mình giấu cảm xúc đủ lâu để nhận ra nó. "Tôi không có quần áo ở đây," anh nói, " và tôi không biết mình sẽ sống ở đâu. Tôi có thể trở về với một trong những dinh thự của gia đình, nhưng..."

"Anh đang nghĩ đến việc ở lại Học viện?" Cecily ngạc nhiên nói, đọc được điều đó trên khuôn mặt anh. "Charlotte nói gì?"

"Cô ấy sẽ cho phép." Khuôn mặt Gabriel chột thay đổi, sự tổn thương hiện ra nơi từng chỉ có vẻ cứng cỏi xuất hiện. "Anh trai tôi đang ở đây."

"Ừ," Cecily nói. "Anh tôi cũng vậy."

Gabriel dừng lại một chút, ngăn đến mức gần như chưa xảy ra. "Will," anh nói. "Cô trông rất giống cậu ta. Việc này khá... khó chịu." Rồi anh lắc đầu như muốn phủ đi đồng mạng nhận. "Tôi vừa thấy anh cô," anh nói. "Chạy huỳnh huých xuống cầu thang phía trước Học viện như thể Tứ kị sĩ Khải Huyền*đang đuổi phía sau. Tôi không nghĩ là cô biết điều gì đấy chứ?"

* Tứ Kỵ Sĩ Khải Huyền: (Four Horsemen of the Apocalypse) được miêu tả trong cuốn sách cuối cùng của , gọi là sách của để lại cho thánh ở Chương . Chương này nhắc đến một quyển sách trong tay phải của Chúa được niêm phong bởi 7 dấu ấn. Con Chiên khai mở 4 trong số 7 phong ấn, triệu hồi bốn sinh linh cưỡi trên 4 con ngựa màu , , và xanh xám. Dù có nhiều dị bản khác nhau, nhưng 4 kị sĩ thường được miêu tả như biểu tượng của Xâm lược (Conquest) , Chiến tranh (War) , Nạn đói (Famine) và Chết chóc (Death). Khải huyền Cơ đốc giáo tin rằng 4 người

kị sĩ này sẽ mang đến sự khai huyền thiêng liêng cho thế giới hay còn gọi là sứ giả của sự phán quyết cuối cùng.

Mục đích. Trái tim của Cecily nảy lên. Cô đoạt lấy con dao khỏi tay Gabriel, lờ đi tiếng kêu giật mình của anh. "Không," cô nói, "nhưng tôi muốn tìm hiểu xem nó là gì."

Khi Thành phố London dường như đóng mình lại khi một ngày làm việc kết thúc, cuộc sống ở East End mới thật sự bắt đầu. Will đi qua những con phố với những quầy bán quần áo và giày cũ. Những người đàn ông gầy gò rách rưới với những thợ mài dao lái xe chở hàng qua những con đường phụ, hét lên tiếng giao hàng với chất giọng khàn khàn. Những người bán thịt thớ ở những cánh cửa mở, những cái tạp dề bẩn đầy máu, thịt thì được treo lên cửa sổ. Những người phụ nữ chào mời người qua đường đến giặt quần áo với thứ giọng pha với âm sắc của những ai được sinh ra giữa những âm thanh của Bow Bells mà họ có thể cũng nói tiếng Nga, vì Will có thể hiểu hết những gì họ nói.

Một lớp mưa bụi rơi xuống, thấm ướt mái tóc khi anh đi qua một cửa hàng bán sỉ thuốc lá đã đóng cửa, rồi anh quẹo vào góc của một con đường hẹp hơn. Anh có thể thấy những chóp nhọn của nhà thờ Whitechapel ở không xa. Bóng tối tập trung ở đây, sương dày, mềm và mang theo mùi của sắt và rác rưởi. Một máng nước chảy xuống trung tâm của con phố, được đổ đầy bởi thứ nước hôi thối. Phía trước là một cánh cửa, một chiếc đèn hơi đốt được treo ở một bên. Khi Will đi qua, anh cúi người xuống và thỉnh thoảng đập mạnh tay vào nó.

Có tiếng khóc, sau đó anh lùi mạnh một bóng đen về phía mình, một chiếc áo choàng nhung được mặc vội trùm lên bộ đồ đi săn. Mái tóc đen đổ xuống từ rìa mũ trùm đầu và đôi mắt xanh giống anh đang nhìn vào anh đầy giận dữ. "Thả em ra!"

"Con cóc này, em đang là cái gì khi đi theo anh đến mấy con phố nhỏ ở London này hả?" Will lắc nhẹ tay cô.

Mắt cô híp lại. "Sáng nay vừa là em gái thân yêu*, còn bây giờ là con ngốc hả?"

*tiếng Wale 'cariad' đã giải thích ở chương trước

"Những con phố này rất nguy hiểm," Will nói. "Và em chẳng biết gì về nó. Em còn không cả dùng một chữ rune. Đây là một cách để nói rằng em không sợ gì cả khi ở vùng quê, nhưng đây là London."

"Em không sợ London," Cecily bướng bỉnh nói.

Will nghiêng người gần lại, gần như rít lên bên tai cô. "Fyddai'n wneud unrhyw dda yn ddweud wrthych i fynd adref?"

Cô cười. "Không, không có ích gì khi bảo em về nhà đâu. Rwyd ti fy mrawd ac rwy eisiau mynd efo chi. "

Will chớp mắt khi cô nói. Anh là anh trai em và em muốn đi cùng anh. Đó là điều mà anh quen được nghe Jem nói, và dù Cecily không giống Jem, cô và anh có một điểm chung: vô cùng bướng bỉnh. Khi Cecily nói cô muốn cái gì, đó không chỉ thể hiện một mong ước tức thời mà là một ý chí sắt đá.

"Em không quan tâm anh sẽ đến đâu ư?" anh nói. "Nếu anh đi đến Địa ngục thì sao?"

"Em luôn muốn được nhìn thấy Địa ngục." Cecily bình tĩnh nói. "Không phải ai cũng thể hay sao?"

"Hầu như tất cả mọi người dành thời gian để tránh xa nó ra." Will nói. "Anh đang đến hang ổ của ifrit*, nếu em muốn biết, để mua thuốc từ những kẻ bị đầy đọa vô cùng bạo lực và chơi bời phóng dăng. Chúng sẽ để mắt đến em và quyết định bán em."

*Ifrit: là một ác quỷ khổng lồ trong truyền thuyết của những người Hồi giáo. Nó sống trong lòng đất và thường đến các tàn tích cổ xưa để

tìm nạn nhân. Ifrit sẽ hiến nạn nhân sợ hãi tội độ dẫn đến tử vong. Sinh vật đáng sợ này được miêu tả có kích thước lớn với đôi cánh lửa.

"Anh không định ngăn cản họ sao?"

"Anh nghĩ là nó sẽ phụ thuộc vào họ sẽ đưa anh bao nhiêu."

Cô lắc đầu. "Jem là parabatai của anh," cô nói. "Anh ấy là anh em của anh, được Clave trao cho anh. Nhưng em là em gái ruột của anh. Vì sao anh có thể làm tất cả mọi thứ trên thế giới cho anh ta mà lại chỉ muốn em về nhà?"

"Sao em biết thuốc này là cho Jem?"

"Em không phải con ngốc, Will."

"Không, còn đáng thương hơn," Will lẩm bẩm. "Jem-Jem là một phần tốt đẹp hơn của bản thân anh. Anh không mong em hiểu. Anh nợ cậu ấy điều này."

"Còn em là cái gì?" Cecily hỏi.

Will thốt ra, quá tức giận để kiềm chế bản thân. "Em là điểm yếu của anh."

"Và Tessa là trái tim anh," cô nói, không giận dữ mà đầy trầm tư. "Em đã nói rồi, em không phải con ngốc," cô nói thêm khi nhìn thấy sự giận mình của anh. "Em biết anh yêu chị ấy."

Will ôm đầu như thể những điều cô nói đã tạo nên cơn đau nhức nhối ở đó. "Em đã nói với ai chưa? Em không được nói, Cecily. Không ai được biết, nó phải được giữ yên."

"Em sẽ gần như không nói cho ai hết."

"Không, anh yêu cầu em không được nói, được không?" Giọng của anh đã trở nên nghiêm khắc. "Em có thể xấu hổ vì anh trai em- khi che

giấu thứ tình cảm không nên có dành cho vị hôn phu của parabatai mình..."

"Em không xấu hổ vì anh, Will. Dù anh cảm thấy thế nào, em không có ý kiến gì về nó, em nghĩ rằng chúng ta đều muốn thứ gì đó mà chúng ta không thể nào có được."

"Ồ?" Will nói. "Và em muốn thứ gì mà không thể có được?"

"Muốn anh về nhà." Mấy sợi tóc đen dính lại trên gò má cô vì sự ẩm ướt, khiến cô trông như vừa khóc dù Will biết cô không có.

"Học viện là nhà của anh." Will nhìn và ngửa đầu dựa vào cánh cổng đá. "Anh không thể đứng đây và cãi nhau với em suốt tối được, Cecy. Nếu em nhất quyết muốn cùng anh đi đến Địa ngục, anh không cản được em."

"Cuối cùng anh cũng nhìn ra vấn đề. Em biết là anh sẽ để em đi mà; sau tất cả, anh là anh trai em."

Will kìm chế để không lắc cô lần nữa. "Em sẵn sàng chưa?"

Cô gật đầu, Will giơ tay lên và gõ cửa.

Cánh cửa mở ra, Gideon đứng ở ngưỡng cửa của phòng anh, chớp mắt như thể anh vừa ở trong bóng tối và phải đi ra ngoài ánh sáng. Quần áo anh nhăn nhúm và một bên dây đeo quần của anh đã trượt nửa đường xuống cánh tay.

"Cậu Lightwood?" Sophie nói, lưỡng lự ở ngưỡng cửa. Cô đang bê một cái khay đựng bánh và trà, đủ nặng để khiến cô cảm thấy không thoải mái. "Bridge bảo tôi là cậu gọi một khay..."

"Vâng. Đúng rồi. Em vào đi.". Như bị thức tỉnh, Gideon đứng thẳng lên và dẫn cô đi qua cửa. Anh đã cởi giày, đá nó vào góc phòng. Căn phòng không còn sự gọn gàng vốn có. Đồ đi săn vương vãi trên chiếc

ghế- Sophie thầm co rúm lại khi phải làm gì với cái nệm ghế- một quá táo cần dở đặt ở trên bàn, và Gabriel đang nằm ngủ dài ở giữa giường.

Anh rõ ràng đang mặc đồ của anh trai mình vì chúng quá ngắn ở cổ tay và mắt cá chân. Khi ngủ trông anh trẻ hơn, sự căng thẳng thường ngày trên khuôn mặt trở nên êm dịu hơn. Một tay anh nắm chặt lấy gối như thể nó làm anh yên lòng hơn.

"Tôi không thể đánh thức nó." Gideon nói, vô thức ôm lấy khuỷu tay. "Tôi nên đưa nó trở về phòng của mình, nhưng..." Anh nhìn. "Tôi còn không thể mang được bản thân mình nữa."

"Cậu ấy sẽ ở lại đây?" Sophie hỏi, đặt hay xuống cái bàn ở đầu giường. "Ý tôi là ở lại Học viện."

"Tôi-tôi không biết. Tôi nghĩ vậy. Charlotte nói nó có thể. Tôi nghĩ cô ấy đã làm nó sợ." Miệng anh nhẹ cong lên.

"Cô Branwell?" Sophie dựng lên, khi cô luôn làm khi cô nghĩ cô chủ của mình bị chỉ trích. "Nhưng cô ấy là người dịu dàng nhất!"

"Đúng, đó là lý do vì sao tôi nghĩ cô ấy dọa thằng bé. Cô ấy ôm nó vào lòng và nói rằng nếu nó ở đây, việc xảy ra với cha tôi có thể đưa vào dĩ vãng. Tôi không chắc cô ấy đang nói đến việc nào." Gideon cứng nhắc nói thêm. "Rất có thể là nơi Gabriel ủng hộ việc đấu thầu của nó để tiếp quản Học viện."

"Cậu không nghĩ cô ấy muốn nhắc đến việc gần đây nhất sao?" Sophie gạt đi lọn tóc rơi xuống khỏi cái kẹp. "Với..."

"Con quỷ khủng khiếp đó? Không, thật kì lạ là tôi không nghĩ đến. Đây không phải là bản tính của em trai tôi khi mong chờ được tha thứ. Vì bất cứ điều gì. Nó chỉ hiểu hình phạt nghiêm khắc nhất. Có lẽ nó nghĩ Charlotte đang trêu đùa nó, hay cô ấy điên rồi. Cô ấy cho nó xem căn phòng nó sẽ ở, nhưng tôi nghĩ cả quá trình đó đã dọa nó. Thằng bé đến đây để nói với tôi về nó rồi ngủ." Gideon nhìn người em trai mình với sự

trộn lẫn của triu mến, tức giận và buồn phiền khiến trái tim Sophie đồng cảm.

"Em gái anh....," Cô bắt đầu.

"Ồ, Tatiana sẽ không nghĩ đến việc ở đây dù chỉ một giây," Gideon nói. "Con bé đang chạy về nhà Blackthorn với bố mẹ chồng, một sự giải thoát tuyệt vời. Nó không phải một cô bé ngốc nghếch- thực tế, nó cho rằng trí thông minh của nó khá siêu đẳng- nhưng con bé là một đứa ích kỉ và tự phụ, không có việc tổn thương tình cảm giữa nó và em trai tôi. Và nhắc nhở cô là thằng bé đã không ngủ nhiều ngày rồi. Chờ đợi trong căn nhà đáng nguyên rủa đó, bị khóa ngoài thư viện, động huỳnh huých vào cửa khi không nhận được câu trả lời từ cha..."

"Anh cảm thấy cần bảo vệ cậu ấy," Sophie nhận thấy.

"Tất nhiên rồi; nó là em trai tôi." Anh tiến về phía giường và vuốt mái tóc nâu rối bù của Gabriel; Gabriel quay đi và phát ra tiếng khó chịu nhưng không tỉnh dậy.

"Tôi nghĩ cậu ấy sẽ không tha thứ cho anh vì phản bội cha mình." Sophie nói. "Anh vừa nói- rằng anh sợ điều đó. Rằng cậu ấy sẽ liệt hành động của anh vào việc phản bội cái tên Lightwood."

"Tôi nghĩ nó đã bắt đầu nghi ngờ cái tên Lightwood. Như tôi đã từng, ở Madrid." Gideon bước xa khỏi chiếc giường.

Sophie cúi đầu. "Tôi rất tiếc," cô nói. "Tiếc cho cha cậu. Dù mọi người có nói gì về ông ấy, hay về những điều anh đã làm, ông ấy vẫn là cha anh."

Anh quay về phía cô. "Nhưng, Sophie..."

Cô không nói anh về việc dùng tên thánh của cô. "Tôi biết ông ấy đã làm những điều đáng trách," Cô nói. "Nhưng dù sao cậu nên được

thương xót cho ông ấy. Không ai có thể lấy đi nỗi buồn từ cậu; nó thuộc về cậu, và cậu thì cô đơn."

Anh nhẹ chạm vào má cô bằng đầu ngón tay. "Em có biết tên của em có nghĩa là "sự thông thái" không? Nó rất đúng."

Sophie nuốt xuống. "Cậu Lightwood..."

Nhưng những ngón tay của anh đã ôm lấy gò má cô và anh đang cúi xuống để hôn cô. "Sophie," anh thì thầm, rồi đôi môi họ gặp nhau, một cái chạm nhẹ mở đường cho sự mạnh mẽ hơn khi anh tiến vào. Nhẹ nhàng và cẩn thận, cô vòng tay- chai sạn vì giặt đồ và mang vác, vì cạo lò sưởi, bụi và đánh bóng, cô phiền muộn nhưng anh dường như không thấy phiền hay chú ý đến- qua vai anh.

Cô tiến gần đến anh hơn, góc giày cô vấp phải tấm thảm và cô ngã xuống sàn nhà, Gideon đỡ được cô. Họ đổ nhào xuống đất cùng nhau, mặt Sophie cháy rực lên vì xấu hổ- Chúa ơi, cậu ấy sẽ nghĩ cô đã cố tình đẩy anh xuống, rằng cô là một người phụ nữ điên rồ bậy bạ với mục đích quyến rũ. Chiếc mũ của cô rơi xuống, những lọn tóc đen rơi trên khuôn mặt cô. Tắm thử bên dưới mềm mại, và Gideon, bên trên cô, đang thì thầm tên cô đầy lo lắng. Cô quay đầu đi, gò má cô vẫn đỏ rực, và nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào gầm giường .

"Cậu Lightwood," cô nói, tự chống tay đứng dậy. "Những cái bánh nướng kia ở dưới gầm giường cậu?"

Gideon đờ người, chớp mắt như một con thỏ bị chó săn dồn vào chân tường. "Cái gì cơ?"

"Kia." Cô chỉ vào nhiều đồng màu đen ở dưới gầm. "Có rất nhiều núi bánh ở dưới giường cậu. Cái gì xảy ra vậy?"

Gideon ngồi dậy, hai tay vuốt mớ tóc lộn xộn khi Sophie quay người trườn ra xa anh, váy cô tạo nên tiếng sột soạt. "Tôi..."

"Cậu đã yêu cầu bánh. Gần như hàng ngày. Cậu đã gọi chúng, cậu Lightwood. Vì sao cậu làm điều đó nếu cậu không muốn ăn?"

Hai gò má anh buồn phiền. "Đó là cách duy nhất tôi có thể nghĩ ra để gặp em. Em sẽ không nói chuyện với tôi, không lắng nghe tôi khi tôi cố gắng bắt chuyện với em..."

"Vậy lên cậu nói dối?" nhặt lên chiếc mũ bị rơi, Sophie nhắc chân. "Cậu có ý thức được rằng tôi có rất nhiều việc phải làm không cậu Lightwood? Mang than và nước nóng, quét bụi, đánh bóng, lau dọn sau khi cậu và mọi người- và tôi không hề than vãn, nhưng sao cậu lại còn tìm thêm việc cho tôi, khiến tôi phải mang những cái khay nặng này lên và xuống cầu thang, chỉ để mang lên thứ cậu không cần đến?"

Gideon đứng dậy, quần áo của anh bây giờ còn nhăn nhúm hơn. "Tha thứ cho tôi," anh nói. "Tôi đã không suy nghĩ."

"Không," Sophie nói, giận dữ đút tóc vào dưới cái mũ. "Cậu không bao giờ làm đúng không?"

Cùng với đó, cô đi nhanh ra khỏi phòng, để Gideon nhìn theo một cách tuyệt vọng phía sau cô.

"Tốt lắm anh trai," Gabriel nói từ trên giường, chớp chớp đôi mắt xanh ngái ngủ về phía Gideon.

Gideon ném một cái bánh về phía anh.

"Henry." Charlotte đi ngang qua căn hầm. Những chiếc đèn phù thủy sáng đến nỗi trông như đang giữa ban ngày dù cô biết bây giờ đã gần nửa đêm. Henry gập người vòng qua những chiếc bàn gỗ lớn ở giữa căn phòng. Những thứ ghê tởm đang cháy trong một cái cốc đứng thành trên một bàn khác, phụt ra một đám khói mùi hoa oải hương. Một mảnh giấy lớn, loại mà người bán thịt dùng để gói hàng của họ vào, được trải rộng trên bàn của Henry và anh viết đầy lên nó những số ai cập và phép tính

khó hiểu, lăm bằm với bản thân khi anh đang viết vội. " Henry, anh yêu, anh không mệt sao? Anh đã ở dưới đây bốn tiếng rồi."

Henry nhìn lên, đẩy đôi kính anh đeo khi làm việc lên mái tóc hoe vàng. "Charlotte!" anh dường như kinh ngạc, nếu không nói là rùng mình, khi nhìn thấy cô; chỉ có Henry, Charlotte nghĩ, mới kinh ngạc khi thấy vợ trong nhà mình. "Thiên thần của anh. Em đang làm gì vậy? Ở đây lạnh lắm. Nó không tốt cho em bé."

Charlotte cười, nhưng cô không từ chối khi Henry vội vã đi đến và trao cô một cái ôm dịu dàng. Kể từ khi anh biết họ sắp có con, anh đối xử với cô như một món đồ sứ. Anh đặt một nụ hôn lên mái tóc và cúi xuống để nghiên cứu khuôn mặt cô. "Thực ra em trông hơi xanh xao. Có lẽ em nên bảo Sophie mang lên một ít nước bò bằm lên phòng hơn là một bữa ăn nhẹ. Anh sẽ đi và..."

"Henry. Chúng ta đã quyết định sẽ không có bữa nhẹ hàng giờ trước-sandwich đang được mang đến từng phòng. Jem còn quá yếu để ăn và hai chàng trai nhà Lightwood thay đổi quá nhiều. Và anh biết Will như thế nào khi Jem không được khỏe. Và tất nhiên Tessa cũng vậy. Thật sự là, cả ngôi nhà này đang chia ra thành từng mảnh."

"Sandwich?" Henry nói, người dường như coi nó là trọng tâm trong lời nói của Charlotte, và trông có vẻ thòm thèm.

Charlotte mỉm cười. "Có cho anh ở trên tầng đấy Henry, nếu anh có thể đi ra khỏi đây. Em nghĩ rằng mình không nên gắt gỏng với anh- em vừa đọc qua nhật kí của Benedict, chúng khá là thú vị- nhưng anh đang nghiên cứu cái gì đấy?"

"Một cánh cổng," Henry hăm hở nói. "Một cách để di chuyển. Thứ mà có thể đưa một Thợ săn bóng tối từ nơi này đến nơi khác trên trái đất chỉ trong vài giây. Những cái vòng của Mortmain đã khiến anh nảy ra ý tưởng này."

Đôi mắt Charlotte mở lớn. "Nhưng những cái vòng của Mortmain chắc chắn là ma thuật hắc ám..."

"Nhưng cái này thì không.Ồ, có một số điều khác. Đến đây. Đây là cho Buford."

Charlotte để chồng mình nắm cổ tay và kéo cô đi qua căn phòng. "Em đã nói với anh hàng trăm lần, Henry, không có đứa con trai nào của em sẽ tên là Buford- nhân danh Thiên thần, đó có phải là cái nôi không vậy?"

Henry tươi cười. "Nó còn tốt hơn một cái nôi!" anh tuyên bố, chỉ tay về phía cái giường gỗ cứng cáp dành cho trẻ sơ sinh, được treo giữa hai cái cột nên nó có thể đựng đứa trẻ từ bên này sang bên kia. "Nó là chiếc nôi tự đựng đứa trẻ!"

"Cái gì cơ?" Charlotte yếu ớt hỏi.

"Nhìn nhé." Henry tự hào bước tới và bấm một số nút không thể nhìn thấy. Cái nôi bắt đầu nhẹ nhàng đựng đứa trẻ.

Charlotte thở ra một hơi. "Thật dễ thương, anh yêu."

"Em có thích không?" Henry rạng rỡ. "Đây, bây giờ nó đang chuyển động nhanh hơn một chút." Nó thật sự vậy, với sự giật nhẹ nhẹ trong chuyển động khiến Charlotte cảm thấy mình vừa bị ném ra ngoài vùng biển sóng nước dập dềnh.

"Ừm," cô nói. "Henry, em có điều muốn nói với anh. Một số điều rất quan trọng."

"Quan trọng hơn cả việc con chúng ta được nhẹ nhàng đựng đứa trẻ vào giấc ngủ mỗi tối sao?"

"Clave vừa quyết định thả Jessamine," Charlotte nói. "Con bé sẽ quay trở lại Học viện. Trong hai ngày nữa."

Henry quay lại nhìn cô với ánh mắt ngờ vực. Đằng sau anh cái nôi đang đung đưa nhanh hơn, như một chiếc xe bị văng về phía trước và hoàn toàn nghiêng. "Con bé sẽ quay về đây?"

"Henry, con bé không còn nơi nào để đi."

Henry mở miệng để đáp lại, nhưng trước khi có thể nói một từ, một tiếng động đặc biệt kinh khủng vang lên, một cái cột của chiếc nôi tuột ra khỏi chỗ buộc và bay ngang qua căn phòng và lao vào bức tường xa nhất và vỡ ra từng mảnh.

Charlotte đưa tay lên che miệng. Lông mày Henry nhăn vào. "Có lẽ với một số phương pháp trong thiết kế..."

"Không, Henry," Charlotte kiên quyết.

"Nhưng..."

"Trường hợp nào cũng không." Giọng Charlotte như có dao.

Henry thở dài. "Được thôi, em yêu."

Quân đoàn hủy diệt không có khoan dung. Quân đoàn hủy diệt không hối hận. Quân đoàn hủy diệt không đếm xuể. Quân đoàn hủy diệt sẽ không bao giờ dừng lại.

Những dòng chữ được viết trên tường trong phòng Benedict vang lên trong đầu Tessa khi cô ngồi bên giường Jem, nhìn anh ngủ. Cô không chắc bây giờ chính xác là mấy giờ; chắc chắn là "hơn nửa đêm*" như Bridge đã nói, không nghi ngờ gì rằng nửa đêm đã qua. Jem vẫn còn thức khi cô đi vào, ngay sau khi Will vừa đi, ngồi dậy và đủ khỏe để có thể uống chút trà ăn bánh mì nướng, dù anh hồng hển và xanh xao hơn cô mong đợi.

*Nguyên văn 'in wee small': được dùng phổ biến ở Scotland với ý nghĩa giờ vào buổi đêm với con số nhỏ, tức là tầm 1-3 giờ sáng

Sophie sau đó đến và mang đồ ăn đi, cô cười với Tessa. "Rũ gối cho cậu ấy," cô thì thầm gợi ý và Tessa đã hoàn thành nó, dù Jem trông khá ngạc nhiên trước sự rối rít của cô. Tessa chưa bao giờ ở trong phòng người bệnh. Chăm sóc khi anh trai say rượu là việc duy nhất cô từng làm. Cô không phiền khi bây giờ người đó là Jem, không ngại ngồi xuống nắm tay khi anh thở nhẹ nhàng, đôi mắt nửa nhắm, hàng lông mi rung rung ngược lại với đôi gò má.

"Không được anh hùng cho lắm," bỗng dưng anh nói với giọng đều đều mà không mở mắt.

Tessa nghiêng về phía trước. Cô đã trượt những ngón tay mình về phía tay anh trước đó, đôi bàn tay nắm lấy nhau đặt trên giường. Những ngón tay anh lạnh lạnh trong bàn tay cô, mạch đập chậm chậm. "Ý anh là gì?"

"Hôm nay," anh thấp giọng nói, và ho. "Ngã sập và ho ra máu khắp nhà Lightwood..."

"Nó chỉ góp phần cho quang cảnh của ngôi nhà thôi." Tessa nói.

"Bây giờ em như Will vậy." Jem uể oải mỉm cười. "Em đang thay đổi vấn đề, giống như cậu ấy."

"Tất nhiên rồi. Giống như em sẽ không nghĩ về anh ít hơn dù anh bị ốm; anh biết em sẽ không mà. Và hôm nay anh khá là anh hùng đấy. Dù Will đã nói trước rồi." Cô nói thêm. "rằng anh hùng đều có cái kết không tốt, và anh ấy không thể tưởng tượng được vì sao anh cũng muốn trở thành anh hùng."

"À." Jem nắm chặt tay cô rồi thả ra. "Ừm, Will nhìn vấn đề từ cái nhìn của anh hùng đúng không? Nhưng với chúng ta, đó là một câu trả lời dễ dàng."

"Vậy sao?"

"Tất nhiên rồi. Những anh hùng tồn tại vì chúng ta cần họ. Không phải vì lợi ích riêng của họ."

"Anh nói về họ như anh không phải là một trong số họ vậy." Cô vuốt tóc từ trán anh. Anh rướn lên để gần với cái chạm của cô hơn, đôi mắt nhắm lại. "Jem- anh đã bao giờ..." cô lưỡng lự. "Đã bao giờ nghĩ đến cách để kéo dài sự sống mà không dùng thuốc chưa?"

Anh mở mắt. "Ý em là gì?"

Cô nghĩ về Will, trên gác mái, nghệt vì nước thánh. "Trở thành một ma cà rồng. Em sẽ bất tử..."

Anh bất ngờ trườn dậy khỏi gối. "Tessa, không. Không... em không thể nghĩ về cách đấy."

Cô không nhìn về phía anh. "Có phải suy nghĩ về việc trở thành cư dân thế giới ngầm rất đáng sợ với anh?"

"Tessa..." Anh tức giận. "Anh là một Thợ săn bóng tối. Nephilim. Như cha mẹ anh. Đó là thứ tài sản mà anh có được, cũng như anh có được cơ thể này từ mẹ anh. Nó không có nghĩa là anh ghét cha mình. Nhưng anh trân trọng món quà họ cho anh, dòng máu của Thiên thần, tín ngưỡng trong anh, những lời thề anh đã hứa. Nếu không, anh nghĩ anh có thể làm tốt một ma cà rồng. Ma cà rồng hầu như khinh thường bọn anh. Nhiều khi họ Biến đổi một Nephilim, như một trò đùa, nhưng ma cà rồng đấy sẽ bị những kẻ khác khinh miệt. Bọn anh mang trong mình ánh sáng và ngọn lửa của thiên thần trong huyết quản, mọi thứ mà chúng ghét. Chúng sẽ tránh xa anh, và Nephilim cũng thế. Anh sẽ không còn là parabatai của Will, không còn được chào đón trong Học viện. Không, Tessa. Anh thà chết còn hơn được tái sinh để nhìn thấy mặt trời lần nữa còn hơn sống đến tận cùng của thế giới mà không có ánh sáng."

"Tu huynh Câm," cô nói. "Quyển Codex nói những chữ rune họ mang trên mình đủ mạnh để giam cầm cái chết."

"Một tu huynh cam không thể kết hôn, Tessa." Anh nâng cằm lên. Tessa đã biết rằng bên dưới sự dịu dàng của Jem là sự cứng đầu như Will. Bây giờ cô có thể nhìn thấy, thép được giấu dưới lụa.

"Anh biết em muốn anh được sống mà không kết hôn với em hơn là..." cổ họng cô không thể phát ra tiếng.

Ánh mắt anh mềm lại. "Con đường của Tu huynh Cam không mở ra cho anh. Với yin fen trong máu, đầu độc nó, anh không thể chịu đựng được những chữ rune họ đặt lên người. Anh sẽ phải dùng thuốc cho đến khi nó được thanh lọc khỏi cơ thể anh, và việc đó gần như giết anh." Anh hẳn đã nhìn thấy điều gì đó trong biểu cảm của cô nên dịu giọng lại. "Và họ không hẳn là sống một cuộc đời, Tu huynh Cam, bóng đêm và sự tối tăm, im lặng và- không âm nhạc." Anh nuốt xuống. "Hơn nữa, anh không muốn bất tử."

"Có lẽ em sẽ bất tử," Tessa nói. Sự tàn ác của nó là điều gì đó cô vẫn không thể lĩnh hội được. Nó khó như việc hiểu rằng cuộc đời bạn sẽ không bao giờ kết thúc và nó được hiểu như nó vốn thế.

"Anh biết," Jem xin lỗi. "và anh cảm thấy rất tiếc cho nó, vì anh nghĩ đó là một gánh nặng không ai nên gánh. Em biết anh tin chúng ta sống lần nữa, Tessa. Anh sẽ trở lại, không phải cơ thể này. Những tâm hồn yêu nhau được kéo lại với nhau trong kiếp sau. Anh sẽ gặp Will, cha mẹ anh, bác anh, Charlotte và Henry..."

"Nhưng anh sẽ không gặp em." Đó là lần đầu tiên cô nghĩ về nó, dù cô thường đẩy nó xuống khi nó hiện ra. Nếu em bất tử, thì em sẽ chỉ có một cuộc đời. Em sẽ không được thay đổi như anh, James. Anh sẽ không được nhìn thấy anh ở Thiên đường hay ở bên bờ con sông cả, hay ở bất cứ cuộc đời nào khác.

"Bây giờ anh nhìn thấy em." Anh vươn tay ra và chạm vào má cô, đôi mắt xám bạc nhìn vào mắt cô.

"Em cũng nhìn thấy anh," cô thì thầm, anh mỉm cười mệt mỏi, nhắm mắt lại. Cô đặt tay mình lên tay anh, gò má cô thả lỏng trong lòng bàn tay anh. Cô ngồi xuống, im lặng, những ngón tay anh lạnh hơn da cô, cho đến khi hơi thở anh chậm chậm và những ngón tay trở nên vô lực trong bàn tay cô; anh đã đi vào giấc ngủ. Nở nụ cười buồn bã, cô nhẹ nhàng hạ tay anh xuống.

Cửa phòng ngủ mở ra; Tessa quay lại và thấy Will đứng ở cửa, vẫn mặc áo khoác và đeo găng tay. Sự cứng đờ và khuôn mặt điên cuồng của anh khiến cô đứng dậy và theo anh đi ra ngoài hành lang.

Will đã bước dài trên hàng lang với sự vội vã của một người đầy tức giận. Tessa đóng cẩn thận đóng cửa lại đằng sau và vội vã đi theo anh. "Sao vậy Will? Có chuyện gì vậy?"

"Anh vừa trở về từ East End," Will nói. Trong giọng anh có nỗi đau, nỗi đau mà cô chưa từng nghe thấy từ cái ngày ở trong phòng khách khi cô nói với anh cô đã đính hôn với Jem. "Anh đi mua yin fen. Nhưng không còn nữa."

Tessa gần như sảy chân khi họ đi đến cầu thang. "Ý anh là gì, không còn nữa? Jem có một nguồn cung mà đúng không?"

Will quay lại nhìn cô, đi về phía cầu thang. "Hết rồi," anh cộc lốc. "Cậu ấy không muốn em biết, nhưng việc này không thể nào giấu được. Hết thuốc rồi và anh không thể tìm thêm. Anh luôn là người đi mua chúng. Anh biết những người bán nhưng họ một là biến mất hai là trở thành trắng tay. Đầu tiên anh đi đến nơi đó- nơi em đến và tìm anh, em và Jem, cùng nhau. Họ không còn yin fen nữa."

"Vậy còn những chỗ khác..."

"Anh đã đi khắp mọi nơi," Will nói, quay lại về phía trước. Họ tiến vào hàng lang tầng hai của Học viện; thư viện và phòng khách đều ở đây. Cả hai cánh cửa đều mở ra khiến những ánh sáng màu vàng lọt vào trong hội trường. "Tất cả mọi nơi. Chỗ cuối cùng mà anh đến, ai đó đã nói với

anh rằng ai đó đã cố tình mua hết chúng trong mấy tuần qua. Không còn gì cả."

"Nhưng Jem," Tessa nói, cơn sốc lan ra khắp khuôn mặt cô như lửa.
"Không có yin fen..."

"Cậu ấy sẽ chết." Will dừng lại một chút trước cửa thư viện; anh nhìn cô. "Chiều nay cậu ấy đã cho phép anh đi tìm thuốc giải. Và bây giờ cậu ấy sẽ chết vì anh không thể giúp cậu ấy sống cho đến khi tìm ra nó."

"Không," Tessa nói "Anh ấy sẽ không chết; chúng ta sẽ không để anh ấy chết."

Will đi vào thư viện, Tessa ở ngay bên, ánh mắt anh lang thang quanh căn phòng quen thuộc, những chiếc bàn, những chiếc giá đặt những tuyển tập cũ. "Đã từng có rất nhiều sách." Anh nói, như thể cô chưa từng cất lời. "Những quyển anh tham khảo, những tuyển tập về những chất độc hiếm." Anh đi xa khỏi cô, tiến đến gần giá sách, đôi bàn tay đeo găng luống cuống lướt qua những quyển sách nằm ở đó. "Đó là nhiều năm trước khi Jem cấm anh nghiên cứu. Anh đã quên..."

Tessa tiến đến gần anh, làn váy sột soạt nơi cổ chân. "Will, dừng lại đi."

"Nhưng anh phải nhớ." Anh đi đến một giá sách khác rồi lại đến cái khác, bóng cơ thể mảnh dẻ của anh in xuống sàn nhà. "Anh phải tìm..."

"Will, anh không thể đọc tất cả sách trong thư viện cùng một lúc. Dừng lại đi." Cô đã đi đến sau anh, đủ gần để thấy cổ áo khoác của anh ẩm ướt vì mưa. "Việc này sẽ không giúp được Jem."

"Vậy cái gì mới được? Cái gì mới được?" Anh chạm đến một cuốn khác, nhìn nó và ném xuống sàn; Tessa nhảy lên.

"Dừng lại," Cô nhắc lại, nắm lấy tay áo và kéo anh quay mặt về phía mình. Anh đang xúc động, thở hổn hển, cánh tay căng cứng như sắt dưới

cái nắm chặt của cô. "Khi anh tìm cách chữa ngày trước, anh đã không biết những điều bây giờ anh biết. Anh không có những người bạn anh có bây giờ. Chúng ta sẽ đi và chúng ta sẽ hỏi Magnus Bane. Anh ta có tai mắt ở Thế giới ngầm; anh ta biết mọi thứ phép thuật. Anh ta đã giúp lời nguyện của anh; anh ta có thể giúp chúng ta việc này nữa."

"Không có lời nguyện nào cả," Will nói, như thể anh đang đọc lại lời thoại của một vở kịch; đôi mắt anh đờ đẫn không hồn.

"Will, nghe em. Xin anh. Hãy đi gặp Magnus Bane. Anh ta có thể giúp."

Anh nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Tessa nhìn anh. Cô không thể chịu đựng việc nhìn anh khi cô biết anh không thể nhìn thấy cô-bóng tối đổ trên gò má anh, màu xanh nhẹ ánh lên mi mắt. "Được rồi," cuối cùng anh nói. "Tất nhiên rồi. Tessa- cảm ơn em. Anh đã không nghĩ đến."

"Anh đang đau lòng," cô nói, bỗng ý thức được mình vẫn đang nắm lấy cánh tay anh, họ đang ở gần đến nỗi cô có thể hôn lên má anh hay vòng tay qua cổ để an ủi anh. Cô bước lùi lại, thả anh ra. Anh mở mắt. "Anh đã nghĩ anh ấy luôn cấm anh không được đi tìm thuốc giải. Anh biết em không bị kìm kẹp bởi nó. Em đã nghĩ về Magnus trước đó."

Đôi mắt anh nhìn khuôn mặt cô. "Nhưng em chưa bao giờ hỏi anh ta?"

Cô lắc đầu. "Jem không muốn. Nhưng bây giờ- mọi thứ đã thay đổi."

"Đúng." Anh lùi lại, đôi mắt nấn ná trên khuôn mặt cô. "Anh sẽ đi xuống và bảo Cyril chuẩn bị xe. Hẹn em ở sân."

* * *

Đến: Quan chấp chính Josiah Wayland

Từ: Thành viên của Hội đồng

Thưa ngài,

Chúng tôi bày tỏ sự lo lắng khi nhận được thư của ngài. Chúng tôi đã ấn tượng rằng Charlotte Branwell là một ứng cử viên mà ngài hoàn toàn ủng hộ, và cô ấy đã chứng tỏ mình là một người phù hợp cho vị trí quản lý của Học viện London. Điều tra viên Whitelaw của chúng tôi đề cao cô ấy và cách cô xử lý những thách thức chống đối lại cô của Benedict Lightwood.

Chúng tôi cho rằng George Penhallow không phải một người kế nhiệm phù hợp cho vị trí Quan chấp chính. Không như cô Branwell, cậu ấy chưa chứng tỏ mình là một người lãnh đạo. Đúng rằng cô Branwell còn trẻ và sôi nổi, nhưng vị trí quan chấp chính cần sự sôi nổi đó. Chúng tôi đề nghị ngài suy nghĩ lại về cậu Penhallow, người còn quá trẻ, chưa có kinh nghiệm cho vị trí này, và dành thời gian xem xét lại về khả năng của cô Branwell.

Nhân danh thiên thần Raziel,

Thành viên của Hội đồng.